

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Αγαπούλα μου
έχει πάντα σί-
γουρα μου και
έτσι καρδιά
Μου είναι α-
νι ψίχου
και βίαια

№
365

Οπισκοπός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ιδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 • ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 29.967 • ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΑΧ. 150

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΟ-ΚΑΤΑΚΤΗΤΑΙ

Γύρω απ' την αγάπη

Υπάρχει μία κατηγορία έραστών, στους οποίους, όχι χωρίς λόγο, έχει δοθεί το όνομα των γυναικοκατακτητών. Είναι οι αιώνιοι δόν Ζουάν, που βρίσκονται σ' όλες τις εποχές και σ' όλες τις κοινωνικές τάξεις. Η ιστορία διέσωσε τα ονόματα μερικών απ' αυτούς: Καζανόβας, Λαζέν, ντε Άντόν, Ρισαλιέ, ντε Σαξ... Άλλα στη ζωή αποτελούν αληθινή λεγεώνα.

Ο Σαντάλ μας δίνει με μερικές δυνατές πινελιές το πορτρέτο του γυναικοκατακτητού:

«Ο δόν Ζουάν έχει άπαρνηθή όλα τα καθήκοντα, που τον συνδέουν με τους άλλους ανθρώπους. Στο μεγάλο παζάρι της ζωής, είναι ένας έμπορος κακής πίστωσης, που παίρνει πάντα και δεν πληρώνει ποτέ. Η ιδέα της ισοτιμίας τον άγασκεται, όπως το νερό εκείνον που πάσχει από υδροφοβία... Πρέπει να τον συγχωρήσουμε; κατέχεται τόσο απ' την αγάπη του έαυτού του, ώστε θάνατι στο σμείο να μην έχει συνείδηση του κακού που προξενεί και να μην βλέπει στο σύμπαν τίποτε άλλο, εκτός από τις δικές του χαρές ή τις λύπες του... Οι αληθινοί δόν Ζουάν καταντούν, στο τέλος, να βλέπουν τις γυναίκες σαν έγχρησες και να χαιρώνται για τις παντός είδους δυστυχίες τους».

Οι σύγχρονοι μελετητάι θεωρούν δόν Ζουάν σαν έναν τύπο ψυχοπαθών. Η ψυχολογία του συνίσταται στο ότι δεν βλέπει τον έρωτα σαν μία εκδήλωση της ζωής, αλλά σαν τη μοναδική του εκδήλωση και ο έρωτας είναι το μόνο που τον ενδιαφέρει. Ο δόν Ζουάν είναι τόσο μεγάλος που πιστεύει πως όλα έγιναν για τη δική του την απόλαυση. Στην ιδέα αυτή βασίζεται τα πάντα. Η αισθητική και η ηθική του αντίληψη για τη ζωή, οι χαρές, τα βδανικά του συνοψίζονται σε μία μόνο λέξη: την κατάκτηση. Αυτός είναι ο μοναδικός λόγος της ύπαρξής του.

Οι γυναίκες γοητεύονται συνήθιστα από την όψη των δόν Ζουάν και τρέχουν κοντά τους, όπως οι πεταλούδες κοντά στο φως. Θά έλεγε κανείς πως είναι υπνωτισμένες. Το ότι ο άνδρας αυτός υπήρξε ο αγαπημένος αναριθμήτων γυναικών πριν απ' αυτές, αντί να τις απηγάι, τις γεμίζει τρυφάνη από μία νοσηρή περιέργεια κι από έναν άκατανίκητο πόθο. Ούτε συλλογίζονται ότι αβίο, έπειτα από την κατάκτηση, θα τις εγκαταλείψει για να τρέξει άλλου, όχι χωρίς λόγο, έχει δοθεί το όνομα των γυναικοκατακτητών. Είναι οι αιώνιοι δόν Ζουάν, που βρίσκονται σ' όλες τις εποχές και σ' όλες τις κοινωνικές τάξεις. Η ιστορία διέσωσε τα ονόματα μερικών απ' αυτούς: Καζανόβας, Λαζέν, ντε Άντόν, Ρισαλιέ, ντε Σαξ... Άλλα στη ζωή αποτελούν αληθινή λεγεώνα.

Ο δόν Ζουάν έχει άπαρνηθή όλα τα καθήκοντα, που τον συνδέουν με τους άλλους ανθρώπους. Στο μεγάλο παζάρι της ζωής, είναι ένας έμπορος κακής πίστωσης, που παίρνει πάντα και δεν πληρώνει ποτέ. Η ιδέα της ισοτιμίας τον άγασκεται, όπως το νερό εκείνον που πάσχει από υδροφοβία... Πρέπει να τον συγχωρήσουμε; κατέχεται τόσο απ' την αγάπη του έαυτού του, ώστε θάνατι στο σμείο να μην έχει συνείδηση του κακού που προξενεί και να μην βλέπει στο σύμπαν τίποτε άλλο, εκτός από τις δικές του χαρές ή τις λύπες του... Οι αληθινοί δόν Ζουάν καταντούν, στο τέλος, να βλέπουν τις γυναίκες σαν έγχρησες και να χαιρώνται για τις παντός είδους δυστυχίες τους».

Οι σύγχρονοι μελετητάι θεωρούν δόν Ζουάν σαν έναν τύπο ψυχοπαθών. Η ψυχολογία του συνίσταται στο ότι δεν βλέπει τον έρωτα σαν μία εκδήλωση της ζωής, αλλά σαν τη μοναδική του εκδήλωση και ο έρωτας είναι το μόνο που τον ενδιαφέρει. Ο δόν Ζουάν είναι τόσο μεγάλος που πιστεύει πως όλα έγιναν για τη δική του την απόλαυση. Στην ιδέα αυτή βασίζεται τα πάντα. Η αισθητική και η ηθική του αντίληψη για τη ζωή, οι χαρές, τα βδανικά του συνοψίζονται σε μία μόνο λέξη: την κατάκτηση. Αυτός είναι ο μοναδικός λόγος της ύπαρξής του.

Οι γυναίκες γοητεύονται συνήθιστα από την όψη των δόν Ζουάν και τρέχουν κοντά τους, όπως οι πεταλούδες κοντά στο φως. Θά έλεγε κανείς πως είναι υπνωτισμένες. Το ότι ο άνδρας αυτός υπήρξε ο αγαπημένος αναριθμήτων γυναικών πριν απ' αυτές, αντί να τις απηγάι, τις γεμίζει τρυφάνη από μία νοσηρή περιέργεια κι από έναν άκατανίκητο πόθο. Ούτε συλλογίζονται ότι αβίο, έπειτα από την κατάκτηση, θα τις εγκαταλείψει για να τρέξει άλλου, όχι χωρίς λόγο, έχει δοθεί το όνομα των γυναικοκατακτητών. Είναι οι αιώνιοι δόν Ζουάν, που βρίσκονται σ' όλες τις εποχές και σ' όλες τις κοινωνικές τάξεις. Η ιστορία διέσωσε τα ονόματα μερικών απ' αυτούς: Καζανόβας, Λαζέν, ντε Άντόν, Ρισαλιέ, ντε Σαξ... Άλλα στη ζωή αποτελούν αληθινή λεγεώνα.

Ο δόν Ζουάν έχει άπαρνηθή όλα τα καθήκοντα, που τον συνδέουν με τους άλλους ανθρώπους. Στο μεγάλο παζάρι της ζωής, είναι ένας έμπορος κακής πίστωσης, που παίρνει πάντα και δεν πληρώνει ποτέ. Η ιδέα της ισοτιμίας τον άγασκεται, όπως το νερό εκείνον που πάσχει από υδροφοβία... Πρέπει να τον συγχωρήσουμε; κατέχεται τόσο απ' την αγάπη του έαυτού του, ώστε θάνατι στο σμείο να μην έχει συνείδηση του κακού που προξενεί και να μην βλέπει στο σύμπαν τίποτε άλλο, εκτός από τις δικές του χαρές ή τις λύπες του... Οι αληθινοί δόν Ζουάν καταντούν, στο τέλος, να βλέπουν τις γυναίκες σαν έγχρησες και να χαιρώνται για τις παντός είδους δυστυχίες τους».

Οι σύγχρονοι μελετητάι θεωρούν δόν Ζουάν σαν έναν τύπο ψυχοπαθών. Η ψυχολογία του συνίσταται στο ότι δεν βλέπει τον έρωτα σαν μία εκδήλωση της ζωής, αλλά σαν τη μοναδική του εκδήλωση και ο έρωτας είναι το μόνο που τον ενδιαφέρει. Ο δόν Ζουάν είναι τόσο μεγάλος που πιστεύει πως όλα έγιναν για τη δική του την απόλαυση. Στην ιδέα αυτή βασίζεται τα πάντα. Η αισθητική και η ηθική του αντίληψη για τη ζωή, οι χαρές, τα βδανικά του συνοψίζονται σε μία μόνο λέξη: την κατάκτηση. Αυτός είναι ο μοναδικός λόγος της ύπαρξής του.

Οι γυναίκες γοητεύονται συνήθιστα από την όψη των δόν Ζουάν και τρέχουν κοντά τους, όπως οι πεταλούδες κοντά στο φως. Θά έλεγε κανείς πως είναι υπνωτισμένες. Το ότι ο άνδρας αυτός υπήρξε ο αγαπημένος αναριθμήτων γυναικών πριν απ' αυτές, αντί να τις απηγάι, τις γεμίζει τρυφάνη από μία νοσηρή περιέργεια κι από έναν άκατανίκητο πόθο. Ούτε συλλογίζονται ότι αβίο, έπειτα από την κατάκτηση, θα τις εγκαταλείψει για να τρέξει άλλου, όχι χωρίς λόγο, έχει δοθεί το όνομα των γυναικοκατακτητών. Είναι οι αιώνιοι δόν Ζουάν, που βρίσκονται σ' όλες τις εποχές και σ' όλες τις κοινωνικές τάξεις. Η ιστορία διέσωσε τα ονόματα μερικών απ' αυτούς: Καζανόβας, Λαζέν, ντε Άντόν, Ρισαλιέ, ντε Σαξ... Άλλα στη ζωή αποτελούν αληθινή λεγεώνα.

Ο δόν Ζουάν έχει άπαρνηθή όλα τα καθήκοντα, που τον συνδέουν με τους άλλους ανθρώπους. Στο μεγάλο παζάρι της ζωής, είναι ένας έμπορος κακής πίστωσης, που παίρνει πάντα και δεν πληρώνει ποτέ. Η ιδέα της ισοτιμίας τον άγασκεται, όπως το νερό εκείνον που πάσχει από υδροφοβία... Πρέπει να τον συγχωρήσουμε; κατέχεται τόσο απ' την αγάπη του έαυτού του, ώστε θάνατι στο σμείο να μην έχει συνείδηση του κακού που προξενεί και να μην βλέπει στο σύμπαν τίποτε άλλο, εκτός από τις δικές του χαρές ή τις λύπες του... Οι αληθινοί δόν Ζουάν καταντούν, στο τέλος, να βλέπουν τις γυναίκες σαν έγχρησες και να χαιρώνται για τις παντός είδους δυστυχίες τους».

Οι σύγχρονοι μελετητάι θεωρούν δόν Ζουάν σαν έναν τύπο ψυχοπαθών. Η ψυχολογία του συνίσταται στο ότι δεν βλέπει τον έρωτα σαν μία εκδήλωση της ζωής, αλλά σαν τη μοναδική του εκδήλωση και ο έρωτας είναι το μόνο που τον ενδιαφέρει. Ο δόν Ζουάν είναι τόσο μεγάλος που πιστεύει πως όλα έγιναν για τη δική του την απόλαυση. Στην ιδέα αυτή βασίζεται τα πάντα. Η αισθητική και η ηθική του αντίληψη για τη ζωή, οι χαρές, τα βδανικά του συνοψίζονται σε μία μόνο λέξη: την κατάκτηση. Αυτός είναι ο μοναδικός λόγος της ύπαρξής του.

Οι γυναίκες γοητεύονται συνήθιστα από την όψη των δόν Ζουάν και τρέχουν κοντά τους, όπως οι πεταλούδες κοντά στο φως. Θά έλεγε κανείς πως είναι υπνωτισμένες. Το ότι ο άνδρας αυτός υπήρξε ο αγαπημένος αναριθμήτων γυναικών πριν απ' αυτές, αντί να τις απηγάι, τις γεμίζει τρυφάνη από μία νοσηρή περιέργεια κι από έναν άκατανίκητο πόθο. Ούτε συλλογίζονται ότι αβίο, έπειτα από την κατάκτηση, θα τις εγκαταλείψει για να τρέξει άλλου, όχι χωρίς λόγο, έχει δοθεί το όνομα των γυναικοκατακτητών. Είναι οι αιώνιοι δόν Ζουάν, που βρίσκονται σ' όλες τις εποχές και σ' όλες τις κοινωνικές τάξεις. Η ιστορία διέσωσε τα ονόματα μερικών απ' αυτούς: Καζανόβας, Λαζέν, ντε Άντόν, Ρισαλιέ, ντε Σαξ... Άλλα στη ζωή αποτελούν αληθινή λεγεώνα.

Ο δόν Ζουάν έχει άπαρνηθή όλα τα καθήκοντα, που τον συνδέουν με τους άλλους ανθρώπους. Στο μεγάλο παζάρι της ζωής, είναι ένας έμπορος κακής πίστωσης, που παίρνει πάντα και δεν πληρώνει ποτέ. Η ιδέα της ισοτιμίας τον άγασκεται, όπως το νερό εκείνον που πάσχει από υδροφοβία... Πρέπει να τον συγχωρήσουμε; κατέχεται τόσο απ' την αγάπη του έαυτού του, ώστε θάνατι στο σμείο να μην έχει συνείδηση του κακού που προξενεί και να μην βλέπει στο σύμπαν τίποτε άλλο, εκτός από τις δικές του χαρές ή τις λύπες του... Οι αληθινοί δόν Ζουάν καταντούν, στο τέλος, να βλέπουν τις γυναίκες σαν έγχρησες και να χαιρώνται για τις παντός είδους δυστυχίες τους».

Οι σύγχρονοι μελετητάι θεωρούν δόν Ζουάν σαν έναν τύπο ψυχοπαθών. Η ψυχολογία του συνίσταται στο ότι δεν βλέπει τον έρωτα σαν μία εκδήλωση της ζωής, αλλά σαν τη μοναδική του εκδήλωση και ο έρωτας είναι το μόνο που τον ενδιαφέρει. Ο δόν Ζουάν είναι τόσο μεγάλος που πιστεύει πως όλα έγιναν για τη δική του την απόλαυση. Στην ιδέα αυτή βασίζεται τα πάντα. Η αισθητική και η ηθική του αντίληψη για τη ζωή, οι χαρές, τα βδανικά του συνοψίζονται σε μία μόνο λέξη: την κατάκτηση. Αυτός είναι ο μοναδικός λόγος της ύπαρξής του.

ΔΥΟ ΧΡΥΣΕΣ ΚΑΡΔΙΕΣ

Ιστορικό διήγημα

Ο Φρανσουά Λεφέμπρ και η Κατερίνα άγαπήσανε από καιρό τώρα και έπρόκειτο να κάνουν σε λίγο τους γάμους τους.

Η Κατερίνα, μία ωραία νέα, ροδομάγουλη και ξανθομαλλούσα, ήταν η καλύτερη άσπυρορχού της Άγορας. Ο Φρανσουά ήταν δεκαένας στο συντάγματο του μαρκησίου ντε Σουμπιρόν. και οδινάτσα του συνταγματάρχη του. Παλληκάρι με λεβεντιά και καρδιά, το καμάρι του συντάγματος και της Κατερίνας.

Όταν ο Φρανσουά ανακοίνωσε στο συνταγματάρχη του ότι ύστερ' από λίγες μέρες θα έκανε τους γάμους του, ο μαρκήσιος τον συνεχάρη και του είπε ότι θα πήγαινε κι' αυτός στο τραπέζι του γάμου.

Μα κι' η μαρκησία ντε Σουμπιρόν, που έδινε πάντοτε τα ρούχα της στην Κατερίνα, είπε ότι θα συνόδευε το σύζυγό της...

Το τραπέζι του γάμου συγκέντρωσε όλους τους γυναικούς του νεαρού ζεύγους. Ο μαρκήσιος και η μαρκησία βάν έβλεψαν την παραμικρή αποστοροφή, έπειδή βρίσκονταν σε λαϊκό περιβάλλον. Απεινώσαν γλέντησαν μ' την καρδιά τους. Δάν θυμόντουσαν να είχαν διασκεδάσει άλλη φορά καλύτερα...

Ο μαρκήσιος, μάλιστα, χόρευε με μία μαριτάνα κι' η μαρκησία τσίγκρισε το ποτήρι της με πολλούς συναγέλους του γαμπρού. Ο Φρανσουά κι' η Κατερίνα έπλεσαν σ' ώκεανούς ευτυχίας. Ήσαν βέβαιοι ότι ο γάμος τους, που τον είχαν τιμήσει με την παρουσία τους δυο άριστοκράτες, θα ήταν η αρχή μιας ανέλθετης ευτυχίας...

Μα δαλλοίμονο!... Η λαμπρότης της βασιλείας του Λουδοβίκου ΙΣΤ' η της προωρισμένη να καταλήξει στο κατώφλι του δημίου. Μία δυνατή θύελλα φύσηξε πάνω απ' τη Γαλλία.

Ένας θρόνος δολοκλήρων αλίωνων κατέρρευσε με τρομακτικό κρότο, κοινωνικά έθιμα και παραδόσεις σαρώθηκαν, τα πάντα ανετράπησαν σε μία χώρα που έθεωρείτο ως τότε το στήριγμα των παλιών κοινωνιών.

Μεγάλους οίκονόμους έερριζώθηκαν και έρριζώθηκαν, εύγενεις κατάντησαν ν' αλητείες και δέσποινες ν' ζητιανεύουν.

Και πάνω από τα έρείπια αυτά πρόβαλε ένας γίγαντας, ο Ναπολέων, ο άνθρωπος που καταπατούσε δολοκλήρα κράτη, ο μέγας κατακτητής της Ευρώπης. Και όλοι εκείνοι που του σπάζονταν τα χέρια για την ανάδειξή του γοητεύονταν, έπαυσαν με τη φούχτα τους τίτλους, τις τιμές, τα αξιώματα...

Άσπιλοι στρατιώτες γινόντουσαν άτιμους, τις τιμές, τα αξιώματα... Άσπιλοι στρατιώτες γινόντουσαν άτιμους, τις τιμές, τα αξιώματα... Άσπιλοι στρατιώτες γινόντουσαν άτιμους, τις τιμές, τα αξιώματα...

Πέρασαν αρκετά χρόνια από τότε... Τα αλμπάρτα γεγονότα της Έπαναστάσεως είχαν λησμονηθή. Ένας Ένας, οι έξοριστοι, που είχαν φύγει από τη Γαλλία την περίοδο της τρομοκρατίας, για να σώσουν τη ζωή τους, έστρεψαν στην πατρίδα τους φτωχοί, άστεγοι σκεδόν.

Ένα χειμωνιάτικο βράδυ, ένας γέρος, τυλιγμένος σ' ένα παλτό, κτριπλεγμένο μανδύα, έμπαινε σ' ένα λαϊκό ενοδοχείο των Παρισίων. Ανέθηκε τη σκάλα με τρεμάμενα βήματα κι' έμπηκε σ' ένα κρύο διαμέρισμα.

Μία γριά, καθυμένη σε μία καρέκλα, άνασκήωσε ζοηρά το κεφάλι της, και τον κούταξε με άγωνα.

Ήσαν ο μαρκήσιος και η μαρκησία ντε Σουμπιρόν, που είχαν μόλις τότε έπιστρέψει από την Άγγλία ύστερ' από πολυχρονό άποιον, με την έλπίδα να ένεργήσουν, για να ξαναπαρουν τα παλιά τους χτήματα. Μα ο καιρός περιούσε και δεν μπορούσαν να κάνουν τίποτα... Η μαρκησία είχε ένεχυριάσει και τα τελευταία της κοσμήματα, για να μην πεθάνουν της πείνας.

Αιτούν... ρώτησε τον άνδρα της. Θά μάς δώσουν πίσω τα χτήματά μας; Ο μαρκήσιος κούνησε μελαγχολικά το κεφάλι του:

— Αλλοίμονο, αγαπητή μου, Όλους προσηπάδην να μάς ξεγελάσουν μ' έλπίδες, ε'γγομηνή, ύπομηνή, μού λένε,

χωρίς να όποπτεύονται ότι στο μεταξύ έμεις δέν έχομε άδ' όμμε. Κι' άν ή- μουν μόνον έγώ δέν θά με πείραζε τόσο. Μά όσο βλέπω κι' έσένα να κρυώνεις, να πεινάεις... "Ω! αυτό έίνε τρομερό!... Η άπελπισία μ' άναγκάσε να κάνω κάτι που μού στείχισε πολύ... — Έγραψες του Ναπολέοντος μήπως; ρώτησε ή μαρκησία.

— Όχι, έγραψα στο δούκα του Δάντινγκ.

— Ποιός έινε πάλιν αυτός ο δούξ του Δάντινγκ;

— Ένας στρατιώτης, που τόν ελχα άλλοτε οδινάτσα και ο όποιος έίνε ή- μερα ο στρατάρχης Λεφέμπρ. Δέ θυ- μάσαι το γάμο τους; Είχε πάντοτε καλή γνώμη γι' αυτό το παλληκάρι, που τά κατέφερε να σώη πολλούς από τους άδαιματικούς του κατά την περίοδο των ταραχών... Περιμένα να λάδω ευνοϊκή απάντησι από αυτόν. Μα ούτε καν μού απάντησε... Τι κακία, Θεέ μου!

Η μαρκησία δέν έίπε τίποτε. Κι' οι δυο γέροι έμειναν σιωπηλοί έμπρός στη μισοσέσημένη φωτιά, κυριευμένοι από βαθεία μελαγχολία. Κι' έκεينو το βράδυ θά κοιμόντουσαν νηστικοί, οι άνδρωποι που έβιναν άλλοτε τραπέζια, στα όποια παρεκάθητο τριακόσιοι προσκαλεσμένοι. Άσφα αντήχησε μία φωνή:

— Το τραπέζι έίνε έτοιμο, συνταγματάρχα μου!

Ο μαρκήσιος κι' η μαρκησία άνα- σήκωσαν κατάπληκτοι το κεφάλι τους και είδαν έμπρός τους έναν ένοφρο- υρό, με παλιά στολή δεκαένας, να στέ- τετα κάτω από τη μασχάλη.

— Εύαρεστηθήτε να με άκολουθήσετε! συνεχίσεν ο δεκαένας.

Ο μαρκήσιος κι' η μαρκησία σηκώ- θηκαν μηχανικά και άκολουθήσαν το δεκαένα. Ο μαρκήσιος μάλιστα είχε συγκινήθη πολύ, άναγνωρίζοντας τη στολή του συντάγματος του.

Ο δεκαένας τον ώδηγησε σ' ένα ι- διαίτερο δωμάτιο του ξενοδοχείου, κα- λοξοκατένε, όπου ύπηρε ήνα τραπέ- ζι πλουσιωτάτα στρωμένο, που λαμπα- κοπούσε από τις πορσελάνες και τ' ά- σσημένα σερβίτσια. Κοντά στο τραπέζι στεκόταν μία άσπυρορχού, λίγο πα- χυά, λίγο περασμένη στα χρόνια, άλ- λά κολλοειστήριμένη...

— Μορ φαίνεται ότι άνειρεύομαι! εί- πε ο μαρκήσιος.

— Την ίδια έντύπωσι έχω κι' έγώ! ψιθύρισε ή μαρκησία.

— Ποιός άσπασσε; ρώτησε, τέλος, ο συνταγματάρχης.

— Ο Φρανσουά, συνταγματάρχα μου, ή οδινάτσα σας! απάντησε ο δεκα- νέας.

— Κι' έγώ, κυρία μαρκησία, είμαι ή Κατερίνα, ή άσπυρορχού σας! ά- πάντησε ή γυναίκα του Φρανσουά.

Ο μαρκήσιος κι' η μαρκησία έμει- ναν κατάπληκτοι.

Τότε ο ένδοξος στρατάρχης Λεφέμπρ, ο δούξ του Δάντινγκ είπε στο μαρκή- σιο:

— Πρό είκοσι περίπου έτών, συνταγ- ματάρχα μου, μάς έκάνετε την τιμή να παρεκάθηστε στο γαμήλιο γεύμα μας. Σήμερα να μάς έπιτρέψετε να σας εύ- χαρισήσομε γι' αυτό.

Κι' ο στρατάρχης Λεφέμπρ, βοηθού- μενος κι' από τη γυναίκα του, σερβί- ρισε τους παλιούς προστάτες του, χωρίς να δειχθούν να καθήσουν μαζί τους στο τραπέζι.

Μέσα σ' ένα ποτήρι σαμπάνιας, ή μαρκησία βρήκε όλα τα κοσμήματά της, που είχε ένεχυριάσει. Μέσα στην πεσέ- τα του, ο μαρκήσιος βρήκε τους τίτλους ιδιοκτησίας των κτημάτων του, τα ό- ποια είχε άγοράσει για λογαριασμό του ο πρώην δεκαένας του.

— Έλαθε την έπιστολή σας, συνταγ- ματάρχα μου, είπε σε λίγο ο στρατάρ- χης, μά δέν σας απάντησα άμέσως για- τί ήθελα να μάθω τη διεύθυνσι του σπι- τию σας, και να σας προετοιμάσω τη μικρή αυτή έκκληση.

Ο Μέγας Ναπολέων άφηνούμενος στη νήσο της Άγίας Έλένης πού ήταν έξοριστος το άνέκδοτο αυτό, συνήθισε να λήη στο τέλος: — Πολλοί κατηγορήσαν το στρατάρ- χη Λεφέμπρ για τη στάσι του αυτή, την όποια θεωρήσαν δουλοπρεπή... Άλλά, μεταξύ άλλων, κανείς δέν ήσαν ικανός να έκφράση την εδγνοοσύνη του σ' έναν παλιό έδωργέτη του με τόσο λεπτότητα.

ΑΡΘΟΥΡΟΣ ΝΤΟΥΡΑΙΑΚ

Παπας... «Έλεον ειρήνης!»
— Ένας; Μας δουλεύεις; Πού το βλέπεις τό-
σο...
— Έλεον...

ΕΜΜΕΤΡΕΣ ΦΛΥΑΡΙΕΣ

ΒΙΤΡΙΝΕΣ

Καταστήματα μεγάλα, καταστήματα μικρά, με ρολά κατεβαμένα, τόσα χρόνια και νεκρά, ξαναβάρθηκαν προσφάτως, τα παλιά τους μεγαλεία κι' εμφανίζουν στις βιτρίνες κάθε είδους ποικιλία.

Ξαναβλέπουμε βιτρίνες στολισμένες, φωτισμένες με μοντέλλα πλουτισμένες... Τι προθήκες, με προσθήκες, που θυμίζουν την ώρα την παλιά την εποχή, με τον πλούτο των ειδών τους και τις χαρές τους (τις άλλες και τους κάνει ύποδοχη)

Το κοινόν της πρωτεύουσας, μέ... τιμές πολύ (μεγάλες)

Στην Σταδίου, στην Αιόλου, στην Έρμου, στην Ά- (θνήας)

κι' όπου όποτε περνάς, έχουν όλες οι βιτρίνες τη μεγάλη τους γιορτή, το μεγάλο τους το κέφι, κι' είναι τώρα με τα νύφη κι' οι τιμές τους... «α- (σορτί)

γιατί βρίσκονται οτά... νύφη!

«Ας μ' αφήσανε να στέκω», όπως λέει και το «Οπ- (μώδες)

νυχτα μέρα να κυττάζω τα μοντέλλα και τις μόδες. Να χορταίνω, με το μάτι, τη βιτρίνα τη γεμάτη, πουναι χάρμα... οφθαλμών, κι' έπειδη σ' αυτούς τους μήνες με το ύψος των τιμών, έινε... ύψος, όπως λένε, της Άθinas οι βιτρίνες!

Τι κοστούμια, παντελόνια και σακκάκια χωριστά, καμπουρινές και παπούτσια και παλτά πολύ ζεστά. Τι περιόψεις έκείνες «οι γραβάτες με γραμμές» σε τραβάνε, σε θαμπώνουν, σου κινούν τον πειρα- (σού σου, άλλ' αν ρίξης, αυτόμάτως, μία ματιά και στις τιμές, παύει πια νάσαι γραβάτα κι' έινε... θρόνος (στο λαϊμό σου!

Μία ρεμπουμπλικα μοντέρνα, σε τραβάει για μία (στιγμή) και οι τρίκες σου όρθωνονται, μόλις βλέπεις την τιμή, γιατί πρέπει τριαλλοί σου να ξεδώσης, για καπέλλο, τά... μαλλιά της (κεφαλής σου!

Είνε τρέλλα, τι τα θέλεις, ή βιτρίνα στην Άθήνα, την κυττάξεις, την θαυμάζεις για μία μέρα σε τραβά, οτά στραβά, μία καμπουρίνα.

Την φοράς... —(Πώς σάς πνιγάνει)!... —(Τι κομψότης)! (Λες κι' έσύ).

«Θά την πάρω. Πόσο κάνεις!» —(Δέν μαλώνουμε).

—(Μερσι)! —(Θά σάς κάνουμε ένα σκόντο δέκα πέντε τα έκατό. Θά πληρώσετε μονάχα...)

—(Εκατό χιλιάδες!!! —Ευκαιρία! (Λες ίδια).

—Μιμνήμονο;!!! Δώστε μου, λοιπόν... —Οχι!!! — Τι; —... Ζουρλομανδύα! ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

Ο «πύργος της σιωπής»

Περίεργα έθιμα των πυρολατρών της Βομβάης

Στα περικόρια της Βομβάης ύψάνεται ένα πελώ- ριο τετράγωνο οικοδόμημα, με γκριζομαυρούς τοί- χους, που ο κορυφός τους είνε πάντα γεμάτοι από όλων των ειδών τα σαρκοδόρα όρνια. Είνε ο περί- φημος «Πύργος της σιωπής» των Ίνδων πυρολα- τρών.

Κανένας φύλακας δέν φρουρεί στην είσοδό του και κανένας άνθρωπος δέν κυκλοφορεί στο έσωτε- ρικό του. Κάπου-κάπου, μία συνοδεία μπαίνει τρέ- χοντας σκεδόν κάτω από το μεγάλο πυλώνα και, έπειτα από μια πολύ σύντομη παραμονή, έκείνοι που πίν άποτελούν φεύγουν το ίδιο βιαστικά, όπως είχαν έλθει. Και τότε, τα όρνια που παραμονεύουν πάνω στις κορυφές των τοίχων και στις στέγες ρί- νονται με άγριες κραυγές στο έσωτερικό του οι- κοδομήματος, αναζητώντας τη λεία τους.

Ο «Πύργος της σιωπής» δέν είνε τίποτε άλλο από ένα νεκροταφείο, αλλά ένα ιδιότυπο νεκροτα- φείο, που προκαλεί πίν φρίκη και τόν τρόμο. Μέσα σ' αυτό, οι Ίνδοι πυρολάτρι έρχονται ν' άποδέσουν τους νεκρούς των.

Σύμφωνα με την θρησκεία τους, που ίσχυριζό- νται ότι είνε η άγνη θρησκεία του Ζωροάστρου, κα- νένα από τα τρία έρα στοιχεία, τη γη, το πυρ και το νερό δέν πρέπει να έλθη σ' έπαφή με το πτώμα ενός νεκρού. Γι' αυτό ούτε ένταφιάζουν, ούτε καίνε, ούτε ρίχνουν μέσα σε λίμνες ή ποτα- μούς τους νεκρούς των, γιατί αυτό το θεωρούν σαν το μεγαλύτερο αμάρτημα.

Όταν ένας πυρολάτρι πεθάνη και πιστοποιηθή ο θάνατός του από τους «άράνα» τους ειδικούς για τους νεκρούς Ιερείς, οι συγγενείς του παίρνουν το πτώμα του, το διπλώνουν μέσα σ' ένα μεγάλο πανί και το φέρνουν βιαστικά στον «Πύργο της Σιωπής».

Ο πύργος αυτός έχει στο έσωτερικό του τρεις όμοκεντρους κύκλους, που κανένας απ' αυτούς διαίρεται σε μικρά κτίστιά διαμερίσματα μήκους δύο μέτρων, πλάτους ενός μέτρου και ύψους 70 πε- ρίπου έκατοστών.

Μέσα στα διαμερίσματα ή τους θαλάμους αυτούς τοποθετούν τους νεκρούς, χωρίς καμμία διαδica- σία ή καμμία νεκρική τελετή. Κανένας Ιερέας, κανένας θρόνος, καμμία ιεροτελεστία.

Έπειτα, οι συγγενείς φεύγουν βιαστικά, ενώ τα όρνια με άγριες κραυγές πετούν από παντού και λυσσομαίνε μάχες συνάπτονται γύρω από το πτώμα, για την έσασφάλισή της λείας.

Οι συγγενείς θά έπιστρέψουν έπειτα από δώδεκα έβδομάδες. Στο άνασταθμό, οι σάρκες έχουν κατα- φαγωθή και έχει άπομείνει ο σκελετός, που ή έ- παφή με τον άέρα και το φως τόν έχουν τελείως καθαρίσει. Μαζεύουν τότε τα κόκκαλα, τα βάζουν μέσα σ' ένα εύλινο κιβώτιο και τα μεταφέρουν στο σπίτι, όπου τα τοποθετούν μέσα σ' ένα ιδιαίτερο δια- μέρισμα, που μοιάζει σαν είδος οίκονομικού τά- φου ή οστεοφυλακείου. Έκει μέσα βρίσκονται και τα όστα όλων των άλλων νεκρών της οικογενείας, που τα θεωρούν σαν Ιερά κειμήλια και τα τιμούν με μία ιδιαίτερη λατρεία.

Ο οικογενειακός αυτός νεκρικός θαλάμος έχει έπίσης στο έσωτερικό του, τρεις όμοκεντρους κύ- κλους, όπως και ο «Πύργος της Σιωπής». Στον πρώτο τοποθετούνται τα όστα των ανδρών, στον δεύτερο τα όστα των γυναικών και στον τρίτο τα όστα των παιδιών.

Η περιοχή όπου βρίσκεται ο «Πύργος της Σιω- πής» είνε μία αλάνηνα νεκρή περιοχή, σαν μία κατάρη να έχη πέσει πάνω σ' αυτή. Έλαχιστα δέν- δρια με άσθενή φυλλώματα φυτρώνουν εδώ κι' έκει, το έδαφος είνε έπρό και άγονο και κανένα ίχνος ρυακίου ή πηγής δέν διακρίνεται πούθενά.

Οι πυρολάτρι της Βομβάης δέν πνιγάνουν ποτέ προς τα έκεί, εκτός μόνον όταν συνόδευουν ένα νεκρό ή όταν μεταφέρουν τα κόκκαλα των. Γιατί πιστεύουν ότι δέν πρέπει να ταραξούν με τα θή- ματα ή τις φωνές τους την τελευταία πάλη που κά- νει ο νεκρός έναντι των άρπακτικών πουλών, που κατασπαράσσουν τις σάρκες του. Σύμφωνα με την αντίληψή τους, ή ψυχή που βρίσκεται μέσα στο σμά, αγωνίζεται να διατηρήση το γνήσιο περίβλη- μά της και μόνον όταν άπαλλαγί απ' αυτό μπορεί πια να άνεθί, εξαγνισμένη και άπολυτρωμένη από κάθε όρεο που την συνδέει ακόμη με τη γη, στο καθαρό φως.

Πιο ανθρωπιστική είνε μία άλλη άρεσις των πυ- ρολατρών που ζή κοντά στην Καλκούτα. Άντι να παραδίδουν τους νεκρούς των στα όρνια, τους τυ- λίζουν σ' ένα παχύ στρώμα από κερι και τους έν- ταφιάζουν πολύ βυθεία μέσα στο έδαφος, σε βάθος 10 — 15 μέτρων. Έτσι, ή όψης του σμάτος γίνε- ται χωρίς να έλθη σε καμμία έπαφή με τη γη.

♦♦

Ένας βασιλεύς του Ειρηνικού

Ένας μονάρχης περιμένει την άποκατάστασι των συγκοινωνιών, για να γυρίση στη χώρα του απ' το Λονδίνο. Είνε ο νεαρώτατος Τζών Κλουίνι-Ρός ο Ε', 19

Τα δράματα της καρδιάς

ΜΙΑ ΜΑΡΤΥΣ

Ένα κλάμμα μωρού ακούστηκε στο δωμάτιο κασόνι που χρησιμοποιεί για παιδικό κρεβάτι. Η λέωνα χαμογέλασε με μητρική στοργή και παρά την εξάντλησή της άρχισε να νανουρίζει το νεογέννητο. Ήταν το πρώτο της παιδί, το παιδί του έρωτά της.

Ο πατέρας του παιδιού — ο φίλος της — καθόταν στην καρέκλα του με μία μπουκάλια ρακί κι' ένα ποτήρι στο χέρι. Κουτοβόλησε κι' έριχνε πότες — πότες ματιές στη φιλενάδα του. Όταν είδε να την παύει η πιά ο ύπνος, σηκώθηκε, βούλωσε τη μπουκάλια και την έβαλε στην τσέπη του. Κατόπιν σημάδεψε κάτι σ' ένα χαρτί, έγραψε απ' την τσέπη του ένα χιλιάρικο και τ' άφησε κάτω απ' το μαξιλάρι της νέας μητέρας. Ύστερα εξαφανίστηκε πατώντας στις μύτες των ποδιών του, αφού έριξε μία φευγαλέα ματιά στο παιδί του.

Την εγκατέλειψε, αυτήν και το παιδί τους με χίλια φράγκα, για να πάει να ζήσει με την καινούργια φιλενάδα του. Κ' η δυστυχισμένη γυναίκα, όταν έφυγε άργότερα και διάβασε το σημείωμα, δεν είχε καν το κουράγιο να κλάψει...

Πριν σαραντίση η άτυχη γυναίκα άρχισε να δουλεύει στα ξένα σπίτια πλένοντας ρούχα... Άφησε το μωρό της σε μία πονετική γειτονιά.

Για το φίλο της δεν ήξερε τίποτε άλλο παρά ότι συζούσε με μία σκληρή γυναίκα που τον βασάνιζε και του παίρνε όλο το μεροκάματο. Ο ίδιος για να οικοδομήσει τα λεφτά του κρασιού του έπαιε χαρτιά κι' κέρδιζε μερικά φράγκα...

Δουλέυε σκληρά η δυστυχισμένη μητέρα τη μέρα και το βράδυ, παρά την κόπωση της, έκανε και τις δουλειές του σπιτιού της. Για το φίλο της που τόσο άκαρδα την εγκατέλειψε, δεν αισθανόταν μίσος — τον ά-

γαπούσε ακόμα — αλλά η ψυχή της ήταν γιομάτη πίκρα για την καταντία της. Βέβαια και πρώτα δεν ήταν καμιά εύτυχισμένη και πλούσια κοπέλα. Δούλευε στα χωράφια του πατέρα της, σαν το σκυλάκι, απ' το πρωί ίσαμε το βράδυ, αλλά ζούσε κοντά στους δικούς της και όταν γύριζε σπίτι της την περίμενε μία ζεστή σούπα.

Τον Μπόκ — το φίλο της — τον γνώρισε σε κάποιο πανηγύρι και για χάρη του εγκατέλειψε σπίτι και οικογένεια. Για χάρη του ο γέρο πατέρας της δεν βέλει πια να την ξέρει και για χάρη του ξενοπλάνει τώρα.

Πέρασαν χρόνια. Η Ζερμαίν εξακολουθεί τη σκληρή βιοπάλη. Το παιδάκι της είναι τώρα 6-7 χρονών. Τσαλαβουτάει όλη μέρα παίζοντας μέσα στις λάσπες. Η μητέρα του είναι ακόμα ωραία κι' ο γυναικός της άπονη, ο κύριος Έρνέστος, της πρότεινε να ενώσουν τα έσοδά τους και να ζήσουν μαζί. Η Ζερμαίν όμως αρνήθηκε. Ο μπαλάντης άπονη, ο κύριος Έρνέστος, της πρότεινε να ενώσουν τα έσοδά τους και να ζήσουν μαζί. Η Ζερμαίν όμως αρνήθηκε. Ο μπαλάντης άπονη, ο κύριος Έρνέστος, της πρότεινε να ενώσουν τα έσοδά τους και να ζήσουν μαζί. Η Ζερμαίν όμως αρνήθηκε.

Η καρδιά της Ζερμαίν σπύχτηκε κι' έσκυψε κοντά στον παλιό φίλο της.

— Μπόκ! του είπε.

— Ζερμαίν! φώναξε εκείνος.

— Πώς κατάντησες έτσι, Μπόκ;

— Είμαι άρρωστος, Ζερμαίν. Μέχρι το χειμώνα θα πεθάνω.

— Μη σκέπτεσαι τέτοια πράματα, Μπόκ.

— Το ξέρω καλά, Ζερμαίν. Το είπαν κι' οι γιατροί.

Μία ερώτηση ανέβηκε στο στομάχι της γυναίκας, αλλά δεν τόλμησε να μιλήσει.

— Εκείνη πέθανε, θυμήθηκε ο άρρωστος, μαντεύοντας τη σκέψη της. Πέθανε και μ' άφησε τη μικρή αυτή.

Η Ζερμαίν, άνοιξε την τσάντα της για να του δώσει όλο το μεροκάματο της.

— Όχι, Ζερμαίν... Για το παιδί αν μπορείς να κάνεις τίποτα... τραυλίζει εκείνος. Είπε άδωδ, δεν φταίει αυτό...

— Έχωμε και μαζί ένα άλλο παιδί, Μπόκ. Το ξέχασες;

— Πώς μπορώ να ξεχάσω; Έλα, πάμε σπίτι να το δεις.

Τον βοήθησε να σηκωθεί και τραβήκανε σιγά-σιγά για το υπόγειο της. Το παιδάκι της έπαψε στο δρόμο. Το κοριτσάκι του Μπόκ στάθηκε φοβισμένο σε μία γωνιά.

Ο Μπόκ πλησίασε το αγοράκι του, αυτό όμως κρύφτηκε στα φουστάνια της μητέρας του.

— Μη φοβάσαι, Γκαστάν. Πήγαμε στο μπαμπά σου... Είπε ο μπαμπάς σου, του είπε η Ζερμαίν.

Ο μικρός γούρλωσε τα ματάκια του. Ύστερα πλησίασε δειλά-δειλά τον κακνυμένο άνθρωπο.

Το κοριτσάκι του Μπόκ, πλυμένο, καθαρό, κάθισε στο τραπέζι και βούτηξε με λαχτάρα το κουτάλι στο πιάτο της σούπας.

Ο καθολικός της ο Μπόκ ήταν όλο περιποιηθείς. Ο Μπόκ πιά εκεί παρακαλούσε μελαγχολικά τη Ζερμαίν που έκοβε το ψωμί.

Η Ζερμαίν δεν μιλούσε... Και τί να πούν;

Τρεις μήνες πέρασαν. Ο Μπόκ πέθανε στο σπίτι της Ζερμαίν. Μά ο μαρκαγκός της έκοψε πια και την καλημέρα.

Κι' η άτυχη γυναίκα εξακολουθεί να ξενοπλάνει για τον Γκαστάν, για τη Λουίζα, το κοριτσάκι του Μπόκ, και της «άλλης» και για τον έαυτο της το μαρτυρικό, τον μόνο κι' έρημο στον κόσμο...

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Γυναικεία όμας

Ομάδα ποδοσφαιρικήν γυναίκα καταρτίζουν και θύλα τρελλόνα την φασίαν θα λακτίζουν το νέον, τούτο, «σπορίον» ενδιαφέρον έχει κι' ο φιλαθλέστατος ανήρ λαυρέστατος θα τρέχη. Θεαματικώδεστατον άγώνα θα συνάπτωσιν κι' ως «σκαν», όπως λέγουσιν τους άρρενας θ' ανά- (πτωσιν)

διότι θα έμβανίζουν και πόδας και μπρούς, προκλητικώδε, τρυφερούς και πάνυ τολμηρούς. Άλλα κι' εις του «ματσίου» των, οι τάλαινες, το πέρας άντι της σφαίρας του «φούτ-μπώλ» θα βλέπωσιν άλλ- (λας... σφαίρας)

Γυναίκα (φούτ-μπωλίστρια), με της σκής το φύλλον, οίκτηρως θ' αδυνατίσωσιν το ισχυρόδες (φύλλον,

διότι ή μία έξαψις θα φέρη την έτέραν κι' αμέτρητοι θ' απέρχωνται διά το 'Υ- (περπέραν)

Εγώ, μόνον, θα βρίσκωμαι, εν πλήρει (ψυχραιμία,

ού μίν τε κι' ήρεμία

κι' ούδωλως, νάρ, θα με ποθι τοιούτον (τι φαινόμενον,

διότι θα σχετίζεται με τον υποφαινό- (μενον)

Τουτέστιν τα κοράσια, δια να μ' απο- (κτώσωσιν

άγριως θ' αγωνίζωνται, κοινώς, λελυσ- (σασμένα.

Εν άλλοις λόγοις βούλονται να μέ... (αθλοθετώσιν

κι' ως... κύπελλον της νίκης των (να λάβωσιν έμένα)

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Η υγεία της Εύρώπης

Κίνδυνοι και έλπίδες

Τόσον οι γιατροί της Ούντρα, όσο και ο στρατηγός Ουώρρεν Ντρίπερ, είδικο στα ζητήματα της δημοσίας υγείας, βεβαιώνουν ότι η υγιεινή κατάσταση της κατεστραμμένης Εύρώπης δεν είναι ευτυχώς τόσο άσχημη όσο θα περίμενε κανείς, μπορεί όμως να χειροτερέψει.

Καθώς παρεπρήθη και στον προηγούμενο πόλεμο, οι μεγάλες επιδημίες εστιάζονταν συνήθως μετά το τέλος των πολεμικών επιχειρήσεων, γιατί η γενική άπονησας κι' η έλλειψη κυβερνήσεων σε ολόκληρες χώρες εμποδίζει την λήψη των απαιτούμενων προφυλακτικών μέτρων. Η φοβερή γρίπη του 1918-19 θέρωσε τον κόσμο αφού τελείωσε ο πόλεμος. Το ίδιο κι' ο τυφός, η χολέρα, ο διαλείπων πυρετός, η ευλογιά, η δυσεντερία, ο εξανθηματικός.

Τώρα η γενική κατάσταση του πληθυσμού της Εύρώπης είναι πολύ χειρότερη απ' το 1918, εφ' όσον υπάρχουν άσυνκρίτως περισσότεροι άστεγοι, δίχως τροφή και άσπυνη. Ευτυχώς όμως, στο διάστημα του πολέμου, οι κάτοικοι της Δυτικής Εύρώπης έδειξαν έξαιρετική άνοχη. Στη Γαλλία, π.χ., η θνησιμότητα ήταν στο 1943 μόνο 16,9 ο,ο, την ίδια εποχή που στην Αμερική, με τις άσυνκρίτως καλλίτερες συνθήκες ζωής, έφθανε τα 10,6 ο,ο. Έλπίζεται λοιπόν ότι η άνοχη αυτή θα σώσει τους Ευρωπαίους από τις άρρώστειες.

Είπε η αλήθεια ότι, στο διάστημα του πολέμου, διπλασιάσθηκαν τα κρούσματα μινιγίτιδος, πολιομυελίτιδος, τυφού, δυσεντερίας, διφθερίτιδος και σкарлатины σε 12 ευρωπαϊκές χώρες. Κι' όμως έμειναν πάντα λιγότερα απ' το 1918. Οι κυριώτερες επιδημίες της πολεμικής περιόδου ήταν οι εξής:

Πανώλης: Πάντοτε υπήρχαν μερικά κρούσματα της σε διάφορα λιμάνια της Μεσογείου. Άλλα, το 1943-44, παρουσίασε μία άνησυχαστική έξελξη στην περιοχή της Διύρνης του Σουέζ, με 812 κρούσματα.

Έξανθηματικός τυφός: Θέρωσε τη νοτιοανατολική Εύρωπη, τον περασμένο χειμώνα. Στη Ρουμανία μόνο, σύμφωνα με άνεπίσημες στατιστικές, υπήρχαν 30.000 κρούσματα. Η Γερμανία, που δεν είχε γνωρίσει ποτέ άλλοτε αυτή την άρρώστια, παρουσίασε στο 1943 5.000 κρούσματα μεταξύ των έξονων έρwan. Στη Γαλλία και στο Βέλγιο, τα κρούσματα ήταν 2 μόνο. Επίσης κι' οι Ρώσοι δεν είχαν πολλούς άρρωστους, ενώ στον προηγούμενο πόλεμο πέθαναν κατά χιλιάδες απ' αυτή τη νόσο.

Εύλογια. Μία επιδημία του 1944, στην Ιταλία, είχε 1.500 κρούσματα, αλλά μόνο 6 θανάτους, γιατί επρόκειτο για μία καινούργια κι' έλαφρα μορφή της άρρώστειας. Στη βορειοδυτική Εύρωπη, επί 200 εκατομμυρίων κατοίκων, μόνο 3 έπαθαν εύλογιά.

Διφθερίτις. Κρατεί τα πρωτεία των επιδημικών άσθενειών του πολέμου. Το 1943, σημειώθηκαν 300.000 κρούσματα στη Γερμανία, και 150.000 στις Κάτω Χώρες κατά τα τρία τελευταία χρόνια. Είχε έξαιρετικά βαρεία μορφή, τόσο ώστε συχνά δεν έφερνε κανένα άποτέλεσμα ο όρος εναντίον της. Και πρόσβαλε άσυνήθιστα πολλούς ενήλικους, ενώ συνήθως είναι άρρώστεια παιδική.

Πενισιλλίνη απ' το στόμα

Η θεραπεία με πενισιλλίνη γινόταν ως τώρα μόνο δι' ενέσεων, γιατί τα γαστρικά ύγρα την καταστρέφουν. Καθώς δε τα νεφρά την απομακρύνουν γρήγορα απ' το αίμα, χρειάζεται να επαναλαμβάνονται οι ενέσεις κάθε 2-3 ώρες. Τώρα ο Αμερικανός βιολόγος και φυσικός Ρέυμοντ Λίμπερ βρήκε μία μέθοδο για να παίρνεται η πενισιλλίνη από το στόμα. Την άνακατεύει μ' ένα λάδι που δεν χωνεύεται απ' το στομάχι, και την κλείνει σε καψούλες. Στο στομάχι διαλύονται οι καψούλες, και το λάδι με την πενισιλλίνη περνάει άναλοιωτό ως τα λεπτά έντερα, όπου απορροφάται από το αίμα. Με τον τρόπο αυτό, οι άρρωστοι μπορούν πια να κάμουν τη θεραπεία μόνοι τους, στο σπίτι τους.

Οι φίλοι της Οθόνης

Όλοι οι φίλοι της οθόνης, κατ' αυτάρς πανηγυρίζουν γιατί πρόσωπα, γνωστά τους, προσφίλη, έαναγορίζουν. Τους στερήθηκαν, περίπου, επί μία πενταετία κι' άποκτά ή οθόνη πάλι την παλιά της γοητεία.

Όλοι οι γόητες, έν γένει, οι μικροί και οι μεγάλοι Δον Ζουάν Αμερικάνοι, Σουηδοί, Έγγλέζοι, Γάλλοι κι' οι «μοιραίες», που μοιραίως, είχαν τότε έκτοπιστη, επανέρχονται και πάλι και πετούν, απ' τη χαρά τους, της οθόνης οι πιστοί:

— Μην άργήσης, Έλενίτσα...

— Προχωρείτε, δεν άργώ.

— Παίζει ο Πάουερ...

— Αλήθεια:

— Δεν κρατιέμαι!

— Αμ' εγώ!

«Το πουλί μου», «το χρυσό μου» κι' άλλα τέτοια άναφωνούν και τον Πάουερ τον γόη, για να δούνε, ξεκινούν.

Καταφθάνουν, τέλος πάντων — και με βάσανα μεγάλα, Κατορθώνουν να τρυπώσουν, μέσ' στο σάλο, μέσ' στη... Πρώτο, δεύτερο κουδούνι, τα λούπα και τα λούπα... Κάποιος ρόλο Καζανόβα, έρμηνεύει, απ' τα συνήθη, Κάλιο μπροστά του, πέφτουν όλες οι γυναίκες, μ' ένα νεύμα, και ο λόγος, κάποιος βράδυ, περί... «Χειροκροτημάτων».

Κι' οι δικές μας οι ταινίες με τις ντόπιες «στάρ» και «αντίδες» και με πρωταγωνιστές τους ευρισμένους, ή μέ... «τζίδες» συγκεντρώνουν το νοήμον το κοινό των θεαμάτων, και ο λόγος, κάποιος βράδυ, περί... «Χειροκροτημάτων».

— Πώς την βρήκα;... Βράσε ρυζί

— Πώς τη βρήκα;... Βράσε ρυζί

— Σας πειράζει;

— Μ' έκνευρίζει.

— Αμ' αυτή δεν είναι «Κάρμεν» με τα μόντικα τα «ρέ» της, αλλά μάλλον, ο «Αντώνης ο... Βαρκάρης» ο σερέτης.

Εσ' στην αίθουσα την ίδια, μία, να πούμε, δεσποινίς, προφανώς ξενομανής, μ' αγανάκτησι μεγάλη, προς στιγμήν χειροκροτεί κι' άποτείνεται, στον δίπλα, άγνωστό της θεατή:

— Δεν μου λένε, κύριέ μου, γράμματα γιατί δεν έχει;

— Δεν χρειάζονται, νομίζω.

— Δεν χρειάζονται; Καλά

κι' από που θα καταλάβω, τί συμβαίνει και τί τρέχει και τη γλώσσα που μιλά;

— Μά οι άστέρες είναι ντόπιοι και σαν ντόπιοι φυσικά, όμιλούν Έλληνικά!

— Σοβάρά;

— Δεν τους άκούτε;

— Δεν μπορώ να πάρω λέξη

— Ίσως επειδή, που λένε, τρία χρόνια τάχα μπλέξει με τους ξένους γένικα

και, σχεδόν, έχω ξεχάσει, έντελως, τά... Έλληνικά!

Μία ταινία μέσ' στη «Ζούγκλα» κάνει πάταγον αλλού απ' τα σχόλια του πλήθους και του κόσμου του καλού και το πάν άναστατώνουν κάτι... ή μίγυμνοι «Ζουλού».

— Κατινίσσα, μη τους βλέπης...

— Μά γιατί μαμά;

— Δεν πρέπει, κοριτσάκι σαν και σένα, τέτοια πράματα να βλέπης.

— Ε, πέ γυμνια, συνεχίζει, κάποιος άλλος από κει

— Μά γιατί τους έχουν έτσι, τους κακόμοιρους γυμνούς;

— Περιμένουν την Ούντρα, από την Αμερική να τους... ντίση κι' αυτούς.

— Πω! πω! Κάτι άνθρωποφάγοι! Παναγιά μου!

— Τί συμβαίνει;

— Τρώνε άνθρωπους...

Κι' ένας τρίτος, «παντογνώστης» έπεμβαίνει:

— Το φαινόμενον έκείνο, δεσποινίς, μη σας τρομάζει, διότι εις χώραν μετεβλήθη κι' η πατρίς μας, Κανιβάλαν. Παρομοίως περιπτώσεις, έν ολίγους, δοκιμάζει και ο ένας... τρώει τον άλλον!

Γιώργος Θιόβιος

Year	Percentage of Population Aged 15 and Over Who are Illiterate
1900	65
1910	55
1920	60
1930	45
1940	30
1950	20
1960	15

ΤΖΙΤΖΙΚΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ Η ΕΜΠΝΕΥΣΙ ΚΙ' Η ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

Στο φτωχικό δωμάτιό των μποέμ βασιλευσε εκείνο το φθινόπωρο απόγευμα το ήλιος. Ο Πέτρος ο ζωγράφος καθόταν μπροστά στο καβάλιό του με το κεφάλι χαμένο μέσ' στα χέρια του. Η εμπνεύσι δεν έρχεται, ο μουσικός έμενε γυμνός. Ο Δημήτρης, ο ποιητής, προσπαθούσε μάταια σε μία γωνιά να προχωρήσει ένα σονέτο. Ο Άλκης, ο συνθέτης, μπροστά στο παλιό ξεκουρασμένο πιανό, μάταια χτυπούσε τις νότες. Μελωδία καμιά...

Τρεις νέοι άνθρωποι, τρία ταλέντα, τρεις εκδηλώσεις της τέχνης. Κι όμως, τίποτα! Η εμπνεύσι δεν χτυπούσε τα μικρά της μεταξένια φτερά μέσ' στο μικρό δωμάτιο.

Πρώτος ο ποιητής έβλεπε τη σιωπή. Σκίζοντας κοιμάτο κάτω το χαρτί με τους δυο στίχους, πετάχτηκε όρθος: — Φοίρη!

Τα δάχτυλα του συνθέτη κάνανε το πιάνο να βγάλει κάτι σαν ούραλασμα, κι ύστερα κλείσανε νευριασμένα το σκεπασμά:

— Απ'ελπίστος! Μία φοβερή κλωτσιά από το άγαναγτισμένο πόδι του ζωγράφου. Έστειλε το καβάλιό στην άλλη άκρη του ατελούς:

— Αίσιος! Η άγαναχτησι και των τριών είχε την ίδια όραση. Καθότανε όμως νομίζοντας πως ήρθε τρεις διαφορετικές ατίσιες: — Μας λείπουν τα λεφτά! φώναζε ο ποιητής.

— Μας λείπει το κέφι! βρυχήθηκε ο συνθέτης.

— Μας λείπει η γυναίκα! μουρμούρισε ο ζωγράφος.

Γύρω απ' την τελευταία αυτή γνώμη, σταθίθηκαν σκεπτικοί κι οι άλλοι δυο:

— Σά νάχη όρκος ο Πέτρος... — Ναι, κύριοι, μας λείπει η γυναίκα! φώναζε τώρα με δύναμη, με παλμό ο ζωγράφος. Μας λείπει η γυναίκα, που θα χαϊδεύει απαλά τα δικά σου έβαλλα κι' ακούρευτα μαλλιά, ποιητή, και θα γεμίζει το άγανο χαρτί σου με όμορφες συγκινημένες στίξεις! που θα περάσει σαν πνοή ζωφόρου πάνω από τις έρεες νότες σου, συνθέτη, και που θα τις κάνει κρούσταλλα και καταρράχτες βροσέρους, σαν το γέλιο της που θα σταθεί στο τέλος πρόθυμη μπροστά στην απρόθυμη παλέτα μου, θα ήλεκτρίσει σύννεφα και χρώματα... Πού εί-νε όμως αυτή η γυναίκα, φουκαράδες φίλοι μου;

— Ένα δειλό χτύπημα στην πόρτα. Τρία δυνατά χτυπήματα στις καρδιές:

ΙΣΠΑΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

★ Δυο πράγματα δεν μπορού-με να κυττάξουμε κατάματα: τόν ήλιο και το θάνατο.

★ Ο μωρός που σωμαίνει, φαίνεται σοφός.

★ Να μη χρωστάς σε πλού-σιο, να μη δανείζεις σε φτωχό.

★ Ο καλός λόγος και λίγα έ-ξοδα έχει και πολύ αξίζει.

★ Τιμά τόν καλό να σε τιμή-ση, τιμά τόν κακό να μη σε ά-τιμάση.

★ Όποιος δεν έχει μέλι στο στομάχι, άς έχη στο στόμα.

των τριών ανθρώπων. Μία γυναίκα στο άνοιγμα της πόρτας.

— Έμωσα πως κάποιος από σας γυ-ραίνει μοντέλλο... εξήγησε δειλά: — Έγώ! είπαν κι' οι τρεις με μία φωνή.

— Είσαστε ζωγράφοι κι' οι τρεις; — Όχι, μόνον εγώ... είπε ο Πέτρος.

— Να σας εξηγήσω, δεσποινίς... Εί-πε ο Άλκης. Το μοντέλλο δεν είναι μόνο για το ζωγάφο: είναι και για το συνθέτη, και για τόν ποιητή...

Ο ζωγράφος θ' αποτυπώσει την όμορφη του με χρώματα, ο συνθέτης με νότες, ο ποιητής με στίχους... Γυρεύαμε μον-τέλλο κι' οι τρεις... Θα περάσει και για τους τρεις μας... Θα γίνετε ζω-γράφος, συνθέσι και σονέτες!

— Τι χαρά μου!... φώναξε η γυ-ναίκα, χτυπώντας τα χέρια της.

Τη λέγανε Φανή. Δεν είχε κανέναν στον κόσμο. Κι' είχε, σ' αντίπαθι-σμα, αυτό που έχουν μόνον όσοι δεν έ-χουνε τίποτα: την ελευθερία. Μπήκε στο σκοτεινό φτωχικό δωμάτιο σαν ά-χτινα χαράς, σαν κελεύσμα, σαν δ-εινρο. Μοιράστηκε το φαί, το λιτό φαί της καλλιτεχνίας, που δεν προκαλεί πο-τέ στομάχιασμα...

— Υστερα, πέρασε το χέρι της— χέρι μάγισσας— πάνω απ' όλες τις πεδότητες του ατελούς, και τις έκανε καλλιτεχνήματα. Μπλόκας στο τέλος μία τρύπα στο παντελόνι του Δημήτρη, δυο τρύπες στο σακάκι του Άλκη, τρεις τρύπες στο πουκάμισο του Πέτρου. Κι' όταν, άργα τη νύχτα, κοιμήθηκε κουρασμένη, οι τρεις καλλι-τέχνες κάνανε βάρδια πάνω απ' τόν ή-συχο ύπνο της, παρακολουθώντας την ήρεμη αναπνοή της—άναπνοή μικρού αγγέλου, πουλιού και λουλουδιού...

— Έμεινε άρκετά στο μπρόμιο σάπι. Μία μέρα όμως, ξύπνησε δυσσρεστη-μένη:

— Άκούστε, είπε στους τρεις φίλους της. Δεν σας άγαστο καθόλου!

— Γιατί, φανίτσα; — Είσαστε τεμπέληδες!... Γυρεύατε μοντέλλο, και τώρα πού το βρήκατε, δεν το χρησιμοποιεί κανένας σας...

Αυτό δε μπορεί να συνεχιστή... Θα φύγω!...

Η άπειλή ήταν φοβερή! Σε μία στιγμή, ο ζωγράφος, ο ποιητής, ο συνθέτης στραβήσανε στη δουλειά. Άλ-λοιμονοί! Χωρίς αποτέλεσμα...

Η εύ-τυχία όταν τη ζούμε δεν είναι ποτέ έμ-πνευσι—μόνο όταν τη νοσταλγούμε... Σε λίγο, ο ζωγράφος πέταξε το πι-νέλλο του, ο ποιητής το μολύβι του, ο συνθέτης το πεντάγραφο του. Φάγανε κι' οι τέσσερις αυτοί κι' αυτή... σιωπηλοί κι' άκεφοι, και κοιμήθηκαν με βαρεία καρδιά.

Ευχήσανε μόνον οι τρεις! έκλεινε έ-λειπε. — Ένα γράμμα της ήταν άφι-σμένο πάνω στο άνοιχτο πιάνο:

«Καλοί μου φίλοι, «Φεύγω. Μη με γυρεύετε, δε θα με βρήτε πούθεν. Δεν το κάνω για μένα! μόνο για σας... Άν έμεινα, αντί για την εμπνεύσι σας, θαρχότανε το μίσος να σας χωρίζω και τους τρεις... Έ-γώ όμως δεν θέλω να σας χωρίσω το μίσος, κι' αυτό φεύγω. Άν μ' αγα-πάτε, νοσταλγίστε με, αγαπημένοι μου μου τεμπέληδες—καθένας με τόν τρό-πο του...»

«Φανή» Χωρίς μιλά, ο συνθέτης πέρασε το μικρό σημείωμα στον ποιητή, κι' έκεί-νος στο ζωγάφο. Κι' οι τρεις νοιώ-σανε τότε πόσο σκοτεινό ήταν το ά-τελειό, χωρίς άχτινα... Νοιώσαν ακόμα τόν πόνο να τους παγώνη τις καρδιές...

Πρώτος μίλησε ο ζωγράφος: — Είχε δική μου... Την αγαπούσαμε κι' οι τρεις μας. Θα γινόμαστε μοι-ραία έχθροι!...

Ο συνθέτης χάιδεψε το μικρό της σημείωμα που είχε έρωματιστή απ' τα χέρια της. Ο ποιητής το φίλησε. Και τώρα;... τί θα κάνουμε;...

Θα τη νοσταλγίσουμε, όπως μας γράφει... μουρμούρισε ο ποιητής. Τί φοβερό κέφι για δουλειά έκλεινε τη μέρα, που συνεχίστηκε και τη νύχτα, με τη λαμπή στα πετρελαία!... Τά διημερώματα όμως, άπάνω στο μουσμά πρόβαλε φαναχτερά η εικόνα της, ένα σωρό όμορφοι στίχοι σκορπισμένοι στο πάτωμα ύμνούσανε τη χαμένη όμορφη της, κι' άπάνω στο πεντάγραφο το γέ-λιο της είχε αποτυπωθή σαν κρουστά-λη μελωδία...

Η γυναίκα είχε φύγει. Μά, φεύγον-τας, είχε αφήσει την εμπνεύσι με τη μορφή της νοσταλγίας...

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Οι μύκητες που πληγώνουν τα πόδια

«Ένας άλλος «έχθρος» κατά τόν πόλεμο

Ένα απ' τα άμετρητα προβλήματα που χρειά-σθηκε να λύσουν οι Σύμμαχοι σ' αυτόν τόν πόλεμο, ήταν η καταπολέμηση της «τρικομύσεως» ή «ό-νυχονυκτωσεως». Πρόκειται για τήν τόσο γνωστή πάθησι των ποδιών, που έχει ως συμπτώματα τη δυσοσμία τους, το πλήγισμα των δακτύλων και της φτέρνας, τήν εμφάνισι εξανθήματος, το κοκκίνισμα των νυχιών κλπ... Η άρρώστεια αυτή οφείλεται σε ειδικούς μικροσκοπικούς μύκητες, που εγκαθίσταν-ται και πολλαπλασιάζονται στο δέρμα των ποδιών. Όταν έχη όξεία μορφή, επιποδίζει τελείως το περ-πάτημα, με τις τόσο όδυμνρες πληγές που προκαλεί. Οι ίδιοι μύκητες μπορούν να αναπτυχθούν επίσης στο κρανίο, στο πρόσωπο, στα χέρια, στις πτυχές του δέρματος των παχουάρων. Άλλα τα πόδια έιν-ε το μέρος που προτιμούν, γιατί βρίσκουν εκεί τις ευνοικότερες συνθήκες πολλαπλασιασμού: ζέστη και υγρασία.

Οι στατιστικές παρατηρήσεις απέδειξαν ότι η πά-θησις αυτή υπάρχει στους άνδρες κατά μία αναλο-γία 70% και στις γυναίκες μόνο κατά 20%. Πολλοί δερματολόγοι υποστηρίζουν ότι οι μύκητες βρίσκον-ται στα πόδια όλων των ανθρώπων, αλλά χρειάζον-ται ώριμες κατάλληλες συνθήκες για ν' ανα-πτυχθούν και να φέρουν τα αποτελέσματά τους.

Καθώς εξακριβώθηκε από τους επιστήμονες, οι μύκητες της παθήσεως αυτής είναι παρασιτικά φυτά της ίδιας οικογενείας με τη μούχλα και με τη μα-στία του ψωμιού, τα οποία όμως ζουν αποκλειστικά επίδερμίδος, όπου βρίσκουν τήν τροφή που τους χρειάζεται. Κάποτε μπορεί να εγκατασταθούν κάτω απ' το νύχι του ποδιού και τότε προκαλούν μία κα-τάσσι ακόμα πιο βαρυστική και χρόνια, τήν «ό-νυχονυκτωσι». Σε τέτοια περίπτωση, ο γιατρός έερρι-ποιεί ότι δεν θα μολυνθή και το καινούργιο που θα φορώσση στη θέση του.

Η πάθησις αυτή είναι άπιοτεστα έπιμονη και δυ-σκολοθεράπεια, γιατί οι μύκητες έχουν εξαιρε-τική αντοχή. Μπορούν να ζήσουν 400 ημέρες περι-που πάνω σ' ένα ξερό λεπτό δερμάτινο, και ν' αρχί-σουν άμέσως να πολλαπλασιάζονται, και ν' αρχί-σουν να προκαλούν πόνο και φαγούρα, και ν' άρ-χίσουν να προκαλούν τοπική δηλητηρίαση και έκ-κριμα, σπυρίκια, πληγές κλπ. Ο ίδιος ο πόδας του ά-νδρα τήν ανάπτυξη τους, αλλά μόνο όταν διαδεχί-ρη το πόδι άρκετά ώρα. Γιατί, μόλις βγαίνει απ' τους πα-τόν πολλαπλασιασμό των μυκήτων, άν έστειν εύνο-ι γράμμορα. Άν όμως μένι επί πολύ ώρα, γίνεται άλ-λως, δηλαδή κατάλληλος για τήν ανάπτυξη τους.

Αφού δε άρχίσουν μία φορά να πολλαπλασιάζον-ται, οι μύκητες φροντίζουν να κάνουν οι ίδιοι το-ν τον και με τα υγρά που βγαίνουν από τις πληγές τις όποιες προκαλούν.

Όσον άφορά τώρα τήν καταπολέμησι αυτής της παθήσεως, οι δερματολόγοι δεν έχουν βρή άκόμη τήν ιδεώδη φάρμακο, που θα καταστρέφει άόλετα τους μύκητες, χωρίς όμως να βλάπη το δέρμα. Δο-κίμασθηκε τελευταίως ένα μίγμα φαινικού δέος και καμφοράς, που το συνιστούσε μάλλον άδύο-ς διάσπομος γιατρός. Αποδείχθη, όμως, ότι, όταν τά-ρο φαινικό δέυ, που κατέστρεφε το δέρμα και υπο-έρινον επίσης άλλα πείραματα με διάφορα οι-μέ άκτινες Χ, Ένας γιατρός μετεωρίσθηκε τή γαλ-τα πόδια μ' ένα λεπτότατο στρώμα ηλεκτρικής κα-λάμης, που σκοτώνει τους μύκητες. Άλλος δοκι-μάσθηκε το σουλφοναμίδιο, άλλος τα άλματα του σπανί-ου με σκετική μόνο έπιτυχία.

Η βάση της θεραπείας είναι να στερηνθούν οι μύ-κητες απ' τις ευνοικές συνθήκες αναπτύξεώς των. Τα πόδια πρέπει να είναι πάντα στεγνά και να χυ-σκούνται πολύ καλά μετά το λουτρό, και να χυ-σκούνται, δίνον άριστα αποτελέσματα. Όσο για κάλ-λους, είναι προτιμότερο οι βαμβακερές, που μπο-ρίουν να βραστούν και ν' αποστειρωθούν, που μπο-ρίουν να γίνι μία αποστείρωσις του εσωτερικού του-έρινον επίσης άλλα πείραματα με διάφορα οι-μέ άκτινες Χ, Ένας γιατρός μετεωρίσθηκε τή γαλ-τα πόδια μ' ένα λεπτότατο στρώμα ηλεκτρικής κα-λάμης, που σκοτώνει τους μύκητες. Άλλος δοκι-μάσθηκε το σουλφοναμίδιο, άλλος τα άλματα του σπανί-ου με σκετική μόνο έπιτυχία.

Είμε μεταδοτική η πάθησις αυτή; (Μάλλον άχι), οι μύκητες μπορεί να μεταδοθούν από ένα σε άλ-λο πόδι, αλλά δεν αναπτύσσονται άν δεν βρουν τις κατάλληλες συνθήκες. Φαίνεται μάλλον ότι υπάρ-χουν άτομα προδιαθεσμένα γι' αυτή τήν άρρώ-στεια, κι' ότι η προδιάθεσις τους έχει κάποια στενή σχέση με τους άδένες εσωτερικής έκκρισεως.

Ζ. ΘΟΥΡΝΑΣ

Αναζητώντας ταλέντα

Οι «άνιχνευται» του Χόλλυγουντ

Κάθε χρόνο, έκато περί-που «άνιχνευται» ταλέντων έξινουν απ' το Χόλλυγουντ και διατρέχουν όλη τήν Ά-μερική, αναζητώντας νέους και κορίτσια, κατάλληλους για τόν κινηματογράφο.

Είμε πολύ δύσκολο βέβαια ν' ανακαλυφθούν τα καινούρ-για κινηματογραφικά ταλέν-τα. Ένα μεγάλο στούντιο έζητάσε μέσα σ' ένα χρόνο 90.000 υποψηφίους. Απ' έ-λους αυτούς, προέλασε μό-νο 20. Κι' απ' τους 20, οι δυο μόνο μπορεί να έξιλι-γούν σε άστέρες. Για να βρή λοιπόν αυτά τα δυο ά-τομα, το στούντιο έρδεει 1/2 εκατομμύριο δολάρια τώ έτος σε άναζητήσεις.

Πρό όλλων ημών, χρει-άζονται ένα καινούργιο και όμορφο άστέρι για το φιλμ «Σαλώμη». Οι ενδιαφερομέ-νοι άπευθύνθηκαν σε πρα-κτορεία και σε δραματικές σχολές. Έξέτασαν χιλιάδες κορίτσια. Γύρισαν δοκιμα-στικά φιλμ με 38 απ' αυτά. Στεθάλεσαν 7 και τελικά ά-νακαλύφθηκαν τήν Έβον ντε Κάρλο.

Οι νέοι άστέρες άνακαλύ-πτανται συχνά έξω από τους θεατρικούς ή κινηματογραφί-κους κύκλους. Τελευταίως π. χ., ένα στούντιο ζήτησε ένα κατάλληλο κορίτσι, για να φωτογραφισθή πριν και μετά το μακιγιάζ, ώστε ν' αποδει-χθή πόσο άλλάξει έτσι το πρόσωπο. Διάλεξε λοιπόν μία... σερβίτσα κάποιου ρεσταρόν του Χόλλυγουντ.

Το δοκιμαστικό φιλμ της ά-ποκάλεσε ότι είχε εξαιρετι-κό «σκηνη άππλη». Ήταν έ-να άληθινό ευήμη, που ά-φέλιε στην τύχη.

Είμε τόσο δύσκολο να βρε-θή το «σκηνη άππλη», ώστε στα στούντιο δεν παραμελεί-ται άποδοχήση σχετική ύποδει-ξι. Κάποτε π. χ. ένας παρα-γωγός έλαβε ένα άνώνυμο γράμμα, που του συνιστούσε να προσέξη τή σερβιτόρα έ-νας ζαχαροπλαστείου της Πα-μόνα. Κι' άμέσως πήγε να τήν έβη ένας «άνιχνευτής».

Επίσης η Λόνα Τόρνερ βρήθηκε κατά τόν ίδιο τρό-πο, σ' ένα κατάστημα άποικι-ακών.

Άλλοτε πάλι, δυο παιδιά συμβούλευαν τόν Ουίλλιαμ Μάικλεζόν της «Παραμύ-θου» να προσέξη μία φοι-τήτρια κολλεγίου της Σάντα Μόνικα, όνομαζομένη Ρούσ-σελ. Έκείνος έπευσε να έ-ξεπασ όλες τις φοιτήτριες αυτής της πόλεως, που λε-γόγντουσαν Ρούσελ και βρή-κε επί τέλους εκείνη που ζη-τούσε: τήν Γκέιλ Ρούσελ, στην όποια πρόσφερε άμέ-σως ένα λαμπρό συμβόλαιο!

Η μίς Ρούσελ ήταν εξαι-ρετικά όμορφη. Μόνο όμως οι μισές ήθοποιό του Χόλλυ-γουντ συνδύαζον το «σκηνη άππλη» με τήν καλλονή. Τα κυριότερα χαρίσματα της έινε η ζωηρότης, η χάρις κι' η παθητικότητα. Οι περισσότεροι απ' τις γυναίκες, που μάς γυτεύουν στην πραγματική ζωή, άποδεικνύ-ονται άντελές άσημαντες έμ-προς στο φακό.

Πολλές φορές, το δοκιμα-στικό φιλμ δεν δείχνει τήν πραγματική άξία της υποψη-φίας ήθοποιού.

Πέντε δολάρια χρόνια μετά το «γύρισμα» του δοκι-μαστικού φιλμ της Τζόαν Φονταίν, το έστειλαν απ' τα άρχεία του στούντιο στον Τζωρτζ Κούκρ κατά λάθος, αντί ένος άλλου. Μόλις το είδε ο Κούκρ, τώ έκαμε τό-ση εντύπωσι, ώστε προσέκαλε σε άμέσως τήν Φονταίν και τήν προσέλαβε ως πρωταγ-ω-νίστρια του φιλμ «Ρεβέκκα».

Επίσης η Κάθριν Χέπ-πορν, η Κλωνίτε Κολμπερ, η Μπέττυ Νταίσις κι' άλλες άκόμη βεντέτες του Χόλλυ-γουντ, είχαν κριθή άκατάλα-πλες στο πρώτο δοκιμαστι-κό φιλμ.

Οι «άνιχνευται» ζητούν να μάθουν πρώτα—πρώτα τήν Ι-στορία της κάθε υποψηφίας, τήν έπίδοσι της στα σχολικά μαθήματα—γιατί τα κοινά κορίτσια σπάνια γίνονται κα-λές ήθοποιό—, τήν κλίσι της προς το χορό ή το τραγούδι. Τη ρωτούν επίσης τί είδους ήθοποιός θα ήθελε να γίνι. Τα τέσσερα πέμπτα των ύ-ποψηφιών δείχνουν προτίμησι προς τους δραματικούς ρό-λους, όπως της Μπέττυ Μάι-θις, σχεδόν δε καμιά δεν φι-λοδοεί για παίξη σε κωμικά φιλμ. Πάντως, είναι δουλειά του «άνιχνευτού» να εξακρι-βώση ποιός ρόλος ταιριάζει στην υποψηφία.

Επειτα γυρίζεται ένα δο-κιμαστικό φιλμ «Βουδό», που μπορεί ν' άποκαλύψη τα σω-ματικά έλαττώματά της που τήν καθιστούν άκατάλληλη. Π. χ. μία έλαχιστή διαφορά

στο μέγεθος των δυο ματιών φαίνεται πολύ άσχημα στον κινηματογράφο. Επίσης πο-λλά κορίτσια άποκλείονται, γιατί τα μάτια τους δεν έκ-δηλώνουν άρκετά τις συγι-νής τους.

Άν το πρώτο δοκιμαστικό φιλμ εινε άκατοητικό, γυ-ρίζεται δεύτερο, άηθικό. Η άτέλης προσφορά μιας ύ-ποψηφίας μπορεί να διορθω-θή, άχι όμως και μία φωνή έλαττωματική έκ γενετής.

Έέ άλλου, ο τόνος της φω-νής πρέπει να ταιριάζη με το είδος της φωνογνώμης.

Άν έπιτύχη τελικά, η ύ-ποψηφία υποβάλλεται επί μη-νες σε δραματική και φωνη-τική έκπαίδευσι, για να της άναστήσει ο πρώτος ρόλος. Για τήν Άνν Μπάττερ π. χ., η έκπαίδευσι αυτή στοιχίσε 90.000 δολάρια.

Τα βάσανα που τραβούν οι «άνιχνευται» ταλέντων εινε άπερίγραπτα. Τους κυνηγούν χιλιάδες μητέρες, για να τους παρουσιάσουν τα κορί-τσια τους, τους πολιορκούν άντρες και γυναίκες που μοι-άζουν με διάσημα ιστορικά πρόσωπα ή με περιφημής ήδη βεντέτες. Κι' αυτοί εινε ά-ναγκασμένοι να έξετάσουν ά-ποικνωτικά κάθε περίπτωση, με τήν έλπιδα ν' ανακαλύ-ψουν επί τέλους κάποιο «εύ-ρημα».

Ο πόλεμος επέφερε σαν καταίγδια πάνω απ' τήν ευτυχία του Ντικ και της Τζόαν Πάουελ, που εινε από τους πιο δημοφιλείς ή-θοποιούς του άμερικανικού κινηματογράφου.

Πόσο δεν είχαν γραφή για το ζευγάρι αυτό; Όχι τώ δολάρια χρόνια ευτυχίας! Ο Ντικ και η Τζόαν έθεωρούντο σαν ύποδειγμα άγαπημένου ζεύγους. Κι' όλοι όσοι μιλούσαν για τήν άσπαστη ζωή των άστέρων, δεν παρέλειπαν να κάνουν μία εξαίρεσι για το άνδρόγυνό αυτό. Γιατί ο Ντικ και η Τζόαν βρισκόγντουσαν έξω από τους νόμους και τις συνθήκες του Χόλλυγουντ.

Τελευταία άκόμη η Τζόαν εινε πη: —Τό έπαγγέλμα του ήθοποιού του κινηματο-γράφου είναι έπιποδίζει καθόλου τήν άγάπη και τή συζυγική άρμονία. Εκείνοι που υποστηρίζουν το αντίθετο κάνουν ένα μεγάλο σφάλμα. Ένας ήθοποιός μπορεί άσέλογα να ζή μία ήρεμη συζυγική ζωή και δεν βλεψη τί θα έμποδίζει! μία στήρ να φροντίξη για το νοικοκυριό της και να άνατρέ-ψη τα παιδιά της!...

Μία μικρή παρένθεσις: η Τζόαν δεν εινε ως σήμερα νοικοκυριό, γιατί προτιμούσε τή ζωή των μεγάλων ξενοδοχείων και δεν ά-πόκτησε ποτέ παιδιά. Αυτός ή-ταν ίσως ο λόγος για τόν όποιο μιλούσε με τόσο ένδυσησμο για τα δυο αυτά πράγματα, που τήν ήταν όλοταλό άγνωστα. Άλλά! αυτό εινε άλλο έζημα, που δεν έχει καμιά σχέση με τήν άγά-πη και τήν άφοσίωσι της προς τόν Ντικ.

Όπως έδοχότε, οι δολώσεις αυ-τές της Τζόαν άν μπορούσαν να θεωρηθούν ως... προπολεμικές. Γιατί, με τόν πόλεμο, άλλα-ξαν οι συνθήκες της ζωής της και οι αντίληψεις της.

Όπως τόσοι άλλοι ήθοποιό, άνδρες και γυναίκες, που άμε-ρικανικού κινηματογράφου, η Τζόαν εινε προσφέρει και αυτή το αίμα της στην κοινή συγι-νική για τόν πόλεμο. Φυσικά, δεν πολέμησε επί έδαφους, αλλά το αίμα της είχε χυθείς για τήν άμυνα τής πατρίδας, που έινε άσπαστη τή ζωή της ένώς τραυμα-τίου που είχε πληγώθη στο δυ-τικό μέτωπο.

Ο τραυματίας αυτός ήταν ο Λοχίας Ντόν Σκλότ. Όταν έ-μαθε ότι το αίμα που είχαν με-ταγγίσει μέσα στις φλέβες του άντικε στη διάσπιση ήθοποιό, άνδρες και γυναίκες, που άμε-ρικανικού κινηματογράφου, η Τζόαν εινε προσφέρει και αυτή το αίμα της στην κοινή συγι-νική για τόν πόλεμο. Φυσικά, δεν πολέμησε επί έδαφους, αλλά το αίμα της είχε χυθείς για τήν άμυνα τής πατρίδας, που έινε άσπαστη τή ζωή της ένώς τραυμα-τίου που είχε πληγώθη στο δυ-τικό μέτωπο.

Ο τραυματίας αυτός ήταν ο Λοχίας Ντόν Σκλότ. Όταν έ-μαθε ότι το αίμα που είχαν με-ταγγίσει μέσα στις φλέβες του άντικε στη διάσπιση ήθοποιό, άνδρες και γυναίκες, που άμε-ρικανικού κινηματογράφου, η Τζόαν εινε προσφέρει και αυτή το αίμα της στην κοινή συγι-νική για τόν πόλεμο. Φυσικά, δεν πολέμησε επί έδαφους, αλλά το αίμα της είχε χυθείς για τήν άμυνα τής πατρίδας, που έινε άσπαστη τή ζωή της ένώς τραυμα-τίου που είχε πληγώθη στο δυ-τικό μέτωπο.

Ο τραυματίας αυτός ήταν ο Λοχίας Ντόν Σκλότ. Όταν έ-μαθε ότι το αίμα που είχαν με-ταγγίσει μέσα στις φλέβες του άντικε στη διάσπιση ήθοποιό, άνδρες και γυναίκες, που άμε-ρικανικού κινηματογράφου, η Τζόαν εινε προσφέρει και αυτή το αίμα της στην κοινή συγι-νική για τόν πόλεμο. Φυσικά, δεν πολέμησε επί έδαφους, αλλά το αίμα της είχε χυθείς για τήν άμυνα τής πατρίδας, που έινε άσπαστη τή ζωή της ένώς τραυμα-τίου που είχε πληγώθη στο δυ-τικό μέτωπο.

Ο τραυματίας αυτός ήταν ο Λοχίας Ντόν Σκλότ. Όταν έ-μαθε ότι το αίμα που είχαν με-ταγγίσει μέσα στις φλέβες του άντικε στη διάσπιση ήθοποιό, άνδρες και γυναίκες, που άμε-ρικανικού κινηματογράφου, η Τζόαν εινε προσφέρει και αυτή το αίμα της στην κοινή συγι-νική για τόν πόλεμο. Φυσικά, δεν πολέμησε επί έδαφους, αλλά το αίμα της είχε χυθείς για τήν άμυνα τής πατρίδας, που έινε άσπαστη τή ζωή της ένώς τραυμα-τίου που είχε πληγώθη στο δυ-τικό μέτωπο.

Ο τραυματίας αυτός ήταν ο Λοχίας Ντόν Σκλότ. Όταν έ-μαθε ότι το αίμα που είχαν με-ταγγίσει μέσα στις φλέβες του άντικε στη διάσπιση ήθοποιό, άνδρες και γυναίκες, που άμε-ρικανικού κινηματογράφου, η Τζόαν εινε προσφέρει και αυτή το αίμα της στην κοινή συγι-νική για τόν πόλεμο. Φυσικά, δεν πολέμησε επί έδαφους, αλλά το αίμα της είχε χυθείς για τήν άμυνα τής πατρίδας, που έινε άσπαστη τή ζωή της ένώς τραυμα-τίου που είχε πληγώθη στο δυ-τικό μέτωπο.

Ο τραυματίας αυτός ήταν ο Λοχίας Ντόν Σκλότ. Όταν έ-μαθε ότι το αίμα που είχαν με-ταγγίσει μέσα στις φλέβες του άντικε στη διάσπιση ήθοποιό, άνδρες και γυναίκες, που άμε-ρικανικού κινηματογράφου, η Τζόαν εινε προσφέρει και αυτή το αίμα της στην κοινή συγι-νική για τόν πόλεμο. Φυσικά, δεν πολέμησε επί έδαφους, αλλά το αίμα της είχε χυθείς για τήν άμυνα τής πατρίδας, που έινε άσπαστη τή ζωή της ένώς τραυμα-τίου που είχε πληγώθη στο δυ-τικό μέτωπο.

στο μέγεθος των δυο ματιών φαίνεται πολύ άσχημα στον κινηματογράφο. Επίσης πο-λλά κορίτσια άποκλείονται, γιατί τα μάτια τους δεν έκ-δηλώνουν άρκετά τις συγι-νής τους.

Άν το πρώτο δοκιμαστικό φιλμ εινε άκατοητικό, γυ-ρίζεται δεύτερο, άηθικό. Η άτέλης προσφορά μιας ύ-ποψηφίας μπορεί να διορθω-θή, άχι όμως και μία φωνή έλαττωματική έκ γενετής.

Έέ άλλου, ο τόνος της φω-νής πρέπει να ταιριάζη με το είδος της φωνογνώμης.

Άν έπιτύχη τελικά, η ύ-ποψηφία υποβάλλεται επί μη-νες σε δραματική και φωνη-τική έκπαίδευσι, για να της άναστήσει ο πρώτος ρόλος. Για τήν Άνν Μπάττερ π. χ., η έκπαίδευσι αυτή στοιχίσε 90.000 δολάρια.

Τα βάσανα που τραβούν οι «άνιχνευται» ταλέντων εινε άπερίγραπτα. Τους κυνηγούν χιλιάδες μητέρες, για να τους παρουσιάσουν τα κορί-τσια τους, τους πολιορκούν άντρες και γυναίκες που μοι-άζουν με διάσημα ιστορικά πρόσωπα ή με περιφημής ήδη βεντέτες. Κι' αυτοί εινε ά-ναγκασμένοι να έξετάσουν ά-ποικνωτικά κάθε περίπτωση, με τήν έλπιδα ν' ανακαλύ-ψουν επί τέλους κάποιο «εύ-ρημα».

Ο πόλεμος επέφερε σαν καταίγδια πάνω απ' τήν ευτυχία του Ντικ και της Τζόαν Πάουελ, που εινε από τους πιο δημοφιλείς ή-θοποιούς του άμερικανικού κινηματογράφου.

Πόσο δεν είχαν γραφή για το ζευγάρι αυτό; Όχι τώ δολάρια χρόνια ευτυχίας! Ο Ντικ και η Τζόαν έθεωρούντο σαν ύποδειγμα άγαπημένου ζεύγους. Κι' όλοι όσοι μιλούσαν για τήν άσπαστη ζωή των άστέρων, δεν παρέλειπαν να κάνουν μία εξαίρεσι για το άνδρόγυνό αυτό. Γιατί ο Ντικ και η Τζόαν βρισκόγντουσαν έξω από τους νόμους και τις συνθήκες του Χόλλυγουντ.

Τελευταία άκόμη η Τζόαν εινε πη: —Τό έπαγγέλμα του ήθοποιού του κινηματο-γράφου είναι έπιποδίζει καθόλου τήν άγάπη και τή συζυγική άρμονία. Εκείνοι που υποστηρίζουν το αντίθετο κάνουν ένα μεγάλο σφάλμα. Ένας ήθοποιός μπορεί άσέλογα να ζή μία ήρεμη συζυγική ζωή και δεν βλεψη τί θα έμποδίζει! μία στήρ να φροντίξη για το νοικοκυριό της και να άνατρέ-ψη τα παιδιά της!...

Μία μικρή παρένθεσις: η Τζόαν δεν εινε ως σήμερα νοικοκυριό, γιατί προτιμούσε τή ζωή των μεγάλων ξενοδοχείων και δεν ά-πόκτησε ποτέ παιδιά. Αυτός ή-ταν ίσως ο λόγος για τόν όποιο μιλούσε με τόσο ένδυσησμο για τα δυο αυτά πράγματα, που τήν ήταν όλοταλό άγνωστα. Άλλά! αυτό εινε άλλο έζημα, που δεν έχει καμιά σχέση με τήν άγά-πη και τήν άφοσίωσι της προς τόν Ντικ.

Όπως έδοχότε, οι δολώσεις αυ-τές της Τζόαν άν μπορούσαν να θεωρηθούν ως... προπολεμικές. Γιατί, με τ

Φτώχεια, πείνα, άδλιότης

Στο γιοπινέζικο πλοίο, στο οποίο ταξίδευα απ' την Αμερική για την Ιαπωνία, γνώρισα το Γιοπινέζο μηχανικό Ταγιάμα, που γυρίζει στην πατρίδα του έπειτα από πολλών ετών διαμονή στις Ην. Πολιτείες. Αυτός με διδάξε να τρώω με ζυλάκια.

— Έτσι, μπορείτε ν' αδειάζετε εύκολα το πιάτο σας, μου είπε. 'Ακόμα κι' όταν τρώτε σούπα, δεν θα χάνετε ούτε σταλαγμιά.

Του ζήτησα να μου δείξει μια πρακτική επιδεξιότητα. 'Η σούπα που του σερβίριζαν μέσα σ' ένα κόκκινο βερνικωμένο πιάτο, ήταν καθαρό ζουμί, στο οποίο κολυμπούσαν μικρά κομμάτια από λαχανικά. 'Ο Ταγιάμα έφαγε με τα ζυλάκια δλ' αυτά τα κομμάτια κι' έπειτα ρούφηζε με το στόμα όλο το ζουμί.

— Βλέπετε, λοιπόν; μου είπε.

— Ναι, αλλά πώς κανένας όταν πρόκειται για πικτή σούπα; ρώτησα.

— Δεν τρώμε πικτές σούπες, γιατί μένει πάντα κολλημένη μία ποσότης τους μέσα στο πιάτο.

— Μα είναι ασυμάντη η ποσότης αυτή.

— Για σας ναι. 'Αλλά ο Γιοπινέζος δεν πετάει ποτέ ούτε το ελάχιστο απομεινάρκι.

— 'Η ποσότης τροφής που απομένει μέσα στα πιάτα σας επί ένα χρόνο, αρκεί για να τραφή ένα παιδί επί δύο έβδομοδες.

Το κρέας που μας σέρβιραν κατόπιν, ήταν κομμένο σε λίγες μικρές μπουκιές.

— Στην Αμερική, μου είπε ο Ταγιάμα, αφίνετε στο πιάτο σας κόκκαλα και ζυγάκια, που δεν τρώγονται.

— Στην Ιαπωνία, όλο το κρέας που σερβίρεται είναι φαγώσιμο. Τα κόκκαλα αφαιρούνται από πριν στην κουζίνα, βράζονται για να δώσουν ζουμί κι' έπειτα χρησιμοποιούνται για βιομηχανικούς σκοπούς. Την ίδια χρήση βρίσκουν κι' όλα τα ζυγάκια, ενώ στην Αμερική καταλήγουν στα σκουπίδια ή δίνονται στους σκύλους.

— Ήταν οι πρώτες εντυπώσεις μου απ' την υπερβολική λιτότητα και οικονομία, που διευθύνει τη ζωή του φτωχού Ιαπωνικού λαού. 'Η Ιαπωνία είναι μια χώρα που καταστρέφεται κάθε τόσο από σεισμούς, τυφώνες, πλημμύρες, πυρκαϊές, εκρήξεις ήφαιστών. Τα έξη έβδομα του εδάφους της είναι βουνά, άγονα και άκατοίχτα. Οι 75.000.000 Γιοπινέζοι συγκεντρώνουν όλοι μαζί δση περιουσία έχουν 10.000.000 κοινόι Αμερικανοί.

— Όταν έφθασα στη Γιοκοχάμα, ζήτησα από ένα διαδότη να μου υποδείξει μια (γιναντόγια), ένα απ' τα πανδοχεία για τους ιδανγείς. Εκείνος με κύτταξε με άπορία και μουείξε ένα μοντέρνο ξενοδοχείο.

— Όχι, όχι! επέμεινα. Θέλω μια (γιναντόγια)... μια κάμαρα όπου θα κοιμάμαι στο πάτωμα και θα πλύνω ένα (γιέν).

— 'Ο Γιοπινέζος μου έδωσε την πληροφορία που ζητούσα. 'Ετσι, εγκαταστάθηκα σ' ένα λαϊκό πανδοχείο, όπου πληρώνα 1½ (γιέν) την ημέρα. 'Ενα (γιέν) ισοδυναμεί με 28 σέντα, έχει όμως αγοραστική αξία δση ένα δολλάριο στην Αμερική.

— Όπως σ' όλες τις (γιναντόγια), οι πόρτες των δωματίων ποαν από χαρτί τεντωμένο σ' ένα ξύλινο τελάρο και γλιστρούσαν προς τα πλάγια. 'Ιδια κατασκευή είχαν κι' οι μεσοτόικιοι κι' έτσι άκουγε κανείς κάθε θόρυβο απ' τα άλλα δωμάτια: ένα συνεχές μουρμουρητό από κουζίνες, γέλια και ερωτώλογα...

— 'Η επίπλωσι απετέλετο μόνο από ένα μικρό ξύλινο τραπέζι, 45 πόντους ψηλό, δσο δηλαδή χρειάζεται για όποιον κάθεται σταυροπόδι στο πάτωμα. 'Υπήρχε ακόμη μια ντουλάπα με καθρέφτη, κατάλληλη για... κουκλόσπιτο. Καρέκλες δεν

ήπάρχαν καθόλου. Γενικά, σ' όλα τα γιοπινέζικα λαϊκά σπιτία, τίποτε δεν είχε μεταλλικό απ' το απολύτως αναγκαίο. 'Ολα φαίνονταν σαν μινιατούρες...

— 'Ενα στρώμα από μπαμπού, απλωμένο στο πάτωμα, αντικαθιστούσε το κρεβάτι.

— Για να εξοικονομούσαν τα μεταλλά, που τους λείπουν, οι Γιοπινέζοι φτιάχνουν τα μαγκάλια, τους ξυπηρες και τις υπανιέρες τους από ξύλο. Σπάνια τα σπιτία τους έχουν καλοριφέρ, μολονότι το χειμωνιτικό κρύο είναι δυνατό. Συνήθως τα δωμάτια θερμαίνονται με φορητά ξύλινα μαγκάλια με κάρβουνο. 'Ετσι δεν χρειάζονται μεταλλικές σόμπες και σωλήνες.

— Κανένα πανδοχείο δεν έχει στα δωμάτια του νερό τρεχούμενο. Το πρωί, άντρες και γυναίκες πλένονται στη σειρά σ' ένα μακρύ ξύλινο νιπτήρα, στην κουζίνα. Μ' αυτό τον τρόπο, εξοικονομούνται οι μεταλλικοί υδραυλίες.

— Τα αποχωρήτρια δεν έχουν ως επί το πλείστον σύστημα αποχετεύσεως. Οι άκαθαρσίες συγκεντρώνονται, για να χρησιμοποιηθούν κατόπιν ως λίπασμα.

— 'Η υπανιέρα είναι ένα μεγάλο ξύλινο ντεπόζιτο. Σ' ένα εξάρτημά του, ζεσταίνεται το νερό με κάρβουνο. 'Αλλοτε όμως ζεσταίνεται στην κουζίνα κι' έπειτα μεταφέρεται στο μπάνιο. 'Η υπανιέρα γεμίζει μία μόνο φορά, και το ίδιο νερό χρησιμοποιείται για όλους τους λουόμενους. Καθένας παίρνει ένα καντάκι απ' αυτό και πλένεται έξω απ' τη υπανιέρα. Μόνον όταν καθυστερήσει, βουτάει στο νερό.

— Καμμία πόρτα δεν έχει κλειδορία, ούτε, πόμολο ή άλλο τέτοιο εξάρτημα. 'Η κόμη και στο λουτρό, μπαίνουναινούνην όλοι έλεύθερα, άντρες και γυναίκες, χωρίς να δίνει κανείς προσοχή στον άλλον.

— Συνέχεια να ιδώ να καίγονται γιοπινέζικα σπιτία. 'Επειτα έφθασα ανάμεσα στη στάχτη, από περιέργεια, για να ιδώ πόσο μέταλλο υπήρχε μέσα σ' αυτά. Και μάζεψα κάθε φορά ως δυο φούκτες το πολύ!

— 'Ενα πρωί, έκαμα μία έξοχική έκδρομή. Σταμάτησα για λίγο σ' ένα μοναχικό σπιτί με καλαμμένα σκεπή. Δίπλα βρισκόταν το μοναδικό χωράφι του κτηματία—όχι μεγαλύτερο από μία αυλή αμερικανικού σπιτιού. Στο κέντρο του, πάνω σ' ένα ψηλό κοντάρι, ήταν στυμένη μία καλύβα από κλαδιά, απ' όπου ξεκινούσαν πολλοί οπάγγοι, που είχαν κρεμασμένες πάνω τους χάρτινες λουρίδες, και που κατέληγαν στην καλύβα. 'Ενα παιδάκι 5 ετών καθόταν διαρκώς μέσα στην καλύβα. Κι' όταν έβλεπε ένα πουλί να ζυγώνει στο χωράφι, τραβούσε τον πλησιέστερο οπάγγο, για να κουνήσουν δυνατά τα χαρτιά και να το διώξουν, πριν προλάβει ν' αρπάξει έστω κι' ένα σπερί! απ' το πολύτιμο αϊτάρι!...

— 'Αλλού πάλι, είδα παιδιά που δούλευαν απ' το πρωί ως τη νύχτα, μέσα στον καυτερό καλοκαιρινό ήλιο, για να φτιάσουν καρτοσακούλες και να τις φορέσουν στα άγονα ακόμη μύλα των κητών. 'Ετσι να προφυλάξουν απ' τα έντομα. 'Ενα παιδί που έκαμε κάποτε αυτή τη δουλειά, δεν θα πετάξει βέβαια ποτέ στη ζωή του ένα μισοφαγμένο μύλο...

— Μία καλοκαιρινή ημέρα, στο Τόκιο, μου συνέβη ένα περιστατικό, πουδέκανε παραστατικά το περίεργο μίγμα σοδοισμού κι' ευγενειας του Ιαπωνικού λαού.

— 'Ενα κοκκαλιάρικο σκυλί, δεμένο σ' ένα

να δέντρο, έλυωνε απ' τη ζέση κι' απ' την πείνα. Κανείς απ' τους διαδότες δεν του έδενε το παραμικρό ενδιαιθέρον. Το λυπημένο, αγόρασα λίγο κρέας από ένα γειτονικό μαγαζί και του το πρόσφερα. Στρελλάμενος απ' την πείνα, το αρπάξε με τόση βουλιμία, ώστε μου δάγκασε κατά λάθος δυνατά το χέρι. Οι περιέργοι, που είχαν μαζεμένη γύρω γέλοιό σαν όταν έμαθαν τ' είχε συμβεί, κανείς δεν μου έξεδήλωσε συμπάθεια, ούτε προσφέρθηκε να με βοηθήσει. 'Εδωσα την πληγή μου μ' ένα μαντίλι, μπήκα σ' ένα κατάστημα για ζένους και παρακάλεσα να μου σημειώσουν τη διεύθυνσι ενός γιατρού. 'Οταν βήκα απ' το κατάστημα, ο πρώτος διαδότης στον οποίο έδειξα αυτή τη διευθύνη, υποκόλλησε ευγενικώτατα και με συνόδευσε δυο τετράγωνα πιά περά, για να μου δείξει το ιατρείο.

— Τι παράξενος λαός, αυτοί οι Γιοπινέζοι!

— ΠΙΕΡ ΜΠΛΑΝΣΑΡ

●●

●●

●●

●●

●●

●●

●●

●●

●●

●●

●●

●●

●●

●●

●●

●●

●●

●●

●●

●●

●●

●●

●●

●●

●●

●●

●●

●●

●●

●●

●●

●●

●●

●●

●●

●●

●●

●●

●●

●●

●●

●●

●●

ΓΚΑΦΑ

Η ΚΩΜΩΔΙΟΥΛΑ ΜΑΣ

Π Ρ Ο Σ Ω Π Α :

— 'Ο ΚΟΛΥΝΤΩΡ, νέος ακόμη, με πρόσωπο ολοστρόγγυλο, κόκκινο, σαν ώριμη ντομάτα και δύο μάτια γεμάτα αφέστη, μάτια... άγέλαδα! 'Ο φίλος του ΖΑΝ ΝΤΥΠΟΝ, τετραπέρατος, φλέσσος, κάλστα του διαβόλου.

— Στο σπίτι του Κολυντώρ, ο οποίος ασπράζει από ευτυχία. Μόλις έχει φτάσει ο Ντυπόν.

— ΚΟΛΥΝΤΩΡ: Ζάν, φίλε μου, άδελάφ' μου, καρδούλα μου, ήρθες άπάνω στην ώρα!

— ΝΤΥΠΟΝ: Τι συμβαίνει, Κολυντώρ; Κολυντώρ: Κούταξέ με καλά...

— Βάλε τα δυνάτα σου... Κούταξέ τη φάτσα μου... Λοιπόν; ΝΤΥΠΟΝ: Τίποτε.

— ΚΟΛΥΝΤΩΡ: Τίποτα; ΝΤΥΠΟΝ: Νά σ' εβάζω!

— ΚΟΛΥΝΤΩΡ: Λοιπόν είσαι ένας κοδός και μισός. Δεν είσαι καθόλου ψυχολόγος. Τέντωσε τ' αυτιά σου, κι' άκουσε... Κράτα την άναπνοή σου. Παντρεύθηκα!

— ΝΤΥΠΟΝ: Παντρεύθηκες; Πάτερ ήμων!... Δεν σο' φανίται καθόλου...

— ΚΟΛΥΝΤΩΡ: Δεν το βλέπεις γιατί είσαι βλάκας. Δεν βλέπεις πέρα από τη μύτη σου. Διαφορετικά θα έδιερνες την ευτυχία ν' άστράφτει στο πρόσωπό μου. Ναι, κύριε Ντυπόν, μάλιστα κύριε Ντυπόν, παντρεύθηκα πρό μιας έδδομάδος. Και έξερεις το σπουδαιότερο, το συγκλονιστικότερο:

— ΝΤΥΠΟΝ: Ποιό νά το ξέρω;

— ΚΟΛΥΝΤΩΡ: Μετά είκοσι χρόνια θ' απολαύω την ευτυχία, τη μεγάλη ευτυχία του γάμου αυτού.

— ΝΤΥΠΟΝ: Πώς; Πώς; Μετά είκοσι χρόνια! Δεν καταλασάβω τίποτα. Παραμύλια; Τρελλάθηκες; Σούκαναν μάγια, Κολυντώρ;

— ΚΟΛΥΝΤΩΡ: Είμαι πολύ καλά στην υγεία μου.

— ΝΤΥΠΟΝ: Κι' είσαι παντρεμένος;

— ΚΟΛΥΝΤΩΡ: Μάλιστα. Είμαι παντρεμένος.

— ΝΤΥΠΟΝ: Κι' η γυναίκα σου; Είνε άμορφη;

— ΚΟΛΥΝΤΩΡ: Φρικαλέα!

— ΝΤΥΠΟΝ: Πλουσία;

— ΚΟΛΥΝΤΩΡ: Απένταρη!

— ΝΤΥΠΟΝ: Τότε γιατί την πήρες;

— ΚΟΛΥΝΤΩΡ: Χμ... Αυτό είναι το κόλπο μου. Μα πού να καταλάξης έσύ από τέτοια; Χρειάζεται έμπνάζα, καταποσύνη...

— ΝΤΥΠΟΝ: Μ' έσκασες! 'Εξηγήσε μου λοιπόν το μυστήριό, θα τρελλάθω!

— ΚΟΛΥΝΤΩΡ: Θυμάσαι την άρρώστεια που μούπτεσε λαχείο τον περασμένο 'Απρίλη; 'Αφησα λοιπόν το Παρίσι και πήγα στην Τρουβίλ να περάσω ένα μήνα κοντά στη θάλασσα. Νοίκιασα ένα δολόκληρο σπίτι κι' εγκαταστάθηκα κοντά στο δρόμο του 'Ουφλέρ. 'Εκανα δυο μπάνια την ημέρα και μακρυνόσε περιπάτους. Μία Κυριακή—μια άλησημένη Κυριακή—είχα πάει έκδρομή στο Ουάλμπεϊ. Στο λιμάνι ήταν μαζεμένος πολύς κόσμος κι' έπαιζε μουσική. Λοιπόν... 'Αλλά στάσου! Πιστεύεις στον κεραυνόβολο έρωτα; 'Οχι; Τότε είσαι ένα κτήνος!

— ΝΤΥΠΟΝ: Συνέχισε χωρίς νά λες βλακείες.

— ΚΟΛΥΝΤΩΡ: Λοιπόν, φίλε μου, οδ'τε γώ δεν πίστευα στον έρωτα που έρχεται σαν κεραυνός. Είνε σαν ένα χτύπημα που δέχεται κανείς στο κεφάλι, τσάι! και έσπλώνεται ο πόνος στο στομάχι και την καρδιά. Μεταξύ των κυ-

ριών που άκουγαν τη μουσική είδα μία υψηλή κυρία μελαχροινή. Θά ήταν σαραντάρα αλλά θαύμα άμορφής. Μόλις την είδα κατάλαβα πως την είχα πάθει! 'Ημουν τρελλά έρωτευμένος μαζί της. Κορόιδεύε με, εν τούτοις έτσι ήγνε. Είχε μαζί της την κόρη της, μία δεσποινίδα είκοσι ετών, άσχημη, άδύνατη κι' άγαμήνη. Την άβλη μέρα κίλας εγκαταστήθηκε στο Ουάλμπεϊ. 'Εννοούσα γά κατακτώ την ώραία σαραντάρα. 'Όπως έμαθα ή λεγόμενη ήταν γυναίκα του Διευθυντού των Τελωνείων, ενός γέρου παράξενου, που έπαιζε μπέζικι απ' το πρωί ως το βράδυ. Ξέρεις τί έκανα τότε;

— ΝΤΥΠΟΝ: Τι;

— ΚΟΛΥΝΤΩΡ: 'Εγώ που δεν έπιασα ποτέ χαρτί στη ζωή μου άποφάσισα να μάθω μπέζικι, για να προσεγγίσω το είδωλό μου. Βρισκόμουν άλη μέρα στο καφενείο και το βράδυ έβγαυα με πονοκέφαλο 'Επί τέλους ύστερ' από είκοσι μέρες μαρτυρίου ο θυσιέ μου άναμείφθηκαν. 'Ο γέρο—παράξενος με προσκάλεσε σέ γαίμα. Χαριτωμένη ή γυναίκα του! Μα δέχτηκε με μεγάλη ευγένεια και στην καρδιά μου άναψε με περισσότερη δύναμη ή πυρκαϊά. 'Αρχισα νά της κάνω κόρτες, άλλά τίποτ!

— 'Η γυναίκα που άγαπούσα ήταν πιστή στο γέρο παράξενό. Πήγαυα νά τρελλάθω απ' την άπελπισία μου. 'Ενα βράδυ ήμασσε στο σαλόνι. Το είδωλό μου μού έδειχνε ένα λευκόμα με οικογενειακές φωτογραφίες. 'Αξαφνα αντίκρυσά τη φωτογραφία μιας κόρης ως 20 χρόνων, άσχημοτάτης, φρικαλέας, άποκρουστικής. 'Ετη γινωρίζετε αυτή;

— Με ρώτησε το ήδωμά μου. 'Μάλιστα, άπάντησα, είνε ή δεσποινίς Κλαίρη, ή κόρη σας. 'Ηταν πραγματικά ή ίδια, άπαράλλαχτή ή Κλαίρη. Το ήδωμά μου έσκασε τότε στα γέλια. 'Επέσατε έξω, μου έλεπε. Δεν είνε ή Κλαίρη, είμαι έγώ... 'Σεΐς;» «Ναι, έγώ πρό είκοσι χρόνων». 'Εμεινα κόκκαλο. Μού έξηγησε τότε πως στα γαϊάτα της ήταν άπαράλλαχτη με την Κλαίρη, την κόρη της. Μάλιστα. Αυτή ή άμορφη και χαριτωμένη γυναίκα, με τ' άθια λταχικά στα μάγουλά της ήταν στα είκοσι χρόνια ένα κορίτσι άδύνατο κι' άχαρο. Τότε, φίλε μου, μού ήρθε άσφικα μία ιδέα. Κρατούσα στα χέρια μου την ευτυχία!

— ΝΤΥΠΟΝ: Δεν καταλασάβω τίποτα.

— ΚΟΛΥΝΤΩΡ: Γιατί είσαι ένας μπουφός. 'Αφού ή μητέρα έμμοιασε τόσο με την κόρη της, όταν ήταν νέα, σκέφθηκα ότι και ή κόρη θα έμοιαζε της μητέρας, όταν θα έφθανε τα σαράντα. Και χωρίς νά χάσω καιρό έζητησα την Κλαίρη σέ γάμο. Γιατί όχι; Τώρα είνε είκοσι χρόνων. Είνε άσχημη βέβαια. 'Υστερα όμως από είκοσι χρόνια θα είνε ώραία σαν τη μάνα της, που την έρωτεύθηκα με το πρώτο. Θα περμύνω λοιπόν... Είκοσι χρόνια είνε αυτά...

— Θά περάσουν. Δεν μπορείς νά πής πως είμαι κούτος. Είμαι κούτος.

— ΝΤΥΠΟΝ: 'Οχι, πισθούνη μου, όχι, είσαι μεγαλοφούλι! Μονάχά που δεν ξέρεις κάτι.

— ΚΟΛΥΝΤΩΡ: Τι;

— ΝΤΥΠΟΝ: Γνωρίζω την οικογένεια αυτή.

— ΚΟΛΥΝΤΩΡ (άνήσυχος): Λοιπόν...

— ΝΤΥΠΟΝ: Λοιπόν, ήλιε, ή Μαίρη είνε θετή κόρη του ήδωμάτος σου. Άη-λαστή την έπαθες...

— ΚΟΛΥΝΤΩΡ: Βοήθεια!... Αποθύμω!... Ξεφυγά!... Πεθαίνω!... (Πέφτει λιπόθυμος).

— ΑΛΦΟΝΣ ΑΛΛΑΙ

●●

●●

●●

●●

●●

●●

●●

●●

●●

●●

●●

●●

●●

●●

●●

●●

●●

●●

●●

●●

●●

●●

●●

●●

●●

●●

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 43

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) 'Ελληνίς, από τις ώραιότερες της ιστορίας μας.— Έργον ζωγραφικής.

2) Άνθη.— Άνασκευή ίσχυρισμού ή κατηγορίας.— Πρόθεσις.

3) Ποίημα που εκφράζει τα αισθήματα του ποιητού.— Υποδιαίρεσις μιας οικίας.— Πρόθεσις.

4) Τελικός σύνδεσμος.— Θεός της άρχ. έλλην. μυθολογίας.— Χρονικό διάστημα.— Διπλώνει συγκατάθεσι άλλα και άδιαφορία.

5) Επίρρημα: μπορεί.— Χρονικόν επίρρημα (δημοτ.).— Άντιπροσώπευσι το ίσχυρό φύλο.

6) Μονάς ηλεκτρικής αντίστασεως.— Πρωτεύουσα ελληνικού νομού.— Υποθετικός σύνδεσμος.

7) Λεπτομερής έπεξηγήσις.— Επίθεσις.

8) 'Αριθμητικόν.— Ομάδα ανρίων ή ήμερων ζώων.— Έρωμένη του Διός την οποίαν ή 'Ηρα μετεμόρφωσε σέ δαμάλι.

9) Έμφανίζεται στον ουράνο, συνήθως ύστερα από βροχή.— Χρονικό και τοπικό επίρρημα.— Όρος του ποδοσφαίρου.

10) 'Αρθρον.— Σήμα κινδύνου.— Όργανο μιας των αισθήσεων.— Υπόρκει, έχει ζωή.

11) Τοπικόν επίρρημα.— Χώρα της Β.Α. 'Αφρικής κατανομένη μεταξύ 'Αγγλίας, Γαλλίας και 'Ιταλίας.— Πρόθεσις.

12) Λεπτό γνήσιό που θα συναντήσετε στους μύς του σωματός μας.— Ξαναγεμίζω ένα λάκκο με κώμα.— Άρθρον.

13) Μεταλλικό νήμα.— Άμυντικό όπλο.

14) Ζωγραφία.— Τοποθέσις πραγμάτων κατά τρόπον άρμονικόν.

15) Νότα μουσικής.— Έξαιρετική ιδιοφυία.— Προσωπική άνταννυμία.

16) Σύντομη άπάντησις.— Παραχώρησις πράγματος άντι τιμηματος.— Υίος του Νώε.

17) Την οποίαν.— Όι άρχαίοι την χρησιμοποιούσαν για φωτισμόν.— Κτητική άνταννυμία.— Τελικός σύνδεσμος.

18) 'Υπάρχει κάποτε μεταξύ Ρώμης και Βερολίνου.— Πρόθεσις.— Διευκολύνει το βράσιμό των όσπρίων.

19) Νότα μουσικής.— Ευρωπαϊκή πρωτεύουσα.— Σύμφωνον.

20) Ποταμάκια.— Το ρήμα αυτό μόνο μία κόττα θα μπορούσε νά το κλίνη.

21) Νότα μουσικής.— Δεν φροντίζω, άδιαφορώ.— Νότα μουσικής.

22) Μετακινώ κατ' επανάληψιν.— Μία των αισθήσεων.— Άπαραίτητη σ' ένα οποιοδήποτε φυτό.

23) Σύμφωνον.— Συμπερασματικός σύνδεσμος.— Τό βλέπετε συχνά πάνω στις επιγραφές μεγάλων επικήρεισεων.— 'Αρθρον (πληθ.).

24) Δεν παρουσιάζουν καμμία άνωμαλία.— Ό μη έχω ν γνθσιν περί τίνος.— Τροπικόν έρωτηματικόν επίρρημα.

25) 'Εναντιωματικός σύνδεσμος.— Κάτι που μάς προσφέρει το ραδιόφωνο... έκτος προγράμματος.— Ερωτηματική άνταννυμία.

26) Δεν προέρχεται από την 'Ελλάδα μας.— Άνθι του Αιγαίου.

27) Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ 42ου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ: 1) ΣΥΡΟΣ—ΤΗΝ—ΣΑΜΟΣ. 2) ΓΟΥ—ΕΝΙ. 3) ΔΟΝΕΑ—ΤΗΜΑ. 4) Ε'ΙΤ. 5) ΝΑΝΟΙ—ΣΚΗΝΗ. 6) ΝΕΚΡΑ. 7) ΒΑΣΑΝΟ—ΛΑΙΜΟΣ. 8) ΣΑΝΟΣ. 9) ΟΡΓΑΝΟ—ΟΡΑΣΙΣ. 10) ΣΑΝΙΣ. 11) ΠΑΓΙΣ—ΧΑΡΗ. 12) ΡΟΤ. 13) ΤΥΡΗΛ—ΡΟΛΟΙ. 14) ΙΣΑ—ΟΛΟ. 15) ΑΣΙΟΣ—ΜΥΣ—ΣΟΛΗ.

ΚΑΘΕΤΩΣ: 1) ΣΟΦΟΝ—ΒΑΟ—ΠΕΤΡΑ. 2) ΑΝΑ—ΡΕΑ. 3) ΡΗΝΟΝ—ΓΕΡΟΙ. 4) ΑΜΑ. 5) ΣΠΑΘΙ—ΣΕΛΙΣ. 6) ΝΟΣΟΣ. 7) ΤΥΧΕΡΕ—ΑΒΡΑΑΜ. 8

Ο Ήπιότης ΜΕ ΤΗ ΜΑΣΚΑ

Περιπετειώδες διήγημα

Ο χορός μετρημενώνων, που δίνει η ντόνα Αουρόρα Ματασιέρας, είχε συγκεντρώσει στο μέγαρο της το άθος της αριστοκρατίας της Κούδας. Η ώραία κόρη της Ραυμούντα επρόκειτο να παντρευτεί με τον δόν Κριστομάλ ντε Λουζούργια, λαμπρό παλληκάρι. Κι' η άοψινη γιορτή γινόταν για την επίσημη παρουσίαση του υποψηφίου νυμφεύρου στους φίλους της οικογένειας.

Το μέγαρο είχε στολιστεί ολόκληρο με παραμυθένια παλάτι. Βάλενε κανείς πως όλα τα παλιά κοστούμια είχαν κατεβεί από περιφραγμένα ζωγραφιστά πίνακες, για να ξαναζωντανέψουν χαμένα ιστορικά πρόσωπα... Ο δόν Κριστομάλ είχε ντυθεί ιππότης, κι' ο φίλος του Ντιέγκο ντε Σαντζά Καίσαρ Βοργιάς. Καθώς ήταν κι' οι δυο άριστοι ζωγράφοι, είχαν συμφωνήσει να παίξουν μία δραματική σκηνή, για να πλουτίσουν το πρόγραμμα της γιορτής: Θα μονομαζούσαν για λίγη ώρα, με προσποιήσι μανία, για να ανακαλύψουν στο τέλος ένα κομμάτι. Για κάθε ενδεχόμενο, τα σπαθιά τους θα είχαν τη μυστική σκεπασμένη μ' ένα κομμάτι, ώστε να μη τρυπών.

Κανείς άλλος δεν ήξερε αυτό το σχέδιο τους. Τα μεσάνυχτα, πάνω στο ζενιθ του χορού, αντίλαλεσε ένα κληνετικό κέρας. Η όρχηστρα σταμάτησε, κι' απλώθηκε ξαφνικά σιωπή. Ένας άντρας με μεσαιωνικό κοστούμι πολεμιστή εμφανίστηκε σε μια απ' τις πόρτες. Φορούσε μάσκα από πρόσωπο κι' ένα μαύρο μανδύα ριγμένο στους ώμους του.

Οι κυρίες κτύπησαν κατάπληκτες τον προσωπίδο-φόρο.

Ψιθυρισμοί αντηκούσαν από παντού: — Τι συμβαίνει; — Ποιος είναι αυτός ο προσωπίδοφόρος και τι ζητάει; Τον γνωρίζει κανείς; Τι μυστήριο!... Ο δόν Κριστομάλ προχώρησε προς τον νεοφερμένο.

— Ποιος είσαι;... Τι θέλετε, πρόφερε. — Ποιος είμαι, δεν έχει σημασία... Αυτό που θέλω, θα το μάθετε άμεσα: Ζητώ τη γυναίκα που αγαπάει και που μου κλέφτηκε!

Η γυναίκα αυτή μου άνηκε και θα την υπερασπιθώ ως την τελευταία σταλαγματία του αίματός μου! — Άλλοι απ' τους προσκεκλημένους μάντευαν πως επρόκειτο περί σκηνολογίας, κι' άλλοι φοβήθηκαν στα σοβαρά ότι ο νεοφερμένος ήταν κάποιος απειλητικός λόγιος της Ραυμούντα. Έκμαν πάντως όλοι, στη μέση της σάλας. Ο δόν Κριστομάλ, που δούσε να πείσει ο μανδύας, τον προσωπίδοφόρο, το σπαθί του και προχώρησε απειλητικά προς τον Κριστομάλ. Εκείνος πήδησε πίσω, έβγαλε κι' αυτός το σπαθί του κι' έτοιμάστηκε να αμυνθεί.

Η μονομαχία εκείνη ήταν σωστό αριστούργημα τέχνης κι' ευκρινής... Κάποια στιγμή, ο Κριστομάλ πέταξε απ' τα χέρια του αντίπαλο του το σπαθί του, που έπεσε εμπρός στα πόδια του. Έσκυψε, για να το πιάσει απ' την αλκή και να το δώσει καμπί στον προσωπίδοφόρο. Είδε τότε ότι, αντί για κομμάτι, το σπαθί είχε κολλημένη στην άκρη του μια προσωρινή προσθήκη: μια μισή αλκή...

Υποπτεύθηκε άμεσα την αλήθεια, αλλά δεν το έδειξε. Έδωσε χαμογελάοντας στον αντίπαλο το δικό του σπαθί και κράτησε αυτός εκείνο που είχε σκεπώσει. Ο άλλος το πήρε μηχανικά και συνέχισε την επιθετική όρμη του. Ένα συνεχές τομολογισμό έκανε αποτυχημένα όλα τα κτυπήματά του. Στα μάτια του ζωγραφίζονταν μια φοβισμένη έκφραση... Ο Κριστομάλ διασκεδάζε, βαδίζοντας τον με επιδέξιους σπασμούς. Κι' έστρεψε απ' το άριστο του μάγουλο, Λίγο αίμα πνιγμένη φωνή μονιάς και φόβος κι' έφυγε σαν τρελλός.

— Ήταν φάρος;... ρώτησαν τότε οι προσκεκλημένοι τον Κριστομάλ, που είχε γυρίσει κοντά στην ανασταυμένη νύμφη του. — Καί βέβαια φάρος! απάντησε εκείνος, ενώ κανένας δεν έκολλησε και να πείσει η πρόσθετη μυστική σκεπασμένη.

— Ποιος ήταν ο ιππότης με τη μάσκα; — Χμ! Πάντως να μη φανερωθεί, γιατί νικήθηκε. Οφείλω κι' εγώ να σεβαστώ την ανωνυμία του!

Ο χορός συνεχίστηκε με κέφι ως τα εφωσμένα. Ήταν άλλη μέρα, μια είδηση συνταρακτική διαδόθηκε ολόκληρη τη νύχτα, από μια πληγή ντε Σαντζά, που η μυστική του είχε βαρύνει σε ισχυρότατο δηλητήριο! Κανείς δεν εφάνταζε ότι τον είχε σκοτώσει το ίδιο το σπαθί, με το οποίο σκόπευε να ζωντανώσει τον αντίπαλό του Κριστομάλ. Είχαν μόνο μερικοί ότι είχε αυτοκτονήσει, γιατί αγαπούσε κρυφά και χωρίς έλπιδα τη Ραυμούντα Ματασιέρας.

T. MAPINO

Σκληρές έρωτικές δοκιμασίες

Έκπληκτικές περιπέτειες έραστών

Η αμφιβολία της γυναίκας για την αγάπη του αγαπημένου της την σπρώχνει πολλές φορές στις πιο παράλογες και εξωφρενικές απαιτήσεις, για να δοκιμάσει την πίστη και την αφοσίωσή του. Μερικές τέτοιες περιπτώσεις αναφέρει ο Μπραντόν στο πολυκόστο βιβλίο του για τα καπρίτσια των γυναικών της εποχής του.

Μία απ' τις γυναίκες αυτές, που ήταν έρωτική ενός γενναίου και περιφρονη για τα ανδραγαθήματά του αξιωματικού, όνοματι ντε Λόρς, θέλοντας να δοκιμάσει ως πού έφθανε η αγάπη του, έκαμε το εξής:

Μία μέρα που ο βασιλεύς Φραγκίσκος επέδειξε μερικά λιοντάρια στην αυλή του, πέταξε το γάντι της στον περιβόλο, όπου βρισκόταν τα θηρία και παρεκίνησε το φίλο της να της το φέρει.

Ο ντε Λόρς δεν έχασε καθόλου το θάρρος του. Δίπλωσε στο ένα χέρι το μανδύα του, τράβηξε το ξίφος του με το άλλο και πήδησε μέσα στον περιβόλο των θηρίων.

Η ψυχραιμία του και μερικές καλές συμπεριφορές τον βοήθησαν κι' έτσι, μερικά λεπτά αργότερα, ξαναγύρισε με το γάντι στο χέρι. — Άλλ' αντί να το δώσω με σεβασμό, το πέταξε με περιφρονη στα μούτρα της ιδιότροπης φίλης του κι' από τότε δεν την ξαναείδε ποτέ πιά.

Μία άλλη περίπτωση, που ο ήρωας της ήταν ένας επίσης γενναίος αξιωματικός, ο ντε Ζενίλς, ήταν αληθινή κωμικοτραγική.

Ο ντε Ζενίλς, περνώντας μία μέρα, μαζί με τη φίλη του τη γερουσία του Σηκουάνα, που βρίσκεται μπροστά στο Λούβρο, όταν εκείνη φόρεσε ξαφνικά ένα πολυτελές μαντήλι που κρατούσε στα χέρια της να πέσει μέσα στο νερό. — Άμεσως, η νεαρή γυναίκα άρχισε να κλαίει και να τού λέει ότι απέδωσε πολύ μεγάλη σημασία σ' αυτό το μαντήλι και ότι έπρεπε να της το ξαναφέρει με οποιοδήποτε τρόπο!

Ο δυστυχισμένος αξιωματικός, που δεν ήξερε καθόλου να κολυμπάει, προσπάθησε να την πείσει ότι το πράγμα αυτό ήταν άδύνατον.

— Άδύνατον; Έκαμε εκείνη. Αυτό σημαίνει, φίλε μου, ότι δεν με αγαπάς ή ότι δεν είσαι γενναίος όπως σε φανταζόμουν!

Στα λόγια αυτά, ο ντε Ζενίλς ρίχθηκε μέσα στο ποτάμι και, όπως ήταν επόμενο, βουλιάξε σαν πέτρα. Εύτυχος, όμως, μερικοί ψαράδες που βρισκότανον πιο πέρα, είχαν αντίληψη τι συνέβη και κατόρθωσαν με πολύ κόπο να τον σώσουν.

Μία άλλη νέα με νύμφη αριστοκρατική, η δεσποινίς ντε Πιέν, ταλαιπωρούσε διαρκώς τον έραστή της ντε Ζερζάι, λέγοντάς του ότι αμφιβάλλει για την γενναiotήτά του και έφθανε μάλιστα στο σημείο να τον κατηγορήσει ότι είχε μεταχειρισθεί δόλια μέσα για να σκοτώσει τον βαρβάνο ντ' Ινγκράντ, με τον οποίο είχε μονομαχήσει πριν από λίγο καιρό.

Ο ντε Ζερζάι της απάντησε ότι στην πρώτη ευκαιρία που θα παρουσιαζόταν, θα την έκανε να μην αμφιβάλλει πια για την αγάπη του και τη γενναiotήτά του.

Η ευκαιρία αυτή παρουσιάστηκε σε λίγο κατά την πολιορκία του φρουρίου της Αγίας Αικατερίνης. Ο ντε Ζερζάι, παρά τις συστάσεις των φίλων του και των συμπληρωμάτων του, είχε βάλει στο καπέλο του μια χρωματιστή εσάρπα, που του είχε χαρίσει η φίλη του και που τον έκανε να ξεχωριστεί από τους μακρύτερους.

Ετσι στολισμένος, ώρμηξε κατά την διάρκεια μιας έφοδου έναντι των εχθρών κι' όπως αποτέλεσμα ήταν θαυμάσιο στόχο με τη χρωματιστή εσάρπα που είχε στο κεφάλι, βρήκε σε λίγο έναν ένοχο θάνατο από μια σφαί-

ρα που τον χτύπησε ανάμεσα στα δυο μάτια.

Σε πολύ νεώτερη εποχή, ο Άγγλος βαρώνος Ουίλλιαμ Μπράντον ήταν τρελά έρωτευμένος με μία από τις περιφημότερες καλλονές του Παρισιού του περασμένου αιώνα.

— Τι κρίμα! του είπε μία μέρα η φίλη του. Ενόμιμα πως με αγαπούσατε περισσότερο... Μα τώρα έχω αρχίσει να αμφιβάλλω για την αγάπη σας!

— Τι σας χρειάζεται, λοιπόν, για να πιστέψετε; ρώτησε ο ευγενής Άγγλος. Μιλήστε μου και θα κάνω ό,τι μου πείτε. Θέλετε το αίμα μου;... Θέλετε τη ζωή μου;

— Τη ζωή σας! έκρινε η νεαρή γυναίκα. Μα προσφέρετε τη ζωή σας κι' όμως είμαι βέβαια ότι δεν θα μου δίνετε ούτε το μικρό δακτυλάκι σας, που στο κάτω-κάτω, δεν σας χρειάζεται σε τίποτα!

— Πολύ καλά! είπεν ο Άγγλος και έστρεψε άλλοι τη συζήτηση.

Την άλλη μέρα, ένας υπηρέτης έφερε στην πιαστράδα Παρισιώτη, μέσα σ' ένα πολυτελέστατο κουτάκι, το μικρό δακτυλάκι του Άγγλου! Άλλ' η φίλη του άδικα τον ζήτησε κατόπιν στο ξενοδοχείο του. Ο βαρώνος Μπράντον είχε φύγει την ίδια μέρα για την Αγγλία.

(Η σκηνή στο σπίτι της. Εκείνη καθισμένη στο κώλ, σε παλαιό διάνι, διαδίδει, σκυμμένη σ' ένα καλοδωμένο βιβλίο, μελαγχολική, σταρτάτο δέμα, ώραία, μεγάλα μάτια, κομψή σιλουέτα, μέσα στο μάλλινο, πριβόλο φουστάνκι της. Δεν είναι πάνω από είκοσιέξι χρονών. Χτυπούν, την πόρτα. Σηκώνεται, άνοιγει, χαμογελά. Έκείνος μπαίνει, γελαστός, ζωηρός, ως τριανταδύο έτών, καστανόχρυκα «κρασάτα» ματιά, πριβόλο κουστόμοι σπασί-ρο μου!

ΕΚΕΙΝΟ: Απόψε θ' άκουσες νέα σπουδαία μου!

ΕΚΕΙΝΗ: Τ' άκουσα κιόλα. Δεν είναι μια στιγμή, ποικιλία το ραδιόφωνο!

ΕΚΕΙΝΟΣ (κωδεται): Δεν είναι δημοσίως φύσεως τα νέα μου!... Είναι δημοσίως ιδιωτικής!

ΕΚΕΙΝΗ (καθεται στο έθνελας ιδιωτικής): Κουτομπολιά;... Άφηνοντας το βιβλίο μου! Δε σου πάει καθόλου!

ΕΚΕΙΝΟΣ (γελώντας): Ποιος σκεπίζεται για το τί κάνουν οι άλλοι!... Αυτά τα ιδιωτικά νέα που θ' άκουσες μάς άφορουν πολύ στενά!

ΕΚΕΙΝΗ: Έμας τους δυο;

ΕΚΕΙΝΟΣ (μυστηριώδης): Ναι, ναι!... (Στη συνέχεια, η φίλη του ντε Ζερζάι, λέγοντάς του ότι αμφιβάλλει για την γενναiotήτά του και έφθανε μάλιστα στο σημείο να τον κατηγορήσει ότι είχε μεταχειρισθεί δόλια μέσα για να σκοτώσει τον βαρβάνο ντ' Ινγκράντ, με τον οποίο είχε μονομαχήσει πριν από λίγο καιρό.)

ΕΚΕΙΝΗ (μυστηριώδης): Ναι, ναι!... (Στη συνέχεια, η φίλη του ντε Ζερζάι, λέγοντάς του ότι αμφιβάλλει για την γενναiotήτά του και έφθανε μάλιστα στο σημείο να τον κατηγορήσει ότι είχε μεταχειρισθεί δόλια μέσα για να σκοτώσει τον βαρβάνο ντ' Ινγκράντ, με τον οποίο είχε μονομαχήσει πριν από λίγο καιρό.)

ΕΚΕΙΝΟΣ (μυστηριώδης): Ναι, ναι!... (Στη συνέχεια, η φίλη του ντε Ζερζάι, λέγοντάς του ότι αμφιβάλλει για την γενναiotήτά του και έφθανε μάλιστα στο σημείο να τον κατηγορήσει ότι είχε μεταχειρισθεί δόλια μέσα για να σκοτώσει τον βαρβάνο ντ' Ινγκράντ, με τον οποίο είχε μονομαχήσει πριν από λίγο καιρό.)

ΕΚΕΙΝΗ (μυστηριώδης): Ναι, ναι!... (Στη συνέχεια, η φίλη του ντε Ζερζάι, λέγοντάς του ότι αμφιβάλλει για την γενναiotήτά του και έφθανε μάλιστα στο σημείο να τον κατηγορήσει ότι είχε μεταχειρισθεί δόλια μέσα για να σκοτώσει τον βαρβάνο ντ' Ινγκράντ, με τον οποίο είχε μονομαχήσει πριν από λίγο καιρό.)

ΕΚΕΙΝΟΣ (μυστηριώδης): Ναι, ναι!... (Στη συνέχεια, η φίλη του ντε Ζερζάι, λέγοντάς του ότι αμφιβάλλει για την γενναiotήτά του και έφθανε μάλιστα στο σημείο να τον κατηγορήσει ότι είχε μεταχειρισθεί δόλια μέσα για να σκοτώσει τον βαρβάνο ντ' Ινγκράντ, με τον οποίο είχε μονομαχήσει πριν από λίγο καιρό.)

ΕΚΕΙΝΗ (μυστηριώδης): Ναι, ναι!... (Στη συνέχεια, η φίλη του ντε Ζερζάι, λέγοντάς του ότι αμφιβάλλει για την γενναiotήτά του και έφθανε μάλιστα στο σημείο να τον κατηγορήσει ότι είχε μεταχειρισθεί δόλια μέσα για να σκοτώσει τον βαρβάνο ντ' Ινγκράντ, με τον οποίο είχε μονομαχήσει πριν από λίγο καιρό.)

ΕΚΕΙΝΟΣ (μυστηριώδης): Ναι, ναι!... (Στη συνέχεια, η φίλη του ντε Ζερζάι, λέγοντάς του ότι αμφιβάλλει για την γενναiotήτά του και έφθανε μάλιστα στο σημείο να τον κατηγορήσει ότι είχε μεταχειρισθεί δόλια μέσα για να σκοτώσει τον βαρβάνο ντ' Ινγκράντ, με τον οποίο είχε μονομαχήσει πριν από λίγο καιρό.)

ΕΚΕΙΝΗ (μυστηριώδης): Ναι, ναι!... (Στη συνέχεια, η φίλη του ντε Ζερζάι, λέγοντάς του ότι αμφιβάλλει για την γενναiotήτά του και έφθανε μάλιστα στο σημείο να τον κατηγορήσει ότι είχε μεταχειρισθεί δόλια μέσα για να σκοτώσει τον βαρβάνο ντ' Ινγκράντ, με τον οποίο είχε μονομαχήσει πριν από λίγο καιρό.)

ΕΚΕΙΝΟΣ (μυστηριώδης): Ναι, ναι!... (Στη συνέχεια, η φίλη του ντε Ζερζάι, λέγοντάς του ότι αμφιβάλλει για την γενναiotήτά του και έφθανε μάλιστα στο σημείο να τον κατηγορήσει ότι είχε μεταχειρισθεί δόλια μέσα για να σκοτώσει τον βαρβάνο ντ' Ινγκράντ, με τον οποίο είχε μονομαχήσει πριν από λίγο καιρό.)

ΕΚΕΙΝΗ (μυστηριώδης): Ναι, ναι!... (Στη συνέχεια, η φίλη του ντε Ζερζάι, λέγοντάς του ότι αμφιβάλλει για την γενναiotήτά του και έφθανε μάλιστα στο σημείο να τον κατηγορήσει ότι είχε μεταχειρισθεί δόλια μέσα για να σκοτώσει τον βαρβάνο ντ' Ινγκράντ, με τον οποίο είχε μονομαχήσει πριν από λίγο καιρό.)

ΕΚΕΙΝΟΣ (μυστηριώδης): Ναι, ναι!... (Στη συνέχεια, η φίλη του ντε Ζερζάι, λέγοντάς του ότι αμφιβάλλει για την γενναiotήτά του και έφθανε μάλιστα στο σημείο να τον κατηγορήσει ότι είχε μεταχειρισθεί δόλια μέσα για να σκοτώσει τον βαρβάνο ντ' Ινγκράντ, με τον οποίο είχε μονομαχήσει πριν από λίγο καιρό.)

ΕΚΕΙΝΗ (μυστηριώδης): Ναι, ναι!... (Στη συνέχεια, η φίλη του ντε Ζερζάι, λέγοντάς του ότι αμφιβάλλει για την γενναiotήτά του και έφθανε μάλιστα στο σημείο να τον κατηγορήσει ότι είχε μεταχειρισθεί δόλια μέσα για να σκοτώσει τον βαρβάνο ντ' Ινγκράντ, με τον οποίο είχε μονομαχήσει πριν από λίγο καιρό.)

ΕΚΕΙΝΟΣ (μυστηριώδης): Ναι, ναι!... (Στη συνέχεια, η φίλη του ντε Ζερζάι, λέγοντάς του ότι αμφιβάλλει για την γενναiotήτά του και έφθανε μάλιστα στο σημείο να τον κατηγορήσει ότι είχε μεταχειρισθεί δόλια μέσα για να σκοτώσει τον βαρβάνο ντ' Ινγκράντ, με τον οποίο είχε μονομαχήσει πριν από λίγο καιρό.)

ΕΚΕΙΝΗ (μυστηριώδης): Ναι, ναι!... (Στη συνέχεια, η φίλη του ντε Ζερζάι, λέγοντάς του ότι αμφιβάλλει για την γενναiotήτά του και έφθανε μάλιστα στο σημείο να τον κατηγορήσει ότι είχε μεταχειρισθεί δόλια μέσα για να σκοτώσει τον βαρβάνο ντ' Ινγκράντ, με τον οποίο είχε μονομαχήσει πριν από λίγο καιρό.)

ΕΚΕΙΝΟΣ (μυστηριώδης): Ναι, ναι!... (Στη συνέχεια, η φίλη του ντε Ζερζάι, λέγοντάς του ότι αμφιβάλλει για την γενναiotήτά του και έφθανε μάλιστα στο σημείο να τον κατηγορήσει ότι είχε μεταχειρισθεί δόλια μέσα για να σκοτώσει τον βαρβάνο ντ' Ινγκράντ, με τον οποίο είχε μονομαχήσει πριν από λίγο καιρό.)

ΕΚΕΙΝΗ (μυστηριώδης): Ναι, ναι!... (Στη συνέχεια, η φίλη του ντε Ζερζάι, λέγοντάς του ότι αμφιβάλλει για την γενναiotήτά του και έφθανε μάλιστα στο σημείο να τον κατηγορήσει ότι είχε μεταχειρισθεί δόλια μέσα για να σκοτώσει τον βαρβάνο ντ' Ινγκράντ, με τον οποίο είχε μονομαχήσει πριν από λίγο καιρό.)

ΕΚΕΙΝΟΣ (μυστηριώδης): Ναι, ναι!... (Στη συνέχεια, η φίλη του ντε Ζερζάι, λέγοντάς του ότι αμφιβάλλει για την γενναiotήτά του και έφθανε μάλιστα στο σημείο να τον κατηγορήσει ότι είχε μεταχειρισθεί δόλια μέσα για να σκοτώσει τον βαρβάνο ντ' Ινγκράντ, με τον οποίο είχε μονομαχήσει πριν από λίγο καιρό.)

ΕΚΕΙΝΗ (μυστηριώδης): Ναι, ναι!... (Στη συνέχεια, η φίλη του ντε Ζερζάι, λέγοντάς του ότι αμφιβάλλει για την γενναiotήτά του και έφθανε μάλιστα στο σημείο να τον κατηγορήσει ότι είχε μεταχειρισθεί δόλια μέσα για να σκοτώσει τον βαρβάνο ντ' Ινγκράντ, με τον οποίο είχε μονομαχήσει πριν από λίγο καιρό.)

ΠΕΖΟΤΗΤΕΣ

Ο ΕΡΩΤΑΣ

Δεν θέλω να πιστέψω άναψη μου πως είμαστε θύματα της τύχης. Είμαστε θύματα του έρωτα. Και δεν είμαστε μόνον εμείς. Είναι πολλοί. Όχι ο κόσμος.

Τα βάλει το έρωτα έχουν περισσότερο θύμα, κι' απ' αυτά τα τελευταία όπλα του πολέμου. Μα και τα θύματα όλων των πολέμων, θύματα του έρωτα είναι. Κάποιος μεγάλος έρωτας γίνεται, πάντοτε, άφορμη μεγάλου πολέμου.

Αυτό θέλω να το πιστέψω. Ο έρωτας έχει τη μεγαλύτερη δύναμη στον κόσμο. Μπορεί σε μια φτωχή καλύβα και η καλύβα να γίνει παλάτι. Και μπορεί να γίνει παλάτι και η καρδιά και τις α-ναστατώνει και τις μεταβάλλει σε ήφαιστο.

Κάνει το αίμα να κοχλάζει. Ο μεγάλος έρωτας είναι έμπρηστος. Ένας μεγάλος έρωτας μπορεί να σε οδηγήσει στον παράδεισο. Μπορεί και σε στείλει και στην κόλαση.

Το άλλο υποπείσθη, να σε οδηγούν στον παράδεισο, ή να σε στείλουν στην κόλαση;... Τόσο των Άμπελοκί-ων!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Να την καταστρέψω; Γελιέσαι. Θέλω να την μ-νιμοποιήσω. Αναγνώρισε δυο χρόνια. Είδα ότι ταίριαζαμε σ' όλα... Τι φυσικώτερο να θέλω να σε πάρω; ΕΚΕΙΝΗ: Σου φαίνεται πως ταίριαζαμε γιατί δεν είμαστε σύζυγοι!... Για να καθίσαστε στο ίδιο σπίτι, να σε βλέπω και να με βλέπεις όλη την ημέρα, να μ' άκουσε και να σ' άκουσε διαρκώς... και σου λέγα εγώ αν ταίριαζαμε!... Δεν ήμουν πιστικό για πιστικό γερό εδώ μέσα απ' τους καυγάδες!...

ΕΚΕΙΝΟ: Είμαι βέβαιος πως θα τα πήμε θα-μάσια!... (Σ' έβαφνε έσοπαμο): Μα δεν μπορεί να σε καταλάβω, μα την αλήθεια!... Σου κάνω την πιο τιμία πρόταση που μπορεί να κάνει ένας άντρας σε μία γυναίκα που αγαπάει!... Κι' αντί να ενοχουόμαστε... άνοιξαι!

ΕΚΕΙΝΗ: Άρνουμαι καθηγορηματικά!... Θέλεις, λές, να μονιμοποιήσεις την αγάπη μας!... Και είναι μονιμοποιήσιος ο γάμος;... Δεν κτύπησε τι γίνεται γύρω μας; Δεν προσβαίνεις να γνωρίσει ένα ζευγάρι και μαθαίνει πως χωρίζουν!... Και το καταλαβαίνω!... Όλη την ώρα μαζί. Στο τέλος βαρύνεται ο ένας τον άλλον!... Ένν' ε-μείς, αγόρι μου, δεν θα το παθούμε ποτέ αυτό!

ΕΚΕΙΝΟΣ (σαρκαστικά): Βέβαια!... Άφου δι-νεις την αγάπη σου με το σταγονόμετρο!... Κι' άφου ποτέ δε μου δίνεις τη βεβαιότητα πως θα μ' αγαπάς για όλη σου τη ζωή!...

ΕΚΕΙΝΗ (γελώντας): Και σ' θέλεις αιγου-ρία!... (Σοβαρά ξαφνικά): Μα, παιδί μου, ο μόνος τρόπος να ούσθ το αίσθημα, είναι άκρι-ώς ή βεβαιότητα!... Η αιγουρία σκοτώνει τη λαχτάρα, την αγνότητα, το ζεστό ενδιαφέρον, το που συντηρεί την αγάπη!... Κι' έπειτα τί αιγουρία είναι ο γάμος;... Ό,τι ώρα θέλεις παίρ-νεις διαζύγιο!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (φιλόσοφος): Δεν τα καταλαβαίνω αυτά, κάποιο καινούργιο φλέτρ ίσως.

ΕΚΕΙΝΗ (πονικά, προσποιήτα): Δεν αποκλείε-ται!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (έντονα): Πέσ' το λοιπόν!... Γι' αυτό άρνουσαι!...

ΕΚΕΙΝΗ (σοβαρά): Ναι, άρνουμαι!... Σου λέω όχι!... Γιατί σ' αγαπάω!... Ποτέ δεν θα παν-τρευτώ με άκριβος για να μην πάρομαι ποτέ διαζύγιο!... (σπικνετα, τον πλησιάζει): Ο έ-ρωτας, αγάπη μου, είναι ούσια!... Ο γάμος είναι ρητας, αγάπη μου, είναι ούσια!... Ά-πορη!... (βάζει τα χέρια στους ώμους του): Ά-πορη! (Τον φιλά στα μάτια): Είσαι ευχαριστω-μένος.

ΕΚΕΙΝΟΣ (στον έβδομο ούρανο): Σε λατρεύω! (Αυλαία).

ΕΚΕΙΝΗ (στον έβδομο ούρανο): Σε λατρεύω! (Αυλαία).

ΕΚΕΙΝΟΣ (στον έβδομο ούρανο): Σε λατρεύω! (Αυλαία).

ΕΚΕΙΝΗ (στον έβδομο ούρανο): Σε λατρεύω! (Αυλαία).

ΕΚΕΙΝΟΣ (στον έβδομο ούρανο): Σε λατρεύω! (Αυλαία).

ΕΚΕΙΝΗ (στον έβδομο ούρανο): Σε λατρεύω! (Αυλαία).

ΕΚΕΙΝΟΣ (στον έβδομο ούρανο): Σε λατρεύω! (Αυλαία).

ΕΚΕΙΝΗ (στον έβδομο ούρανο): Σε λατρεύω! (Αυλαία).

ΕΚΕΙΝΟΣ (στον έβδομο ούρανο): Σε λατρεύω! (Αυλαία).

ΕΚΕΙΝΗ (στον έβδομο ούρανο): Σε λατρεύω! (Αυλαία).

ΕΚΕΙΝΟΣ (στον έβδομο ούρανο): Σε λατρεύω! (Αυλαία).

ΕΚΕΙΝΗ (στον έβδομο ούρανο): Σε λατρεύω! (Αυλαία).

ΕΚΕΙΝΟΣ (στον έβδομο ούρανο): Σε λατρεύω! (Αυλαία).

ΕΚΕΙΝΗ (στον έβδομο ούρανο): Σε λατρεύω! (Αυλαία).

ΕΚΕΙΝΟΣ (στον έβδομο ούρανο): Σε λατρεύω! (Αυλαία).

ΕΚΕΙΝΗ (στον έβδομο ούρανο): Σε λατρεύω! (Αυλαία).

ΕΚΕΙΝΟΣ (στον έβδομο ούρανο): Σε λατρεύω! (Αυλαία).

ΕΚΕΙΝΗ (στον έβδομο ούρανο): Σε λατρεύω! (Αυλαία).

ΕΚΕΙΝΟΣ (στον έβδομο ούρανο): Σε λατρεύω! (Αυλαία).

ΕΚΕΙΝΗ (στον έβδομο ούρανο): Σε λατρεύω! (Αυλαία).

Ένας «ελεύθερος γάμος»

Πώς «ευνώθηκαν» δυο έρωτευμένοι

Δύο άνθρωποι παρουσιάστηκαν από λίγο καιρό στο ληίσαρ-χείο του Μάιστ Βέρνον, στα πε-ρίχωρα της Νέας Υόρκης. Ο άνδρας ήταν ως τριάντα πέντε χρονών. Έκφραση ανθρώπου απο-φασιστικού. Κινησεις ήπιες και άπλες. Η γυναίκα ως είκοσι δύο. Ξανθή, ώριμη, χαριτωμένη.

— Έκάμαμε τους γάμους μας, είπαν στον άρμόδιο υπάλληλο.

— Ω-καί, απάντησε αυτός.

— Έχετε τα χαρτιά του πάστορος;

— Δεν έκαμαμε τους γάμους μας στην εκκλησία.

— Ο γάμος σας είναι πολιτικός;

— Όχι. Είναι ανθρώπινος.

— Ο υπάλληλος έρεδήςε και έ-βυσε με άμηνανία το κεφάλι του.

— Όπωςδήποτε, είπε, δώστε μου τα χαρτιά σας.

— Δεν έχωμε χαρτιά.

— Τότε θέλετε να υπογράψετε μια δήλωση;

— Όχι, έσπευσε ν' απάντησή η νέα. Δεν έκαμαμε εκκλησιαστικό γάμο, γιατί αυτό είναι αντίθετο προς τη συνειδήσή μας. Δεν έκα-μαμε πολιτικό γάμο, γιατί ούτε αυτόν δεν άγκνιζουμε. Δεν θα υπο-γράψωμε καμιά δήλωση, γιατί την θεωρούμε αντίθετη προς την ανθρώπινη ελευθερία.

— Πολύ καλά, είπε ο υπάλλη-λος. Άλλά τι θέλετε από μένα;

— Να καταχωρήσετε στα βιβλία σας το γάμο μας.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Να την καταστρέψω; Γελιέσαι. Θέλω να την μ-νιμοποιήσω. Αναγνώρισε δυο χρόνια. Είδα ότι ταίριαζαμε σ' όλα... Τι φυσικώτερο να θέλω να σε πάρω; ΕΚΕΙΝΗ: Σου φαίνεται πως ταίριαζαμε γιατί δεν είμαστε σύζυγοι!... Για να καθίσαστε στο ίδιο σπίτι, να σε βλέπω και να με βλέπεις όλη την ημέρα, να μ' άκουσε και να σ' άκουσε διαρκώς... και σου λέγα εγώ αν ταίριαζαμε!... Δεν ήμουν πιστικό για πιστικό γερό εδώ μέσα απ' τους καυγάδες!...

ΕΚΕΙΝΟ:

14ον "Αν πουλήσω μερικά φιλικά—
Ελεγε με το νού του—θα είναι όφελος
του Δημιού, αφού τ' αγοράσα με
τά λεφτά του!"

Τού άρεσε η περιπέτεια αυτή, στην οποία
είχε ανακατέψει η τύχη. Γιατί τον τρα-
βούσε πάντα ο κίνδυνος κι' οι δυσκολίες. "Α-
γαπούσε την πάλη με τους κατοκτιούς, όπως
δ' καλός στρατιώτης τη μάχη.
"Αφού πούλησε μερικά μαντήλια και πανικά
στά σπία του χωριού, πήρε τον έξοχικό δρό-
μο, που οδηγούσε στη βίλλα των Σαμπαραν.
Περνώντας έξω απ' το σπίτι του Μαρκήσιου,
σταμάτησε και χτύπησε δυνατά την καγκελλό-
πορτα. Δεν τού άπαιτάνε κανείς. Πόρτες και
παράθυρα ήταν κατ'ελεύθερο.
"Εν τάξει! Θα τον βρώ στο Σαμπαραν!"
αυτολογίσθηκε.
Και συνέχισε το δρόμο του, σφυρίζοντας ένα
εύθυμο σκοπό.

"Επειτα από ένα τέταρτο της ώρας, έφτασε
στη βίλλα. Είθε, σε μία γωνία του κήπου, τρεις
άντρες που κουβέντιαζαν.
—Νά οι πελάτες μου! μουρμούρισε.

Μήκη άποφασιστικά στον κήπο και τους
πλησίους. "Εκείνοι δεν τόν πρόδεσαν στην όρ-
κή. Παρουσιάσθηκε λοιπόν κοντά τους σαν ού-
ρανοκατέβητος. Φαινόταν δε ότι μιλούσαν για
πράγματα ενδιαφέροντα και μυστικά κι' ότι η
εμφάνισή του δεν τούς ευχαρίστησε καθόλου,
γιατί σόφασαν, κι' η φυσιογνωμία του Σαμπα-
ραν—λιγότερο συνηθισμένου να προσποιηθεί
—έδειξε κάποια αμηχανία και φόβο.

"Ερχομαι να σας προσφέρω την πραγματεία
μου, κύριοι μου! τούς είπε ο Κορεντέν με τη
χαρακτηριστική προφορά του. "Ελπίζω να μη
μ' άρσεται να φύγω, χωρίς να φωνάσετε κάτι.
—Δεν μιάς χρειάζεται τίποτε, δήλωσε ο Σαμ-
παράν.

—Δεν πειράζει! "Αγοράστε κάτι, και θα τό-
χη να το χρειαστείτε αργότερα!
—Οχι, όχι! Φύγε, σου είπα!

—Μά έχω άφρατα πράγματα... και πολύ
φτηνά! Έλάτε, κύριοι μου κύριοι, φωνίστε κά-
τι από ένα φουκαρά βιοπαλαστή!
—Φύγε! έφανε ο Σαμπαραν.
"Ο Κορεντέν γύρισε στο Μαρκήσιο κι' επέ-
μεινε:

—Και σεις, κύριε, πού φαίνεσθε άριστοκρά-
της, δεν θα πάρετε κάτι τι;
—Οχι, καλέ μου άνθρωπε, δεν χρειάζομαι
τίποτε. "Αφισέ μας, γιατί έχωμε δουλειά...

—Τί κρίμα!... Τί άτυχος πού είμαι!...
Και σεις, άμωρό μου παλληκάρι, δεν θέλετε
να κάμει κανένα όδωρο στο κορίτσι σας; Μιά
ντουζίνα απ' τα μαντήλια μου μπορούν να ξε-
μυαλίσουν και την πιο δύσκολη κοπέλλα!
—Οχι, όχι! απάντησε ο Μπενεντίκτι, γελών-
τας δίχως να θέλη με την άστεία φυσιογνωμία
του πραγματευτή.

—Καλά, καλά... είπε ο Κορεντέν. Δεν θέ-
λω να γίνω ένοχλητικός. Φεύγω...
Κρέμασε πάλι στους ώμους του το διαόκι-
κι του, χαιρέτησε κι' απομακρύνθηκε. "Αφού έ-
καμε μερικά βήματα, γύρισε πίσω και ρώτησε:
—Θά έχετε την καλοσύνη να μου δείξετε
το δρόμο για το χωριό "Αρνύ; Σκοπεύω να πε-
ράσω εκεί τη νύχτα μου.

—Ευχαρίστως, απάντησε ο Σαμπαραν. Θά
πάρετε το δρόμο αυτό, που περνά έξω απ' την
πόρτα μου. "Αφού προχωρήσει αρκετά, θά βρής
άριστερα σου ένα σιδερένιο σταυρό. Θά στρί-
ψης τότε και θα τραβήξης στον άνιφορο. Θά
περάσεις από ένα πύργο... κι' έπειτα από ένα
τέταρτο, θά φτάσεις στο "Αρνύ.

—Ευχαριστώ, ευχαριστώ, καλέ μου κύριε!
"Αντίο σας και πόλη.
Κι' ο φευτο-πραγματευτής έφυγε.
Ξαφνικά, ο Μαρκήσιος έσκυψε κι' είπε στο
αυτό του Μπενεντίκτι:

—"Εχω μία ιδέα! Νά μεταχειρισθώμε αυ-
τόν τον άνιφορο... Νά τον βάλουμε να μη
στον πύργο του Ριμπεινόν και να λήθ τι γίνε-
ται εκεί μέσα... Πούθι θά τόν ύποπτευή;
—Καλή η έμπνευσή σας! Νά ιδούμε όμως
άν θά δεχθή ο ίδιος να γίνη κατάσκοπός μας.

—Θά δεχθή, όταν το ύποσχεθώ εκ μέρους
του Σαμπαραν 10 χιλιάδικα.

—Δεκά χιλιάδικα!... φώναξε ο "Αντουάν,
αναπηδώντας. Μά είνε πόρα πολλά! Μπορού-
με να κάνουμε τη δουλειά μας με τα μισά
μόνο!

—Ελάτε, μη τσιγκουνεύεσθε. "Ισως δ' άν-
θρώπος αυτός μάς προσφέρει μία ύπηρεσία πο-
λύτιμη... Θά μνη στον πύργο, ενώ έμεις δεν
μπορούμε. Θά μάς δώσει τις πληροφορίες, που
δεν κατορθώνουμε να πάρουμε άλλοι... Μή
χάνουμε την ευκαιρία;

"Ο Μαρκήσιος έστειλε τον Μπενεντίκτι να
προλάβη τόν πραγματευτή, που έφανε ήσυχας,
σκυφτός, κι' άκουμπισμένος στο ραβδί του. "Ο
νέος έτρεξε και τόν έβρε πίσω.

"Τί να με θέλουν άραγε;—αυτολογίζονταν με
άπορία ο Κορεντέν. Μήπως τυχόν ύποπτευθή-
καν κάτι;... Προσοχή!

Καθησύχασε όμως άμέσως, όταν ο Μαρκή-
σιος τού είπε:

—Δεν φωνάσαμε τίποτε από σένα, καλέ μου
άνθρωπε, γιατί δεν μάς έκαναν τα έμπορεύ-
ματά σου. Θέλουμε ώστόσο να σε βοηθήσουμε...
Γιά πές μου, πόσο πρέπει να δουλέψης, για να
κερδίσης 10 χιλιάδες φράγκα;

—Χμ! Πολύ, πάρα πολύ!... Πρέπει να γυ-
ρίσω είκοσι χωριά, να περπατώ ένα μήνα...
Είνε άχάριστη η δουλειά μας, άφεντικό!

—Θέλεις να τα κερδίσης σε μία ώρα μό-
νον;... ή ίσως σε μήνα;

—Διάβολε! Είνε να ρωτάτε;... Τί πρέπει
να κάμω;

Συγχρόνως ο Κορεντέν έλεγε με το νού του,
με μεγαλύντερ άπορία:

"Τί θα μού προτείνουν άραγε;...
—Πολύ λίγα πράγματα, απάντησε ο Μαρ-
κήσιος. "Ακούσε με με προσοχή: Θά πάς στον
πύργο του Ριμπεινόν, που βρίσκεται, καθώς σου
είπαμε, στο δρόμο του "Αρνύ. Θά προσφέρής
το έμπόρεμά σου. Συγχρόνως όμως θά φρον-
τίσης να κυττάξης γύρω σου τί γίνεται, ν' ά-
κούσης τί λένε...

—Ευκόλη δουλειά! Θά κυττάξω... θ' ά-
κούσω... "Επειτα; Δεν πιστεύω να θέλτε αυ-
τό μόνον...

—Σχεδόν! "Αφού άκούσης και ίδης καλά,
θά γυρίσης εδώ και θά μάς πής ότι έπρεσε στην
αντίληψή σου... Δεν θά βρής πολλούς ανώρ-
πους στον πύργο: ένα-δύο άρρώστους, ένα
νέο κι' ένα ύπηρετη. Αυτούς ακριβώς θά προ-
σέξης. Κατάλαβε;

—Συμφωνώ! Περιμένετε με εδώ. Δεν θ'
άργήσω, αφού είπατε ότι ο πύργος δεν απέχει
πολύ... Κι' έπειτα θά μού δώσετε αλήθεια τις
10 χιλιάδες, για τόσο μικρή δουλειά;

—Νά, πάρε τα μισά προκαταβολικά... "Ο-
ταν γυρίσης, θά πάρης και τα υπόλοιπα.

"Ο Κορεντέν άρπασε με προσποίηση ένδυ-
σισμό τα χαρτονομίσματα που τού έδινε ο
Σαμπαραν, και τα έκρυψε σε μία σακκούλα.
"Επειτα απομακρύνθηκε, λέγοντας:

—"Αν μού τύχαιναν κάθε μέρα τέτοια γυν-
ταιδία άφεντικά, θάκανα την τύχη μου!

"Όταν βρέθηκε αρκετά μακριά, βέβαιος ότι
δεν τόν έβλεπαν πιά, γέλασε άσθροφα και
μουρμούρισε:

—Τί εξωφρενική ιστορία, με την πίστι μου!
Καθώς πήγαινε πρds τόν πύργο, έλεγε με το
νού του:

"Ποιοι είνε αυτοί οι τρεις άκλιτήριοι, που μ'
έκαναν με τόση άφέλεια συνένοχοι;... Κι' έ-
νας, ο γερο-Σαμπαραν, είνε ο θεός και κη-
δεμών της Σελέστ. Κι' οι δυο άλλοι... Αυτοί
δεν μ' άρσεται να φύγω, χωρίς να φωνάσετε κάτι.
—Οχι, καλέ μου άνθρωπε, δεν χρειάζομαι
τίποτε. "Αφισέ μας, γιατί έχωμε δουλειά...

—Τί κρίμα!... Τί άτυχος πού είμαι!...
Και σεις, άμωρό μου παλληκάρι, δεν θέλετε
να κάμει κανένα όδωρο στο κορίτσι σας; Μιά
ντουζίνα απ' τα μαντήλια μου μπορούν να ξε-
μυαλίσουν και την πιο δύσκολη κοπέλλα!
—Οχι, όχι! απάντησε ο Μπενεντίκτι, γελών-
τας δίχως να θέλη με την άστεία φυσιογνωμία
του πραγματευτή.

—Καλά, καλά... είπε ο Κορεντέν. Δεν θέ-
λω να γίνω ένοχλητικός. Φεύγω...
Κρέμασε πάλι στους ώμους του το διαόκι-
κι του, χαιρέτησε κι' απομακρύνθηκε. "Αφού έ-
καμε μερικά βήματα, γύρισε πίσω και ρώτησε:
—Θά έχετε την καλοσύνη να μου δείξετε
το δρόμο για το χωριό "Αρνύ; Σκοπεύω να πε-
ράσω εκεί τη νύχτα μου.

—Ευχαρίστως, απάντησε ο Σαμπαραν. Θά
πάρετε το δρόμο αυτό, που περνά έξω απ' την
πόρτα μου. "Αφού προχωρήσει αρκετά, θά βρής
άριστερα σου ένα σιδερένιο σταυρό. Θά στρί-
ψης τότε και θα τραβήξης στον άνιφορο. Θά
περάσεις από ένα πύργο... κι' έπειτα από ένα
τέταρτο, θά φτάσεις στο "Αρνύ.

—Ευχαριστώ, ευχαριστώ, καλέ μου κύριε!
"Αντίο σας και πόλη.
Κι' ο φευτο-πραγματευτής έφυγε.
Ξαφνικά, ο Μαρκήσιος έσκυψε κι' είπε στο
αυτό του Μπενεντίκτι:

—"Εχω μία ιδέα! Νά μεταχειρισθώμε αυ-
τόν τον άνιφορο... Νά τον βάλουμε να μη
στον πύργο του Ριμπεινόν και να λήθ τι γίνε-
ται εκεί μέσα... Πούθι θά τόν ύποπτευή;
—Καλή η έμπνευσή σας! Νά ιδούμε όμως
άν θά δεχθή ο ίδιος να γίνη κατάσκοπός μας.

—Θά δεχθή, όταν το ύποσχεθώ εκ μέρους
του Σαμπαραν 10 χιλιάδικα.

—Δεκά χιλιάδικα!... φώναξε ο "Αντουάν,
αναπηδώντας. Μά είνε πόρα πολλά! Μπορού-
με να κάνουμε τη δουλειά μας με τα μισά
μόνο!

—Ελάτε, μη τσιγκουνεύεσθε. "Ισως δ' άν-
θρώπος αυτός μάς προσφέρει μία ύπηρεσία πο-
λύτιμη... Θά μνη στον πύργο, ενώ έμεις δεν
μπορούμε. Θά μάς δώσει τις πληροφορίες, που
δεν κατορθώνουμε να πάρουμε άλλοι... Μή
χάνουμε την ευκαιρία;

"Ο Μαρκήσιος έστειλε τον Μπενεντίκτι να
προλάβη τόν πραγματευτή, που έφανε ήσυχας,
σκυφτός, κι' άκουμπισμένος στο ραβδί του. "Ο
νέος έτρεξε και τόν έβρε πίσω.

—Θά δεχθή, όταν το ύποσχεθώ εκ μέρους
του Σαμπαραν 10 χιλιάδικα.

—Δεκά χιλιάδικα!... φώναξε ο "Αντουάν,
αναπηδώντας. Μά είνε πόρα πολλά! Μπορού-
με να κάνουμε τη δουλειά μας με τα μισά
μόνο!

—Ελάτε, μη τσιγκουνεύεσθε. "Ισως δ' άν-
θρώπος αυτός μάς προσφέρει μία ύπηρεσία πο-
λύτιμη... Θά μνη στον πύργο, ενώ έμεις δεν
μπορούμε. Θά μάς δώσει τις πληροφορίες, που
δεν κατορθώνουμε να πάρουμε άλλοι... Μή
χάνουμε την ευκαιρία;

"Ο Μαρκήσιος έστειλε τον Μπενεντίκτι να
προλάβη τόν πραγματευτή, που έφανε ήσυχας,
σκυφτός, κι' άκουμπισμένος στο ραβδί του. "Ο
νέος έτρεξε και τόν έβρε πίσω.

"Τί να με θέλουν άραγε;—αυτολογίζονταν με
άπορία ο Κορεντέν. Μήπως τυχόν ύποπτευθή-
καν κάτι;... Προσοχή!

Καθησύχασε όμως άμέσως, όταν ο Μαρκή-
σιος τού είπε:

—Δεν φωνάσαμε τίποτε από σένα, καλέ μου
άνθρωπε, γιατί δεν μάς έκαναν τα έμπορεύ-
ματά σου. Θέλουμε ώστόσο να σε βοηθήσουμε...
Γιά πές μου, πόσο πρέπει να δουλέψης, για να
κερδίσης 10 χιλιάδες φράγκα;

—Χμ! Πολύ, πάρα πολύ!... Πρέπει να γυ-
ρίσω είκοσι χωριά, να περπατώ ένα μήνα...
Είνε άχάριστη η δουλειά μας, άφεντικό!

—Θέλεις να τα κερδίσης σε μία ώρα μό-
νον;... ή ίσως σε μήνα;

—Διάβολε! Είνε να ρωτάτε;... Τί πρέπει
να κάμω;

Συγχρόνως ο Κορεντέν έλεγε με το νού του,
με μεγαλύντερ άπορία:

"Τί θα μού προτείνουν άραγε;...
—Πολύ λίγα πράγματα, απάντησε ο Μαρ-
κήσιος. "Ακούσε με με προσοχή: Θά πάς στον
πύργο του Ριμπεινόν, που βρίσκεται, καθώς σου
είπαμε, στο δρόμο του "Αρνύ. Θά προσφέρής
το έμπόρεμά σου. Συγχρόνως όμως θά φρον-
τίσης να κυττάξης γύρω σου τί γίνεται, ν' ά-
κούσης τί λένε...

—Ευκόλη δουλειά! Θά κυττάξω... θ' ά-
κούσω... "Επειτα; Δεν πιστεύω να θέλτε αυ-
τό μόνον...

—Σχεδόν! "Αφού άκούσης και ίδης καλά,
θά γυρίσης εδώ και θά μάς πής ότι έπρεσε στην
αντίληψή σου... Δεν θά βρής πολλούς ανώρ-
πους στον πύργο: ένα-δύο άρρώστους, ένα
νέο κι' ένα ύπηρετη. Αυτούς ακριβώς θά προ-
σέξης. Κατάλαβε;

—Συμφωνώ! Περιμένετε με εδώ. Δεν θ'
άργήσω, αφού είπατε ότι ο πύργος δεν απέχει
πολύ... Κι' έπειτα θά μού δώσετε αλήθεια τις
10 χιλιάδες, για τόσο μικρή δουλειά;

—Νά, πάρε τα μισά προκαταβολικά... "Ο-
ταν γυρίσης, θά πάρης και τα υπόλοιπα.

"Ο Κορεντέν άρπασε με προσποίηση ένδυ-
σισμό τα χαρτονομίσματα που τού έδινε ο
Σαμπαραν, και τα έκρυψε σε μία σακκούλα.
"Επειτα απομακρύνθηκε, λέγοντας:

—"Αν μού τύχαιναν κάθε μέρα τέτοια γυν-
ταιδία άφεντικά, θάκανα την τύχη μου!

"Όταν βρέθηκε αρκετά μακριά, βέβαιος ότι
δεν τόν έβλεπαν πιά, γέλασε άσθροφα και
μουρμούρισε:

—Τί εξωφρενική ιστορία, με την πίστι μου!
Καθώς πήγαινε πρds τόν πύργο, έλεγε με το
νού του:

"Ποιοι είνε αυτοί οι τρεις άκλιτήριοι, που μ'
έκαναν με τόση άφέλεια συνένοχοι;... Κι' έ-
νας, ο γερο-Σαμπαραν, είνε ο θεός και κη-
δεμών της Σελέστ. Κι' οι δυο άλλοι... Αυτοί
δεν μ' άρσεται να φύγω, χωρίς να φωνάσετε κάτι.
—Οχι, καλέ μου άνθρωπε, δεν χρειάζομαι
τίποτε. "Αφισέ μας, γιατί έχωμε δουλειά...

—Τί κρίμα!... Τί άτυχος πού είμαι!...
Και σεις, άμωρό μου παλληκάρι, δεν θέλετε
να κάμει κανένα όδωρο στο κορίτσι σας; Μιά
ντουζίνα απ' τα μαντήλια μου μπορούν να ξε-
μυαλίσουν και την πιο δύσκολη κοπέλλα!
—Οχι, όχι! απάντησε ο Μπενεντίκτι, γελών-
τας δίχως να θέλη με την άστεία φυσιογνωμία
του πραγματευτή.

—Καλά, καλά... είπε ο Κορεντέν. Δεν θέ-
λω να γίνω ένοχλητικός. Φεύγω...
Κρέμασε πάλι στους ώμους του το διαόκι-
κι του, χαιρέτησε κι' απομακρύνθηκε. "Αφού έ-
καμε μερικά βήματα, γύρισε πίσω και ρώτησε:
—Θά έχετε την καλοσύνη να μου δείξετε
το δρόμο για το χωριό "Αρνύ; Σκοπεύω να πε-
ράσω εκεί τη νύχτα μου.

—Ευχαρίστως, απάντησε ο Σαμπαραν. Θά
πάρετε το δρόμο αυτό, που περνά έξω απ' την
πόρτα μου. "Αφού προχωρήσει αρκετά, θά βρής
άριστερα σου ένα σιδερένιο σταυρό. Θά στρί-
ψης τότε και θα τραβήξης στον άνιφορο. Θά
περάσεις από ένα πύργο... κι' έπειτα από ένα
τέταρτο, θά φτάσεις στο "Αρνύ.

—Ευχαριστώ, ευχαριστώ, καλέ μου κύριε!
"Αντίο σας και πόλη.
Κι' ο φευτο-πραγματευτής έφυγε.
Ξαφνικά, ο Μαρκήσιος έσκυψε κι' είπε στο
αυτό του Μπενεντίκτι:

—"Εχω μία ιδέα! Νά μεταχειρισθώμε αυ-
τόν τον άνιφορο... Νά τον βάλουμε να μη
στον πύργο του Ριμπεινόν και να λήθ τι γίνε-
ται εκεί μέσα... Πούθι θά τόν ύποπτευή;
—Καλή η έμπνευσή σας! Νά ιδούμε όμως
άν θά δεχθή ο ίδιος να γίνη κατάσκοπός μας.

—Θά δεχθή, όταν το ύποσχεθώ εκ μέρους
του Σαμπαραν 10 χιλιάδικα.

—Δεκά χιλιάδικα!... φώναξε ο "Αντουάν,
αναπηδώντας. Μά είνε πόρα πολλά! Μπορού-
με να κάνουμε τη δουλειά μας με τα μισά
μόνο!

—Ελάτε, μη τσιγκουνεύεσθε. "Ισως δ' άν-
θρώπος αυτός μάς προσφέρει μία ύπηρεσία πο-
λύτιμη... Θά μνη στον πύργο, ενώ έμεις δεν
μπορούμε. Θά μάς δώσει τις πληροφορίες, που
δεν κατορθώνουμε να πάρουμε άλλοι... Μή
χάνουμε την ευκαιρία;

—Θά δεχθή, όταν το ύποσχεθώ εκ μέρους
του Σαμπαραν 10 χιλιάδικα.

—Δεκά χιλιάδικα!... φώναξε ο "Αντουάν,
αναπηδώντας. Μά είνε πόρα πολλά! Μπορού-
με να κάνουμε τη δουλειά μας με τα μισά
μόνο!

—Ελάτε, μη τσιγκουνεύεσθε. "Ισως δ' άν-
θρώπος αυτός μάς προσφέρει μία ύπηρεσία πο-
λύτιμη... Θά μνη στον πύργο, ενώ έμεις δεν
μπορούμε. Θά μάς δώσει τις πληροφορίες, που
δεν κατορθώνουμε να πάρουμε άλλοι... Μή
χάνουμε την ευκαιρία;

"Ο Μαρκήσιος έστειλε τον Μπενεντίκτι να
προλάβη τόν πραγματευτή, που έφανε ήσυχας,
σκυφτός, κι' άκουμπισμένος στο ραβδί του. "Ο
νέος έτρεξε και τόν έβρε πίσω.

"Τί να με θέλουν άραγε;—αυτολογίζονταν με
άπορία ο Κορεντέν. Μήπως τυχόν ύποπτευθή-
καν κάτι;... Προσοχή!

Καθησύχασε όμως άμέσως, όταν ο Μαρκή-
σιος τού είπε:

—Δεν φωνάσαμε τίποτε από σένα, καλέ μου
άνθρωπε, γιατί δεν μάς έκαναν τα έμπορεύ-
ματά σου. Θέλουμε ώστόσο να σε βοηθήσουμε...
Γιά πές μου, πόσο πρέπει να δουλέψης, για να
κερδίσης 10 χιλιάδες φράγκα;

—Χμ! Πολύ, πάρα πολύ!... Πρέπει να γυ-
ρίσω είκοσι χωριά, να περπατώ ένα μήνα...
Είνε άχάριστη η δουλειά μας, άφεντικό!

—Θέλεις να τα κερδίσης σε μία ώρα μό-
νον;... ή ίσως σε μήνα;

—Διάβολε! Είνε να ρωτάτε;... Τί πρέπει
να κάμω;

Συγχρόνως ο Κορεντέν έλεγε με το νού του,
με μεγαλύντερ άπορία:

"Τί θα μού προτείνουν άραγε;...
—Πολύ λίγα πράγματα, απάντησε ο Μαρ-
κήσιος. "Ακούσε με με προσοχή: Θά πάς στον
πύργο του Ριμπεινόν, που βρίσκεται, καθώς σου
είπαμε, στο δρόμο του "Αρνύ. Θά προσφέρής
το έμπόρεμά σου. Συγχρόνως όμως θά φρον-
τίσης να κυττάξης γύρω σου τί γίνεται, ν' ά-
κούσης τί λένε...

—Ευκόλη δουλειά! Θά κυττάξω... θ' ά-
κούσω... "Επειτα; Δεν πιστεύω να θέλτε αυ-
τό μόνον...

—Σχεδόν! "Αφού άκούσης και ίδης καλά,
θά γυρίσης εδώ και θά μάς πής ότι έπρεσε στην
αντίληψή σου... Δεν θά βρής πολλούς ανώρ-
πους στον πύργο: ένα-δύο άρρώστους, ένα
νέο κι' ένα ύπηρετη. Αυτούς ακριβώς θά προ-
σέξης. Κατάλαβε;

—Συμφωνώ! Περιμένετε με εδώ. Δεν θ'
άργήσω, αφού είπατε ότι ο πύργος δεν απέχει
πολύ... Κι' έπειτα θά μού δώσετε αλήθεια τις
10 χιλιάδες, για τόσο μικρή δουλειά;

—Νά, πάρε τα μισά προκαταβολικά... "Ο-
ταν γυρίσης, θά πάρης και τα υπόλοιπα.

"Ο Κορεντέν άρπασε με προσποίηση ένδυ-
σισμό τα χαρτονομίσματα που τού έδινε ο
Σαμπαραν, και τα έκρυψε σε μία σακκούλα.
"Επειτα απομακρύνθηκε, λέγοντας:

—"Αν μού τύχαιναν κάθε μέρα τέτοια γυν-
ταιδία άφεντικά, θάκανα την τύχη μου!

"Όταν βρέθηκε αρκετά μακριά, βέβαιος ότι
δεν τόν έβλεπαν πιά, γέλασε άσθροφα και
μουρμούρισε:

—Τί εξωφρενική ιστορία, με την πίστι μου!
Καθώς πήγαινε πρds τόν πύργο, έλεγε με το
νού του:

"Ποιοι είνε αυτοί οι τρεις άκλιτήριοι, που μ'
έκαναν με τόση άφέλεια συνένοχοι;... Κι' έ-
νας, ο γερο-Σαμπαραν, είνε ο θεός και κη-
δεμών της Σελέστ. Κι' οι δυο άλλοι... Αυτοί
δεν μ' άρσεται να φύγω, χωρίς να φωνάσετε κάτι.
—Οχι, καλέ μου άνθρωπε, δεν χρειάζομαι
τίποτε. "Αφισέ μας, γιατί έχωμε δουλειά...

—Τί κρίμα!... Τί άτυχος πού είμαι!...
Και σεις, άμωρό μου παλληκάρι, δεν θέλετε
να κάμει κανένα όδωρο στο κορίτσι σας; Μιά
ντουζίνα απ' τα μαντήλια μου μπορούν να ξε-
μυαλίσουν και την πιο δύσκολη κοπέλλα!
—Οχι, όχι! απάντησε ο Μπενεντίκτι, γελών-
τας δίχως να θέλη με την άστεία φυσιογνωμία
του πραγματευτή.

—Καλά, καλά... είπε ο Κορεντέν. Δεν θέ-
λω να γίνω ένοχλητικός. Φεύγω...
Κρέμασε πάλι στους ώμους του το διαόκι-
κι του, χαιρέτησε κι' απομακρύνθηκε. "Αφού έ-
καμε μερικά βήματα, γύρισε πίσω και ρώτησε:
—Θά έχετε την καλοσύνη να μου δείξετε
το δρόμο για το χωριό "Αρνύ; Σκοπεύω να πε-
ράσω εκεί τη νύχτα μου.

—Ευχαρίστως, απάντησε ο Σαμπαραν. Θά
πάρετε το δρόμο αυτό, που περνά έξω απ' την
πόρτα μου. "Αφού προχωρήσει αρκετά, θά βρής
άριστερα σου ένα σιδερένιο σταυρό. Θά στρί-
ψης τότε και θα τραβήξης στον άνιφορο. Θά
περάσεις από ένα πύργο... κι' έπειτα από ένα
τέταρτο, θά φτάσεις στο "Αρνύ.

—Ευχαριστώ, ευχαριστώ, καλέ μου κύριε!
"Αντίο σας και πόλη.
Κι' ο φευτο-πραγματευτής έφυγε.
Ξαφνικά, ο Μαρκήσιος έσκυψε κι' είπε στο
αυτό του Μπενεντίκτι:

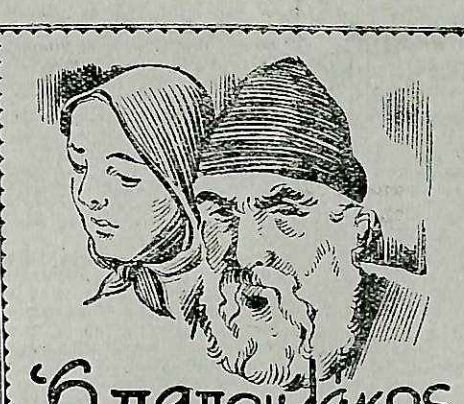
—"Εχω μία ιδέα! Νά μεταχειρισθώμε αυ-
τόν τον άνιφορο... Νά τον βάλουμε να μη
στον πύργο του Ριμπεινόν και να λήθ τι γίνε-
ται εκεί μέσα... Πούθι θά τόν ύποπτευή;
—Καλή η έμπνευσή σας! Νά ιδούμε όμως
άν θά δεχθή ο ίδιος να γίνη κατάσκοπός μας.

—Θά δεχθή, όταν το ύποσχεθώ εκ μέρους
του Σαμπαραν 10 χιλιάδικα.

—Δεκά χιλιάδικα!... φώναξε ο "Αντουάν,
αναπηδώντας. Μά είνε πόρα πολλά! Μπορού-
με να κάνουμε τη δουλειά μας με τα μισά
μόνο!

—Ελάτε, μη τσιγκουνεύεσθε. "Ισως δ' άν-
θρώπος αυτός μάς προσφέρει μία ύπηρεσία πο-
λύτιμη... Θά μνη στον πύργο, ενώ έμεις δεν
μπορούμε. Θά μάς δώσει τις πληροφορίες, που
δεν κατορθώνουμε να πάρουμε άλλοι... Μή
χάνουμε την ευκαιρία;

"Ο Μαρκήσιος έστειλε τον Μπενεντίκτι να
προλάβη τόν πραγματευτή, που έφανε ήσυχας,
σκυφτός, κι' άκουμπισμένος στο ραβδί του. "Ο
νέος έτρεξε και τόν έβρε πίσω.

14ον "Αν πουλήσω μερικά φιλικά—
Ελεγε με το νού του—θα είναι όφελος
του Δημιού, αφού τ' αγοράσα με
τά λεφτά του!"

Τού άρεσε η περιπέτεια αυτή, στην οποία
είχε ανακατέψει η τύχη. Γιατί τον τρα-
βούσε πάντα ο κίνδυνος κι' οι δυσκολίες. "Α-
γαπούσε την πάλη με τους κατοκτιούς, όπως
δ' καλός στρατιώτης τη μάχη.
"Αφού πούλησε μερικά μαντήλια και πανικά
στά σπία του χωριού, πήρε τον έξοχικό δρό-
μο, που οδηγούσε στη βίλλα των Σαμπαραν.
Περνώντας έξω απ' το σπίτι του Μαρκήσιου,
σταμάτησε και χτύπησε δυνατά την καγκελλό-
πορτα. Δεν τού άπαιτάνε κανείς. Πόρτες και
παράθυρα ήταν κατ'ελεύθερο.
"Εν τάξει! Θα τον βρώ στο Σαμπαραν!"
αυτολογίσθηκε.
Και συνέχισε το δρόμο του, σφυρίζοντας ένα
εύθυμο σκοπό.

"Επειτα από ένα τέταρτο της ώρας, έφτασε
στη βίλλα. Είθε, σε μία γωνία του κήπου, τρεις
άντρες που κουβέντιαζαν.
—Νά οι πελάτες μου! μουρμούρισε.

Μήκη άποφασιστικά στον κήπο και τους
πλησίους. "Εκείνοι δεν τόν πρόδεσαν στην όρ-
κή.

49

8ον
— Πάμα! Βούλφριν! Πού είσαι;
Είχε άναυχηθεί πιά ή Χίλ-
τρουντ περιμένοντας τους ως τή
νύχτα κι' είχε βγεί με άνθρωπος της
τους αναζητήση. 'Ο Βούλφριν δέν άποκρί-
θηκε γιά πολλή ώρα. 'Όταν όμως έφθασε
κοντά της, άκούμπησε τήν Πάμα μπρο-
στά στα πόδια της μητέρας της, και είπε
με φωνή άγρια:
— Νά, έδώ σουφέρα τήν κόρη σου. Πάρε
την!

ΜΕΛΕΤΩΝΤΑΣ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

— 'Όταν ζήτησες τήν άλλη μέρα ό Βούλ-
φριν, βρέθηκε κάτω από πυκνά δέντρα.
Μπροστά του όμως οι κοιλάδες έλαμπαν
κάτω από τόν ήλιο. Θάταν μεσημέρι, γιατί
οι σκιές δέν ήταν μακρόσυρτες και τά
ζουζούνια βούζιζαν στον άέρα. Σηκώθηκε
κι' άνάσανε βαθεία τό μυρωμένο άέρα του
δάσους. Κτύπαξε γύρω του. 'Όλα λαμπο-
κοπούσαν, πλυμένα από τή χροσινή μπό-
ρα, καινούργια, θαρρείς μόλις βγαλμένα
από τό χέρι του Δημιουργού. 'Αν μπορού-
σε κι' ή καρδιά του ανθρώπου έτσι να
θανάινει καινούργια και άγνιή...

Τέντωσε τά χέρια του κι' ένοιωσε μία
άλαφροσύνη, μία χαρά μέσο του.
— Έπίσης τό μέτωπό του. 'Ήταν δροσε-
ρό. Κούνησε τά χέρια του. 'Ήταν δροσε-
ρό. Δέν τόν πονούσαν, κι' άς είχε κοι-
μηθή όλη τή νύχτα στη νοτιομένη γη.
'Όταν έφυγε σάν τρελλός από τό Μάλ-
μορτ, ούτε ήξερε πού πήγαινε. Δέν θυμά-
ταν τίποτε πιά. Μονάχα πώς σε μία στιγ-
μή δέν έδωσε τίποτε πιά μπροστά του,
σκόνταψε κι' έπεσε. Κι' όπου έπεσε, εκεί
έμεινε και κοιμήθηκε.

Γύρω του οι πλαγιές πάλλονταν θαρρείς
μέ τό ανάλαφρο κυματισμό τους. 'Ήταν
τόση ή έρημια σ' αυτό τό μέρος, πού ού-
τε τά κουδούνια των κοιτών άκούνον-
ταν. Μονάχα δύο ποιά έγκρίξαν τή φω-
λιά τους άπάνω από τό κεφάλι του και
τοίριζαν χαρούμενα.

— 'Ο Βούλφριν άνάσανε βαθεία, και σηκώ-
θηκε στις μύτες των ποδιών του. Τότε άν-
τίκρισε μακριά, τόν πύργο του Μάλμορτ
ν' άστράφει κι' αυτός κάτω από τόν ήλιο.

Κάθισε κάτω στο γρασίδι άμέσως. 'Ο
πύργος εξαφανίστηκε από μπροστά του,
σάν να είχε άνοιξει ή γη να τόν καταπιεί.
Μά λές κι' ή ψυχή του είχε προσθάσει να
ρουφήξη από μακριά τό θαληπτήριο, σιγά
σιγά ή χαρά έδουσε, και τά χροσινά πε-
ριοτικά έρχονταν ζωηρά στη νηνιή του.

Στην άρχή δέν πίστευε αυτό πού θυ-
μόταν. Δέν ήταν αυτός ό άντρας πού θυ-
μότος, πού ήξερε να κανονίζει τή ζωή του,
κι' όμως, πόσο άδύνατος είχε φανεί! Μία
γυναίκα τόν είχε φέρι στα νερά της δίχως
να καταλάβει κι' αυτός πώς. 'Η Χίλτρουντ,
αίνιγματική, παραξένι, τόν είχε βάλει να
πομπέιζαν αυτός πιά πράξι πού δέν τήν ύ-
ποπτεύονταν αυτός πιά. 'Ενα κουτό κοριτσάκι,
πού έδώ άπάνω στην έρημια του βουνού
είχε άνειρευτή τόν άδελφό του σάν τό
βασιλόπουλο του παραμυθιού, είχε πηδή-
σει στο λαμόνι του. Κι' από τή στιγμή εκεί-
νη δέν ήταν πιά ό άντρας ό δυνάτος.

Κι' έπειτα, κάποτε, πέταξε ένα λεπτό κο-
ριτολατικό κοράκι στο γκρεμό. Τό κρά-
τισε ματωμένο στα χέρια του, τόδωσε στη
μητέρα του.

— Έπί τέλους! φώναξε σείγγοντας τις
γροθίες του με πείσμα. Πάει, τέλειωσε
πιά αυτό.

Μά όπως και χθές, ένας λυγρός άνέστη-
κε από τή χείλη του μόλις πρόφερε τά σκλη-
ρά τά λόγια.

Τήν είδε μπροστά του, γελαστή, άθώα.

Τά μάτια της, τόσο εύτυχισμένα, μόλις
τόν άντίκριζαν, πλημμυρίζαν δάκρυα στην
πρώτη του κοκκία λέξη. Κάθε της κίνησι
έδειχνε λατρεία. Κάθε της λόγος ήταν κι'
ένα χάδι. Κι' αυτός, δ' αυτός της τά εί-
χε πληρώσει κι' ένα σκληρό θάνατο.

Πετάχθηκε άπάνω σάν τρελλός.
— Πάμα! φώναξε βραχνά. 'Αναπνεύ-
σου. Αίμα μου! Σουώρα με! Σουώρα με!

— Σουώρα με, επανέλαβε τρεμουλιαστή
ή ήχώ.

— 'Ανατρίχιασε, κι' έπεσε κάτω με άνα-
φυλλιά. 'Όταν πούχασε, σκέφτηκε ήρε-
μα:

— 'Όπως και να είναι τά πράγματα, γιά
μένα ένα μονάχα μένει: 'Ο θάνατος. 'Αν
σκότωσα τήν άδελφή μου, κι' οι άνθρωποι
να με συγχωρήσουν, ένώ θά τιμωρήσω τόν
εαυτό μου με θάνατο. 'Αν πάλι ή Πάμα
ζη, τότε ή φρίκη είναι μεγαλύτερη. Καλ-
ήτερα να πεθάνω πριν τις κάνω κανένα
ανεπανόρθωτο κακό. 'Αρκεί έταράξα τήν
άγνή της ζωολαί.

Τώρα πού ήξερε πώς έπρεπε να πεθάνει,
ανάπαυσε όλη του τή ζωή. Τί ποθούσε
κι' αυτός τόσα χρόνια; Τήν άγάπη. Μέσο
στον πόλεμο, μία έσοτή αγκαλιά άνειρευό-
ταν. Και τή ζεστή τήν αγκαλιά τήν είχε
βρή έδώ άπάνω στο βουνό... Ναι, μά ή
αγκαλιά αυτή του πρόσφερε άδελφική ά-
γάπη. 'Ετσι έμεινε μονάχα ό θάνατος, πάλι
ό θάνατος.

— 'Από όκτιο γιά τόν εαυτό του αυτή τή
φορά, άρχισε πάλι να κλαίει μ' άναφυλλή-
τα. Λυπόταν τώρα και τήν Πάμα, άν ζού-
σε, άπρωστάτευτη, με τήν καρδιά πλην-
νόμενη, με τήν άπορία, με τό πελώριο, τό
θανατέρω έρωτηματικό: Τί είχε φταίξει;
γιατί να φερθή έτσι ό Βούλφριν, γιατί να
σκοτωθή; 'Η άγνή παιδούλα ποτέ δέν θά
κατάρθωνε να μαντέψει, να καταλάβει. Και
τό έρωτηματικό θά τή έτρωγε τήν ψυχή.

— 'Εκλαψε πολλή ώρα τό παλληκάρι. Οι
σκιές στις κοιλάδες γίνονταν όλο και πύ-
μακρυνές. 'Ο άέρας δροσίζε. Έρχόταν τό
σούρουπο. Τότε ένοιωσε ένα χέρι ν' άκούμ-
πη στον ώμο του. 'Ανατρίχιασε, μά δέ
σάλεψε.

— 'Ο θάνατος! φιδύρισε. Έρχεται να με
πάρη.

Και σιγά, διατακτικά, είπε:

— Έρχομαι!

— Μη σκάνωσαι, Βούλφριν. Θάινεσαι άρ-
ρωστος. Θά καθίσει ένώ κοντά σου.

Γύρισε άπόφαση, σάν να τόν είχε δα-
κώσει φίδι. Και βρέθηκε μπροστά στη δι-
καστίνα.

Η ΤΡΟΜΕΡΗ ΟΜΟΛΟΓΙΑ

— 'Η Χίλτρουντ κάθισε στον κορμό ενός
δέντρου. Τό προσώπο της ήταν χλωμό και
σοβαρό. 'Ακούμπησε τό χέρι της στο μπά-
ρτο του παλληκαριού.

— Μη μ' άγγίζεις! φώναξε άγρια ό
Βούλφριν, είμαι καταραμένος.

Και τραβήχτηκε από κοντά της.

— 'Από τό πρϊό φάσχω να σε βρω, είπε ή
Χίλτρουντ σιγά. Τί έίνεις; Γιατί εξαφ-
νίστηκες;

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Τσιγάρα

Μπήκα, ρε μάγκες, μία φορά
στου περιπτερού τήν ουρά
τσιγάρα γιά να πάρω,
και μέσ' σ' αυτό τό μεταξύ,
άπ' τό κακό κι' άπ' τό σπρωξι-
έπιγα να κρεπάρω.

Τών διπλανών οι μπαχάνες
κι' οι θεριακλούδες οι γυνές,
με κάνανε ρεζήλι,
γιατί κατάντησα, ρε σύ,
ο πρώτος μάγκας, ό θρασύ-
να τσακωθώ με... θήλυ!

Λακτάρεις έποθα, πού λές
και τρεις και τέσσερις βολές
με κάνανε μαντάρα

κι' έπαθα τέτοια συμ-
βιασι... άναππροι!
μονάχα τά τσιγάρα.

Μά σε λιγάκι με μπη-
και κάτι «φάπες» σφου-
γιουρούσι κάνουν όλοι
και γιά να μην πολυ-
βγάκια πιό... άναππ-
κι' από τόν... καπνόν...
(πώς ένω)

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Δέν άποκοίβηκε αυτός. Τήν κύτταζε ό-
μως με μάτια γεμάτα άγνία, γεμάτα τρό-
μο.

— Οδοδούν για τήν Πάμα; ρώτησε ή
δικαστίνα μαλακά. 'Εννοία σου, συνήλθε.
Έμεινε όμως λιπόθυμη ώρες άκόμα. 'Ο-
ταν επί τέλους άνοιξε τά μάτια της, πού
διηγήθηκε πώς σάν έπίλασε ή μπόρα άπά-
νω στο βουνό, και πώς γλύστρησε μέσα
στο γκρεμό. Βούλφριν σ' ευχαριστώ πού
ριψοκινδύνευσες τή ζωή σου γιά να τή
σώσεις.

— 'Ο Βούλφριν τήν κύτταζε πάντα με τρό-
μο.

— Δέν είναι έτσι όπως μου τά είπε ή
Πάμα; ρώτησε ή δικαστίνα.

— 'Ο Βούλφριν δέν φαινόταν να καταλα-
βαίνει τήν έρώτησι.

— Σε ρωτά, ξανάπε ή Χίλτρουντ σιγά.
Μου είπε τήν άλήθεια ή Πάμα. 'Η μήπως
έσύ τήν έβριδες έπιπιδες στον γκρεμό;

— Ναι, βόγγηξε τό παλληκάρι.

Τά μάτια της δικαστίνας μεγάλωσαν γιά
μία στιγμή από τόν τρόμο. Μά δέν κοιμή-
θηκε από τή θεία της. Σε λίγο, σηκώσε
τό χέρι της, και τού άγγιξε πάλι τόν ώμο.

— Βούλφριν, είπε κυττάζοντας τόν με-
μάτια διαπραγματικά. Πές μου, 'Ενα από
τά δυό συμβαίνει μ' έένα. 'Η μισείς τήν
άδελφή σου θανάσιμα, ή...

Κόμπησε μία στιγμή, και πρόσθεσε ψι-
θυριστά:

— 'Η τήν άγαπάς.

— Ναι, βόγγηξε τό παλληκάρι.

Νεκρική σιγή άπλώθηκε ανάμεσά τους
πολλή ώρα. 'Η Χίλτρουντ τράβηξε τό χέρι
της από τόν ώμο του.

— Είναι φρικτό! φιδύρισε ό Βούλφριν.

— Είναι φρικτό! επανέλαβε σάν ήχώ ή
δικαστίνα.

— Έπειτα όμως πρόσθεσε, σάν να μιλού-
σε στον εαυτό της:

— Κι' όμως δέν είναι άνεξήγητο. Μεγα-
λώσατε μακριά ό ένας από τόν άλλο. Δέν
γνωριστήκατε καθόλου. 'Ιδωθήκατε γιά
πρώτη φορά όταν ήσαστε σ' αυτή τήν ή-
λικία. Δέν συνήθισατε σ' αυτή τήν ή-
λικία. Κι' έτσι πρωτογνωριστήκατε σάν
νάσαστε ένας έξενος άντρας και μία ξένη
γυναίκα.

Τήν κύτταζε ό Βούλφριν έλπιζοντας από
τά λόγια της ν' άρπάξει μία λέξη πού θά
μπορούσε να τόν σώσει.

— Θάρρος! φώναξε ή δικαστίνα. 'Ακου-
σε, Βούλφριν. Πρέπει να τό υπενθυμίσω
τό πάθος σου αυτό. 'Ενα γιαιράκο ύπάρ-
χει: Νά φωνάζει μέσα σου κάθε λεπτό
της ώρας: ('Ο Βούλφριν και ή Πάμα είναι
άπ' τό ίδιο αίμα).

— 'Ατά λόγια αυτά θά σε συνφεύρουν. Και
σιγά-σιγά δέν θά υπερέβαιναι πιά μέσα
σου ή ουράνια άδελφική άγάπη με τή
φλόγα πού ονομάζεται έρωας.

— Σταμάτα, κυττάζοντας καλά, γιά να
δεις τή έντύπωση του άντρας τά λόγια της.

— 'Ο Βούλφριν όμως δέν άποκρίθηκε, θάινε
πάλι μάλλον σάν να μ' ήν τήν άκουγε.

— Σε λίγο ρώτησε τρυφερά:

— Γιατί τή βάπτισες Πάμα; Είπε ώραίο
όνομα και σπάνιο.

— Τή βάπτισα Πάμα-φοινικιά, έπειδή
είνε σάν φοινικιά βερνιολυμένη. Και,
μά τό θεό, Βούλφριν, όποιος θελήσει να
κάνει κακό στο ώραίο μου δεντράκι, θά
τόν ξεραίσω με τά νύχια μου.

Τά μάτια της σπίθισαν με μία γρήγορη
έκφραση πού τόν τρομάξε.

— Έπειτα συνέχισε πάλι πιδ τρυφερά:

— Είπε άθώα ή Πάμα πού: 'Αθώα σάν
νεογέννητο παιδί. Ποτέ δέν άκουσε μία
λέξη πονηρή, ποτέ δέν έβασσε στα αυτιά
της ή κακία του κόσμου, όταν για τήν
βλεπή κανείς, και εξαγνίζεται ή πιδ αμαρ-
τωλή ψυχή. 'Εσύ, δυστυχισμένη, πώς ά-
φηδες ένα τέτοιο αμαρτωλό αίσθημα μέσα
στην ψυχή σου;

— Δίχως τή θέληση μου με κυρίεψε, βόγ-
γησε ό Βούλφριν, σάν κακή άρρώστια, πού
είνε άνώφελο να τήν πολεμήσεις. 'Ο
καλός μου άγγελος όμως, με προειδοποι-
ούσε φαίνεται, και γι' αυτό δέν ήθελα νάρ-
θω άπάνω στο καταραμένο Μάλμορτ. 'Αχ,
κυρία, γιατί μούκανες αυτό τό κακό; Με-
ταχειρίστηκες κάθε μέσο γιά νάρθω έδώ.

— Πού μπορούσα να φανταστώ; φιδύρισε
ή Χίλτρουντ.

— Και τώρα, έκανε ό Βούλφριν σκετει-
νά. Τώρα, τι μάς περιμένει;

— Πρέπει να νικήσει τό πάθος σου.
Τήν κύτταζε με μάτια άπελπισμένα.
Κι' άσφονα σηκώθηκε και στάθηκε μπρο-
στά της με ύφος έπίσημο.

— Κυρία, φώναξε με φωνή δονούμενη ά-
πό πάθος, Σ' εξορκίζω, στο όνομα έδώ
θεού...

— Τί θέλεις από μένα; ρώτησε ή γυναί-
κα με κάποιο φόβο.

— Τήν άλήθεια. Σ' εξορκίζω σε ό,τι πιδ
ιερό έχεις στον κόσμο. Πές μου τήν ά-
λήθεια. Είπε άδελφή μου ή Πάμα;

— Έκανε ένα βήμα πρds τά πιά ή Χίλ-
τρουντ σάν να κλονιζόταν. Τόν κύτταζε,
με μάτια αούτπρά. Και είπε σιγά:

— Πώς μπορεί να μ' ήν είνε; Δέν μπορώ
να καταλάβω. Τί θέλεις να πής;

— Τίποτα, βόγγηξε τό παλληκάρι. Αυτό

ήθελα να μάθω από τά χείλη σου. Τώρα
ξέρω πώς είμαι καταδικασμένος. Κάθε λε-
πτό της ώρας είναι κόλασι γιά μένα, κάθε
μου άνάσσε είναι μία φλόγα αμαρτίας.

— Έκανε να φύγει τρέχοντας, αλλά ή
Χίλτρουντ κρεμάστηκε στο λαμό του:

— Βούλφριν, φώναξε. Πού πας; Τί θά
κάνεις;

— Πάω εκεί πού πρέπει να πάω: Στο
θάνατο. Στον πρώτο γκρεμό...

— Τόν κράτισε με φρίκη.

— Όχι. Δέν μπορείς να τό κάνεις αυτό.
Δέν έχεις τό δικαίωμα. Δέν μπορείς να
καταστρέψεις έτσι αυτό τό δυνατό κορμί
κι' αυτή τή γεννασιά καρδιά.

— Γιατί όχι; έκανε σκετινά τό παλλη-
κάρι.

— Γιατί...

Τόν κύτταζε σοβαρά.

— Γιατί ό άνθρωπος δέν ζή γιά τόν έαυ-
τό του μονάχα. Βούλφριν, τού είπε. Πρέ-
πει να συλλογίζεται και τους άλλους. Θέ-
λεις να μου βάλεις αλάνιες τυφές στην
καρδιά μου; Πώς θά συγχωρήσω ένώ ποτέ
στον εαυτό μου, τό ότι ήμουν ή αίτια αυ-
τής της καταστροφής; Είδες τί μου εί-
πες; Πώς ένώ σ' έφερα με τή βία σκεδόν
έδώ άπάνω. Αυτό είναι άλήθεια. Δέν θά
τό ξεχάσω ποτέ αυτό. Κι' αν πεθάνω τό
αίμα σου θά βαρύνει τήν ψυχή μου.

Φαινόταν να πάσχει ή Χίλτρουντ καθώς
έλεγε αυτά τά λόγια. 'Ο Βούλφριν όμως
της είπε άνυπόμονα:

— Πάλι αιτίες και ένοχές. Θέλεις, κυ-
ρία, να σου υπογράψω πώς είσαι άθώα γιά
τό αίμα μου, όπως είσαι άθώα και γιά τό
αίμα του πατέρα μου;

— Βούλφριν, παρακάλεσε ή δικαστίνα,
καλά, έμένα δέν με λογαριάζεις. Τήν
Πάμα όμως:

— Ποτέ δέν θά μάθω τήν αίτια του θά-
νάτου μου. Θά ήταν φοβερό. 'Εσύ ποτέ δέν
θά ής όμολογήσης τέτοιο πράγμα.

— Τί σημασία έχει; Θά παρηγορηθή ποτέ
ή τρυφερή καρδιά της;

— Δέν μπορώ πιά να ζήσω, βόγγηξε με
άπόγνωση τό παλληκάρι.

— 'Ακουσε, Βούλφριν, τού είπε ή δικα-
στίνα σιγά. Πάρε τό άλόγο σου, και τράβα
μακριά. Πήγαινε να βρης τόπο συμπολε-
μιστής σου. 'Η δροσι σε περιμένει. Λίγες
μέρες καλτσασμό, καμιά συνάντησι με
τους λωμδάρδους, και θά γιαιτρεψής. 'Ε-
δώ, όλα σου φαίνονται μαύρα. 'Ο τόπος
είνε μελαγχολικός...

— Σώπα, κυρία! τήν έκοψε δυστυχισμέ-
νο ό Βούλφριν. Αυτό δέν μπορώ να τό
κάνω. 'Εχομε όκοιστή ό συμπολεμιστές
μου κι' ένώ να είμαστε άσπιλοι. Στο ζήτη-
μα της τιμής δέν δεχόμαστε κανένα συμ-
βιβασμό. 'Ενώ, πώς μπορώ να κρύψω μία
τέτοια ντροπή;

— Μα δέν είκνες καμιά άτιμωτική πρά-
ξι!

— Τί σημασία έχει; Δέν σκέφτηκα τό
κακό; Δέν τό σκέπτομαι κάθε στιγμή; Κι'
έκεί πού δέν πιά, δέν θά συλλογίζωμαι
διάρχως τήν ένοχή μου άγάπη;

— Τότε άκουσε μία άλλη συμβουλή. Νά
πας με τό άλόγο σου πιδ μακριά, πέρα
από κάμπους και βουνά. 'Επειτα, μόλις
συναντήσης τή θάλασσα, να πηδήσεις
ένα καράδι. Τό καράδι θ' άνοιξει τά πανιά
του. Νά βάλεις άνέμερα σε σένα και στην
Πάμα τή θάλασσα. Τότε, χωρίς άλλο, σε
κάποιο μαγεμένο νησί, θά βρης τήν καλ-
λονή σου θά σε κάνει να ξεχάσεις τόν
καύμό σου.

— Δέκα θάλασσες να βάλω να μάς χωρί-
σουν, δέν ώφελεσι σε τίποτε, είπε ό Βούλ-
φριν σκετινά. Τό καταλαβαίνω. Χωρίς τήν
Πάμα τώρα πιά δέν μπορώ να ζήσω. Γι'
αυτό καλλιτέρα είναι να πεθάνω.

— Αυτό είναι δειλία, φώναξε χλωμή ή
Χίλτρουντ.

— 'Ο Βούλφριν πετάχθηκε πάνω. 'Η βριαί
αυτή τόν χτύπησε στο πρόσωπο σάν καμ-
τοίκια.

— Ναι, είχες δίκιο, είπε. Αυτό θά είναι
δειλία. Γι' αυτό, θά κάνω κάτι καλλίτερο.

«ΘΕΛΩ ΝΑ ΔΙΚΑΣΤΩ!»

Σώπασε κάμποση ώρα. 'Η Χίλτρουντ τόν
παρακολουθούσε με άγνία. 'Εβλεπε τό
σπίθος του ν' ανεβοκατεβαίνει, ένοιωθε
τή θανάσιμη ταραχή του. Και φοβόταν. Τί
τάχα θ' άποφασίζε τώρα ό Βούλφριν;

— Κυρία, είπε μετά κάμποση ώρα τό
παλληκάρι. Ναι, έχεις δίκιο. Είπε δειλία
να γυρέψω τή λύτρωσι στο θάνατο. Πρέ-
πει να ζήσω και να υποστώ τις συνέπειες
της αμαρτίας μου.

— Πρέπει να τις υπενθυμίσω.

— Αυτό δέ γίνεται, φώναξε ό Βούλφριν.
Ποτέ δέν θά μπορέσω να υπενθυμίσω αυ-
τό τό πάθος. Όλίγες στήν καρδιά μου
σάν θαληπτήριο. Μονάχα ό θάνατος θά με
γιάτρεψι. Μά αφού λές πώς είναι δειλία
να πεθάνω, θά ζήσω. Και θά όμολογήσω
τήν ένοχή μου. Θά ζητήσω τή δική από
τους άνθρώπους. 'Εσύ ή ίδια, κυρία, θά
με δικάσας.

Σηκώθηκε ή Χίλτρουντ και τόν κύτταζε
με φόβο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Η ΜΥΣΤΗΡΙΑΣΤΡΙΑ ΤΗΣ ΒΡΕΜΗΣ

Η ώραία Μαργαρίτα Μίτ- τεμπεργκ ή συζυγοφάγος!

— 'Η Μαργαρίτα Μίτεμπεργκ ήταν ένα ζωο-
φο κορίτσι με χρυσόξανθα μαλλιά. Τό πρό-
σωπό της είχε διάφανο και τριανταφυλλέιο
χρώμα και τά γαλανά μάτια της, λαμποκο-
πούσαν από ένα παράξενο φως. Μία τέτοια
γυναίκα έμορφοά είναι πάντα επικίνδυνη: έχει
κάτι τό άγγελικό και σατανικό μαζί.

— 'Η Μαργαρίτα με τά χρυσά μαλλιά, όπως
τήν έλεγαν ό θαυμαστές της, ήταν κόρη του
μεγαλοπρότερου ράφτη της Βρέμης κι' είχε σπου-
δάσει σ' ένα από τά αούτηρότερα μοναστήρια
της Γερμανίας. 'Όταν λοιπόν ήρθε ή ώρα της
να παντρευθή, δέν δυσκολεύτηκε διόλου να
διαλέξει έναν άμορφο και καλό σύζυγο, γιατί
είχε μεγάλη πρόκλη και όπως ήταν φυσικό οι
θαυμαστές της ήταν άναριθμητοί.

— 'Ο άνδρας πού πήρε ή Μαργαρίτα, ήταν
γυνίς ενός μεγαλοπρότερου της Βρέμης, του
Πάουλ Σκάλλινγκερ. 'Ο γάμος τους άναστάσε
με τις γιορτές πούβιζαν όλόκληρη τήν πόλη,
κι' όλος ό κόσμος πακάριζε τό εύτυχισμένο και
ταπεινό έκεינו ζευγάρι. Και πραγματικά ή
Μαργαρίτα και ό Σκάλλινγκερ έζησαν αρκετά
χρόνια άσπασμένοι, άπόχτησαν επτά παιδιά
και θά εξακολουθούσαν να είναι ή πιδ ήσυχη
κι' ή πιδ εύτυχισμένη οικογένεια της Βρέμης,
άν άσφαχα δέν άρχιζαν να πεθαίνουν τά παι-
διά τους, τό ένα ύστερ' από τό άλλο, από
τόν ίδιο θάνατο πού τό έκανε να σπαράζουν
και να ξεφονιάζουν από τόσο πόνους. Μία μυ-
στηριώδης άρρώστια είχε πέσει — θαρρείς —
στο σπίτι της Μαργαρίτας και τό είχε έρημώ-
σει. Τέλος στις αρχές του 1812, ό καλόδουλος
Σκάλλινγκερ, ό άνδρας της Μαργαρίτας, συ-
ρρίχθηκε μία μέρα κι' αυτός άπό κάποια κερανό-
πληκτης κι' ύστερ' από μερικά βόγγηξα πόνου
κι' άγωνίας, ξεψύχησε σπαρταρώντας σάν τό
παιδί του.

— 'Η νεαρά χίρα, άπαρηγόρητη, ξαναγύρισε
στο πατρικό σπίτι της κι' έτσι ό κόσμος νό-
μιζε ότι ή σκληρή μοίρα θά έλασε πιά να τήν
κατατρεφή με τόση άπονία. Μά μόλις πέρασε
ένας χρόνος ό άδελφός της Μαργαρίτας πέ-
θανε κι' αυτός άσφυκτικά, άπ' τήν ίδια μυστη-
ριώδη άρρώστια.

— 'Υστερ' από λίγον καιρό, ήρθε ή σειρά του
πατέρα της και τέλους, ένα πρωί του 1815 ή
μητέρα της έπεσε σάν κεραυνόπληκτη στη μέση
του κοιτών της και ξεψύχησε ούρλιάζοντας
άπό άπεριγράπτους πόνους πού έξέσχιζαν τό
σπλάγχνα της!

— 'Η Μαργαρίτα άπέμεινε όλομόνχη στον κό-
σμο. Κληρονόμησε τή μεγάλη περιουσία του
πατέρα της κι' όταν άρχισε πιά να περιπά-
τό πένθος της και να ξεμυλιάται αυτός οι
έσχατοι και παράξενοι θάνατοι πού δέν έκα-
ναν καμιά έντύπωση έκείνη τήν εποχή, ξανα-
παντρεύθηκε και πήρε άνδρα τήν και έλαιομα-
τία Χάους Γκόντφριντ. Μά έσφυκτα κι' ό δεύ-
τερος άνδρας της πέθανε μία μέρα μέσα στην
τρυφερή της άγκαλιά.

— Τί άτυχή γυναίκα αυτή ή Μίτεμπεργκ!
Έλεγαν στή γειτονιά της. Είπε μία μάρτυς!
Ποτέ άραγε δέν θά δει κι' αυτή μία μέρα χα-
ράς κι' εύτυχίας;

— Παρ' όλες αυτές ώστόσο τις άλλεπάλλες
συμφορές της, ή Μαργαρίτα δέν είχε χάσει
ούτε τήν όμορφιά της ούτε τήν ευδοκία της.
Θά έλεγε κανείς ότι είχε κάνει κάποια συμ-
φωλία με τό θάνατο να τήν αφήσει κάποια συμ-
φωλία με τό θάνατο να τήν αφήσει κάποια συμ-
φωλία με τό θάνατο να τήν αφήσει κάποια συμ-

Οι Πρωτόδικες της Έφορας

Τιμάρ-Χανέ

Φρένισε και λίσσαζε η Έφταλνία σάν ημάσε πώς η Κλεάνθη του Μπαρδάνε κλέφτηκε με τον άνηψό της το Σταμάτη το Γκουγκουμπί, και τον πήγε στα Ταμπούρια, η σκυλιά, και πιάσανε εκεί δωμάτια.

— Ησεί καλέ, που άκουσθηκε να κλέβουν οι γρηές τα παιδιά τους; Άχ! η βρώμα τώγαλε απ' τα καυκάλα του τζινιέρη μου, φώναξε έξω φρενών η Έφταλνία κι είχε το μαχαλά άναστατο.

Μά η συμπεθέρα η Μπαρδάνε σίγουρη κι' εύχαριστημένη που θα κοκορώσει την κόρη της, το έλεγε στεγνά και φαρμακερά.

— Γιατί φωνάζεις και γκαρίζεις; Η Κλεάνθη μου τώρα πιά θα γίνει κορώνα στη κεφαλή της. Δεν είναι Έφταλνία μου μάλλον να το δηλώσεις, άλλωστε.

— Μωρή τά σίδε- πούνε Έφταλνία, αν δεν τση τον πάρω κατ' απ' το στέφανο!

— Δεν παίρνεις τά μούτρα σου να πεις στα Ταμπούρια, κακομοίρα μου; Θα σε ξεμαλλιάσουνε.

— Εγώ, μάτια μου, θα τον πάρω πίσω λότερ-ο, στεμέ!

— Καλέ, πάρε' απόφασι πιά. Είπε γυναίκα του! Έλεγε η Μπαρδάνε με νινιάτι.

— Άχ! ποιος ζέρει τί τοίκανε η μάσια και το σροσίμασε το παιδάκι μου. Γιαυτό κι' εγώ θα πάω γινιαντί. Είμαι καλή να τση ρίξω γινιαντιανί το' άσκιμα.

— Άσκιμα έτσι σ' το' άσ' σου. Τώρα πιά ότι και να κάνης θάνε Μπαρδάνε σάν ούρα. Άδικα χαλάς τη ζαχρένια σου.

— Μωρή έδωσες κι' έδωξες. Άφριο τέτοια ώρα τά ξαναλλάς, είπε η Έφταλνία.

— Νά, σε χαρώ για ξαναπέτο. Πολύ ακριβά έλασι, μάτια μου.

— Αυτό που σου λέω, έτοιμάσου να την δεχτής και να την τμήσης στην κασιόρα σου, την καροδοηδίσχτρα την κόρη σου.

— Καλέ, μάτια μου έτσι εύκολα βγάξεις τά διαζύγια διαλλού λαλο-φταλνία; Μήτε ναούσου η Έρα Μπρεπόλι.

— Νέσκε, είμαι η Μπρεπόλι, ο Πολίτες Μουδουρού, κι' ο Ντερέν άνάς του μαχαλά, να που τώδερε.

— Άς γελάσω, δέ τώδερα πώς κόβει το σπαθί σου κι' απ' τσού δυο μερίες.

— Νά, γελάσες τά μούτρα σου, βρωμο-Μπαρδάνε, που θές να κοινοάνησες. Με έβουνα και σε έβουνα άνακταν μπουμπαντιάν! Τώρα καλή το ντεμπί-γιολού!

— Καλέ άκούστε γλώσσα!

— Εγώ, μωρή, άς πάρω πίσω το παιδί μας κι' έπειτα σιγανά θά σου κάνω μάνα και κόρη απ' το μαχαλά!

— Τόσ' το Έφταλνία συγκράτησε τη φουράκη της, ως που στο τέλος βρήκε μιá αστακινή ιδέα για να εκδιώξη. Πήγε κρυφά στο καρακόλι και, δθθεν τρομαγμένη κι' άπελπισμένη, χωρίς να πάρη άναπνοή είπε στον άστυνομο με δάκρυα:

— Καλέ, έχτες ένα άνιμπί μου, χρόνια άρρωστο στα σπιτόλια στο τιμάρ-χανέ και τελευταία στο λαφνί, τούς έφυγε κατοίρι-μα με μιá κοπελλίστα γιατί λέει κακοπερ-μάρα στα Ταμπούρια. Και τώρα οι μανάδες τους κλαίει κι' όδύονται. Με στείλανε λοιπόν να σ' πω, γιατί εκείνος άμα τόν πιάσει το ντεμπί μπορεί να σκοτώσθ άνθρωπος! Έκείνη πάει, άσπα, είναι ακόμα πιό λαλή, είναι πολύ μπλεκαλού!

Ο άστυνόμος την πιάσε, κι' εύθως τη λεβάνησε στο σταθμό των Ταμπουριών. Άμέσως δυό άστυνομικοί πήγαν στο δωμά-τιο του ζεύγους σπάζανε την πόρτα, συλ-λάσανε τη νύφη και το γαμπρό και τους άπομονώσαν ως που να δημερώσθ. Και πρωί-πρωί φέρανε στην Έφταλνία τόν άνηψό της, και στη Μπαρδάνε την κόρη της.

Κι' η Έφταλνία πιά ήμπατε κι' ήθανε θριαμβευτικά και έζωννίζε:

— Ησέλε παντρεία η γρηά καλτάκα! Πήγα κι' εγώ και την ήθαλα πώς εινε τού τιμάρ-χανέ και τη φέρανε δεμένη στη μά-να της. Τώρα τώκανα, είμαι Σμυρνή και βαστά το λόγο μου, σάν τ' Εγγλέζοι του Μπουρνόβα.

ΣΟΦΡ. ΡΩΝΑΣ

ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ Ο ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ ΤΑ ΑΥΓΑ

Έκει στην πλατεούλα των Άγιων Θεοδώρων ήταν έγκαιρα τμημένος ο ταχυδακτυλουργός και έκανε διάφορα πειράματα. Είχε δυό αυγά στα χέρια του, τα καταρόχθιζε, τάβγαζε απ' τη μύτη του, τάβγαζε στη μύτη του, τάβγαζε από το στόμα του, τάβγαζε στο στόμα τάβγαζε απ' τη τσέπη ενός άλλου.

Κόσμος ήταν μαζεμένος και τόν παρακολου-θούσε. Είσε ο Πρόδρομος τόν κόσμο και ρώτησε:

— Τι είναι, κύριους;

— Πατάτες πουλάνε.

— Πατάτες μπέ;

Και τσακίστηκε να πλοισάση μουμουρίζοντας:

— Βαί-βαί-βαί. Σαραντάνα πίσω γυρίσαμε, κό-σμος ένεται, ούρα ένεται, άμμυμια σκοτώμος ένεται μισό άκα πατάτα να παίρνης. Μαααλλάχ! Μαααλλάχ! Χίτες πιά τέτοια άπελευθέρωσις κα-νείς ντέν έβαζε μυαλό του.

Και ζυντανέι.

Όταν όμως έσπρωξε τόν κόσμο και έφτασε κοντά και είσε ότι δεν υπήρχαν πατάτες έγινε έξω φρενών.

— Βαί κιονόγλου κιονέκ ψέματά μου είπε. Κιφάλι του να ιπάσσω. Ότου ψεύτης άντραπο!

Τόν είσε ο ταχυδακτυλουργός και άρχισε:

— Όρίστε, κύριοι και κυρίες. Ο υπάριμος που φωνάζει έχει μέσα στη μύτη του ένα αυγό. Πλη-σιάζετε κύριε να σας βγάλω το αυγό που έχετε μέσα στη μύτη σας.

Ο Πρόδρομος τά έχαρε. Ήταν τόσο άπρό-πτο αυτό που του έλεγε ο μυστήριος αυτός άν-θρωπος, τόσο πανηγυρικά μάλιστα εις έπίκοον όλου τού κόσμου ώστε έφερε το χέρι του στη μύτη:

— Τι έχω, μπέ;

— Ένα αυγό, κύριε.

— Που το έχω το αυγό;

— Στη μύτη σας, κύριε.

— Σους μπέ! Αυγό έχεις έσύ στο ντικό σου το μύτη. Χίτες πιά ένα αυγό ένεται να έχη στο δικό μου το μύτη;

— Και όμως.

— Σους μπέ!

Ο κόσμος που αντίληφθηκε το γλέντι που θά έπακολουθούσε άρχισε να γελά και να σχολιάζη:

— Δεν έχει αυγό.

— Έχει, κύριοι, έχει.

— Μπα! Δεν έχει.

Άλλοι όμως έφώναζαν ότι ο Πρόδρομος είχε ένα αυγό μέσα στη μύτη του και συνιστούσαν στον άνθρωπο να το βγάλη και να τού το δείξη. Τότε ο Πρόδρομος που ένινε το άντικείμενο της γενικής προσοχής και τόν σχολών έγινε έξω φρενών. Γύρισε, λοιπόν, σ' αυτούς που φώναζαν και δήλωσε:

— Κιονόγλου κιονεκλέρ! Έσείς έχετε αυγό μέσα στο μύτη σας. Άμα χίτες δικό μου μύτη ντέν έχει τίποτε, και όποιος ντέν πιστεύει να έρθη να ιδή. Άμα όταν αυγό ντέν ιδρίσκει κε-φάλι του να ιπάσσω μά το θεό σας λέω! Έσο-γλου έσεκλέρ!

Κατακόκκινος άπ' την άγανάκτησή του ήταν και κυττούσε με μάτια άνημενά να τους θεατές έτοι-μος να τους έπιτεθ. Άπάνω έχει τόν πλοισάσε ο ταχυδακτυλουργός και άπλώνει το χέρι του στη μύτη του Προδρόμου. Ύστερα άποτραβά το χέρι του και τού δείχνει το αυγό.

— Όρίστε κύριε!

Ο Πρόδρομος γούρλωσε τά μάτια του. Έγινε κατακόκκινος. Κυττούσε το αυγό, έφαινε τη μύτη του και ήταν άδύνατο να καταλάβη πώς διάλοο συνέβη να έχη αυτό το αυγό μέσα στη μύτη του. Τότε ο άνθρωπος τού λέει:

— Ρί. Έχετε και άλλο αυγό!

— Σους μπέ!

Και τού βγάζει δεύτερο αυγό από τη μύτη.

— Βαί-βαί!

— Έχετε και άλλο!

— Σους μπέ!

Φέρνει το χέρι του και τού βγάζει τρίτο αυγό.

Ο Πρόδρομος είχε γίνει κατακίτρινος και κυτ-τούσε τρομαγμένος τά αυγά που τού είχε βγά-λει απ' τη μύτη και που τά έδειχνε πανηγυρικά στο κόσμο λέγοντας:

— Όρίστε, κύριοι και κυρίες, τί είχε αυτός ο καλός άνθρωπος στο ένα ρουθούνι του. Άλλα τόσα έχει και στο άλλο.

Συνχρόνως πλοισάσε και ύπό τούς νενικούς καγκουρούμους τράβηξε ένα άλλο αυγό απ' το άλλο του ρουθούνι. Μόλις το είσε ο Πρόδρομος έβαλε τρομαγμένος τις φωνές:

— Άμάν! Βοήθεια! Άμα μέσα στο μύτη μου κόττες νενάνες, γεμάτο αυγά ένεται γιατρό να παίρνει, βαί-βαί-βαί, βοήθεια!...

Ο ταχυδακτυλουργός θέλησε να τόν κρατήσει. Μά που να σταθ ό Πρόδρομος. Τάχε κυριολε-κτικώς χαμένα.

Μάτια τόν φώναζε το πλήθος.

Ο Πρόδρομος είχε κάνει φτερά. Έτρεχε και έζεφάνιζε σάν δαιμονισμένος.

— Βαί!... Βαί! Ρεζιλίκια πράματα!... Άκόμα φεύγει; Κι' ακόμα γελά ο κόσμος με το πάθημά του.

Οι Ιδιοτροπίες του Πελοπίδα

Ο μπέμπης

Τέλος πάντων, φίλε μου, έκανα την ά-νοησία νάρθη στο σπιτί σου να σου πω μιá καλημέρα και να φύγω. Τι σου χωρ-στάω όμως να με παιδεύεις με το γυίο σου, αυτό το σαλιάρικο πλάσμα, που το καμα-ρώνεις και δεν ντρέπεται; Με πλάτεις τώρα μιá ώρα, για να σου πω αν μοιάζή έσένα, της μαμάκας του, της γιαγιάς του, τού παπού του, ή της θείας του. Δεν πάει να μοιάζή με όποιον θέλει; Τι με νοιάζει έμένα; Και ποιος σου είπε πως θέλω να τόν πάρω στα γόνάτα μου και να τόν χορεύω; Όρί-στε! Όρίστε! Κά-θησε στα γόνάτα τού κυρίου και τόν λέρωσε! Κι' αντί να τού δώσης ένα χαστούκι, για να τού μάθης άνατρο-φι, σκάς στα γέ-λοια και λές: «Κα-λέ είδατε τί έξυμνο που είνας;». Έξυ-μνο, έπειδή έβρεξε το παντελόνι τού κυ-ρίου! Αί, δεν είμαστε καλά.

Πώς, αν μισό τά ιωρά; Μάλιστα κύριέ μου! Τά μισό θανάσιμος. Κι' αυτά και τούς άπείεις γονείς τους, που έννοον σώ-ναι και καλά να μās πρήξουν το σηκότη και να μās λένε όλα τά κατορθώματά τους; Πώς περπατάει ο μπέμπης, πώς μιλάει ο μπέμπης, πώς κάθεται ο μπέμπης, πώς παί-ζει με τη γάτα ο μπέμπης, πώς έσπασε το πιάτο ο μπέμπης, πώς τραβάει τά μουστά-κια τού μπαμπά του ο μπέμπης, πώς έκλε-ψε ένα πενιγνιάρι από την τσέπη τού μπα-μπά του ο μπέμπης και πήγε και πήρε καρα-μέλλες ο μπέμπης, και τά παιχνίδια τού μπέμπης, και τά πειράματα τού μπέμπη, και οι ιδιοτροπίες τού μπέμπη, και οι προτιμή-σεις τού μπέμπη, και τά έντερικά τού μπέμ-πη — που να τόν πιάσουνε και να μή τόν άφίσουνε ποτέ το μπέμπη! Τι μάς νοιάζει έμάς ο μπέμπης; Νά σου έση, να τόν χαί-ρεσαι και να τόν καμαρώνης και να ξεκου-τιανέσαι μαζί του. Τι είναι δηλαδή ο μπέμ-πης; Ένα μυζαρίκο άνθρωπάκι, που θά μεγάλωσθ, θά το σκάψ από το σχολείο να πηγαίνη στο «Ροζιόκαϊρ» και θά γίνη με τόν καιρό του, ένας παντράλας σάν και το μπαμπά του. Και ήλιόσας σάν κι' αυτόν. Πώς είπατε; Γιατί βρίζω τού παιδι-σας; Έτσι μ' άρέσει κυρία μου! Και πριν με καλέσετε στο σπιτί σας και πριν μου παρουσιάσετε τού μπέμπη σάν κομμάτι κατα-πληκτική άτραυλόν, έπρεπε να ρωτήσετε πρώτα αν μ' άρέσουν οι μπέμπηδες! Όρί-στε μα! Και τώρα έμπετε στο διάλοο και είσε κι' ο μπέμπης σας!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Χιούμορ

Αυτός φταίει...

Μιά κυρία πολύ «καθώς πρέπει» γέννη-σε... Ένα άρσάκι! Όταν της το παρου-σιάσθ η μαμή, κάνει ένα μορφασμό, γυρί-ζει στον άντρα της, που τού έστέκει δίπλα στο κρεβάτι της, και τού λέει με θυμό:

— Τά βλέπεις; Νά τί έκανε, με τη μα-νία σου... να σδύνης πάντα το φως!

Η δύναμις της συνηθείας

Ένας γνωστός χρηματιστής είχε βαρυσ άρρωστος. Ο γιατρός τόν έζέταζε κι' έ-πειτα λέει στη γυναίκα του:

— Κυρία μου, ο άντρας σας έχει πυρετό.

— Πολύ δυνατό, γιατρέ; ούτάς; εκείνη μ' άνησυχία.

— Μά, κυριανέται μεταξύ 38 και 39.

— Άιώςος ο άρρωστος φωνάζει απ' το κρεβάτι του:

→ Στα 40, πουλήστε!

Παιδί της εποχής

Ο μικρός Ντινής — 6 χρονών, παρακα-λώ! — με τη μαμά του και τόν πατέρα του, μπαίνουν σ' ένα μπαρ και κάθονται σ' ένα τραπέζακι. Ο πατέρας παραγγέλνει στο γκαρσόνι δυό ούζα. Κι' ο Ντινής έ-μειβανέι, λέγοντας του σερβιτόρο:

— Μά, μπαμπά, δεν θά παραγγέλνεις τί-ποτα πιά για μένα;

Τά τεχνητά άρρώματα ΒΛΑΠΤΟΥΝ!

Πώς δηλητηριάζουν τόν οργανισμό μας

Ένας Γάλλος γιατρός, ο δόκτωρ Ζοάλ, υποστη-ρίζει ότι τά περισσότερα από τά σημερινά τεχνητά άρρώματα είναι επιβλαβή στον άνθρωπινό οργανισμό και προκαλούν διάφορες άσθενείες, που συνήθως τις άποδίδουμε σε άλλες άφορίες.

Η επίδρασις των άρρωμάτων, λέγει, γίνεται πιό αισθητή στο κυκλοφορικό σύστημα, στα περιφερεια-κά νεύρα και, άντανακλαστικά, στο κεντρικό νευ-ρικό σύστημα.

Ένα άλλο άξιοσημείωτο χαρακτηριστικό της έπι-δράσεως των άρρωμάτων είναι το έξης: Έριμένα άτομα, που είναι πολύ εύαισθητά σ' ένα είδικό ά-ρρωμα και που η χρήση του προκαλεί σ' αυτά σοβα-ρώτατες διαταραχές, δεν δείχνουν καμιά άλλη αντίδρασι σ' όλα τά άλλα άρρώματα, ακόμη και στα ισχυρότερα και στα πιό διαπεραστικά. Παθαίνουν δηλαδή ένα είδος άνοσίας για όλα τά άλλα άρ-ρώματα, εκτός από ένα μόνο, που άναστατώνει τόν οργανισμό τους.

Κατά τόν δόκτωρ Ζοάλ, τά άρρώματα δηλητηρι-άζουν σιγά-σιγά τόν οργανισμό και στο γεγονός αυτό άποδίδει τη θλιβερή έπίδρασή τους. Οι μυρ-ώδες που άνασάδονται από τά αιθέρια έλαια, που βρίσκονται στη βάση των διαφόρων άρρωμάτων, δεν σματατούν μόνο στη ρινική κοιλότητα, αλλά' εισχο-ρουν βαθύτατα μέσα στο άναπνευστικό σύστημα και έμπεράζουν τά νεύρα και τά διάφορα άγγεία του οργανισμού. Πολλές ρινορραγίες, ακόμη και καρ-διοπάθειες όφειλονται σε υπερβολική κατάχρησι ά-ρρωμάτων.

Γι' αυτό ο Γάλλος γιατρός κρούει τόν κώδωνα τού κινδύνου στις γυναίκες που φορούν δυνατά άρρώματα. Σκοτώνουν τόν οργανισμό τους, παραπ-τρεί, χωρίς να το υποπτεύονται καθόλου. Η κατα-στρεπτική έπίδρασις αυτών των άρρωμάτων γίνεται πιό αισθητή κατά τη νύκτα, εξ άφορησε ώριμωνών χημικών άποσυνθέσεων που συντελούνται μέσα στο σκατάκι και που γεμίζουν την άποσφαιρα με άν-θρακικό οξύ. Οι άποσυνθέσεις αυτές έχουν μεγάλη όμοιοτητα με τη νυκτερινή άναπνοή των φυτών, που γεμίζουν επίσης με άνθρακικό οξύ την κλειστή άτμόσφαιρα ενός δωματίου.

Ο δόκτωρ Ζοάλ παρατήρησε ότι οι περισσότερες γυναίκες των νυκτερινών κέντρων διασκεδάσεως, που για λόγους ίσως επαγγελματικούς κάνουν με-γάλη κατάχρησι άρρωμάτων, έχουν άδύνατη καρδιά και υποφέρουν από πολλές άλλες διαταραχές, που όφειλονται σε μιá βραδεία δηλητηρίαση τού οργανι-σμού των από τις νυκτερινές αυτές μυρωδιές.

Όρισμένα άρρώματα έπίδρουν επίσης επί τού πε-πτικού συστήματος. Σε μιá περιπτώσι, δυό άτομα που είχαν μείνει λίγη ώρα μέσα σ' ένα δωμάτιο, όπου υπήρχε μιá δυνατή μυρωδιά ρόδων, έπαθαν άκατασχέτους έμέτους και διάρροια που κράτησε επί πολλές ημέρες.

Ο ίδιος έπίστημων άναφέρει επίσης στην περίπτω-ση μερικών νυναικών με υπερβολική εύαισθησία, που μεταχειρίζονται ένα οποιοδήποτε άρρωμα για καθαρ-τικό. Είναι άρκετο να κρατήσουν για λίγα λεπτά ένα μπουκαλάκι με μυρωδιά κοντά στη μύτη τους για να καθαρισθουν ή έναν τρόπο άμεσο και σχε-δόν κερασνοδόλοο, πράγμα που δεν θά μπορούσε να συμβή ούτε με τά δραστηκτικώς καθάρσια.

Εκτός από τά ναυτία, τούς λήγνους και τούς έ-μέτους, τά άρρώματα προκαλούν επίσης σε ώριμους άτομα έπιληπτικές κρίσεις, δυσεντερία, κωλικούς, άμνησία κ.ά.

Σε άλλες περιπτώσεις, τά άρρώματα μπορούν να προκαλέσουν όλα τά συμπτώματα μιás αληθινής με-θης, ακόμη δε και παραληρημα.

Η βλαβερή έπίδρασις των άρρωμάτων δεν περιο-ρίζεται μόνον στο φυσιολογικό επίπεδο. Φαίνεται ότι επεκτείνεται και στον ψυχικό κόσμο τού ατόμου και ότι άσυναίσθητα μεταβάλλει τόν χαρακτήρα, τις συνήθειές του, τόν τρόπο με τόν όποιον αντίδρα στη ζωή.

Όλοι οι άνθρωποι που κάνουν κατάχρησι άρωμά-των είναι ευερέθιστοι, δέξυθοι, νευρικοί και γε-νικά η εκδήλωσις της χαράς ή της λύπης των έχει κατί το νυσπορό. Αυτό είναι περισσότερο σωστό για τις γυναίκες που αυτοδηλητηριάζονται με τά άρ-ρώματα, όπως ο τοξικόμανης με τά ναρκωτικά.

Ο δόκτωρ Ζοάλ θεωρεί άπαράσιτο ένα βραδυκό λουτρό, πριν από τόν ύπνο, για όλες τις γυναίκες που κάνουν μενάλη χρήσι άρρωμάτων, σε τρόπο που να καθαρισθ όλόκληρο το σώμα, ακόμη και το κε-φάλι, αν αυτό είναι δυνατόν. Με τόν τρόπο αυτό θά περιορισθ οι νυκτερινές άπόνοιες που είναι τό-σο καταστρεπτικές για τόν οργανισμό μας.

Γενναίο ψαλλίδισμα!

Απ' τα 35 έκατομμύρια δολάρια, που «κρηροδ-ήσας στη γυναίκα τού ο Άμερικανός Κρόισος Ουίλ-λιαμ Βάντερμπιλτ, αυτή εισέπραξε μόνο τά 5.000.000. Τά υπόλοιπα 30.000.000 τά πήρε το Κράτος ως φόρο κληρονομίας.

ΑΒΡΑΑΜ ΧΑΜΠΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΧΑΛΙΝΤΕ

Είχαμε κατασκηνώσει καταμαρής στη Σαχάρα, κατακόποι από τη φοιτητική οδοπορία μιας κολασμένης, φλογερής ημέρας. Ένας από τους οδηγούς του καραβανιού, με το οποίο είχα ξεκινήσει από τη Μέκκα για το Μαρόκο, με πλησίασε.

— Μακρύ το ταξίδι μας, ε;... μου είπε.

— Φυσικά!... του απάντησα. Τόσες βδομάδες διασχίζουμε τη Σαχάρα κι έχω ακόμα όδρομο πολύ μπροστά μου!

— Αναπαύσου τότε!... Εσένα ο νεαρός Άραφ. Νά, δεν βλέπεις ότι κι ο Άλλάχ πάει να αναπαυθεί;

Και μουδεδίε αναπαύζονταν τον ήλιο που βασιλεύοντας χρυσάινε τον ορίζοντα.

— Άρατι να λές, Μωχάμετ, του είπα, μά γιατί φαίνεται θαμμένος;

— Γιατί σκοπεύω να σκοτώσω κάποιον κι ο Άλλάχ μάς απαγορεύει το φόντο!... αποκρίθηκε ο Μωχάμετ.

Σκίρτησα. Ήμουν έτοιμος κάτι να πω, μά είδα τη μαύρη ματιά του να καρφώνεται κάπου με λαχτάρα. Κυττώσε τη Χαλιντέ, μια ταρχίνα μελαχροινή καλλονή, κόρη του αρχιοδηγού του καραβανιού μας, η οποία βγαίνοντας τη στιγμή εκείνη από το πατρικό ταχυτήρι, τραβούσε για τη στέρα της άσπεως να πάρει νερό.

Από τη λαχτάρα του βλέμματός του μάντευα το μυστικό του. Μά κάνοντας τον άνηξερο ρώτησα:

— Και τι σουκανε εκείνος που σκέπτεσαι να σκοτώσεις;

— Σε μένα, τίποτα. Άρεσει όμως σ' εκείνη την όποια άσπιδά τρελλά έχω. Κι' αυτό με τυραννεί, μου είναι άνοητοφορο!

— Δεν είναι σωτό όμως να τον σκοτώσεις μπαρμπέτσο, Μωχάμετ... Αυτό θα είναι άνοηδρία!

Ο Μωχάμετ τινάχτηκε.

— Τό έρω, έφέντιμι!... Εξομολογούμαι. Δεν είμαι τέτοιος. Θα χτυπηθώ μαζύ του στήθος με στήθος!

— Μπά;... Μονομαχία, λοιπόν. Πολύ ρωμαντικό, πολύ ιπποτικό αυτό, Μωχάμετ... Μπορεί όμως να σκοτώθεις εσύ, άντι να σκοτώθεις, τον αντίχλο σου...

— Δεν θα σκοτωθώ έχω, έφέντιμι!... είπα με σοδαρή φωνή ο Μωχάμετ. Μπορεί να κόπη το χατζάρι του αντίχλου μου, μά το χέρι το δικό μου είναι πιο δυνατό από το δικό του. Βλέπεις, μ' έκανε πιο γερό έμένα ο Άλλάχ— μεγάλο τόνισμα του!— και θα τον σκοτώσω, άντι να σκοτωθώ!

— Πάει καλά, Μωχάμετ. Μά ποιόν, τελοςπάντων, θα σκοτώσεις;

— Τον αντίχλο μου... Το συνδέσφο μου Τακζάρ. Το πρότεινα να μονομαχήσουμε αύριο τη χαραυγή. Έκείνος δέχτηκε, γιατί άσπαίει κι αυτός τη Χαλιντέ όσο κι εγώ...

Μά δεν θα γίνει δική του, έκτος αν σκοτωθώ...

— Άν τον σκοτώσεις, θα γίνει δική σου η Χαλιντέ;...

— Όχι!...

— Όχι!...

— Γιατί;...

— Γιατί εκείνη άσπαίει πολύ τον Τακζάρ ζωτοάν και θα τον άσπαίση περισσότερο, μόλις τον δη νεκρό!...

— Τότε;...

— Τότε;...

— Τότε;...

— Τότε;...

— Τότε;...

— Τότε;...

— Τότε;...

— Τότε... Τότε η Σαχάρα είναι μεγάλη... Κι' οι όβιες και τα τσακάλια που μάς τριγυρίζουν κάθε βράδυ, θα συγχωρύν την ψυχή του πατέρα μου, γιατί θα τα ταΐσω με τις τρυφερές σάρκες της Χαλιντέ, καμιά νύχτα!...

— Μά δεν την άσπαίς, λοιπόν;...

— Την άσπαίω σαν παλαδού. Άφου προτιμάω να την χωνέω μου στομάχι— άνιμιών, παρά να την σφίξη στην άγκαλιά του άλλου άνδρωπος, μπορέ να μη την άσπαίς;...

Τόλμησα μιά παρατήρησι ακόμα.

— Καλά κι' ο Άλλάχ δεν τιμωρεί εκείνον που σκοτώνουν;...

— Τους τιμωρεί, μά άδικα. Γιατί να τους δώση καρδιά και να την πλημμυρίξη ύστερα με πάθη, βία και καυτερά, σαν τις άμμοθύελλες; Γιαυτό κι' εγώ κάθε φορά που είμαι δυστυχισμένος βλαστημάω άγρια, τα γένεια του Προφήτη Του!...

Υποκλίθηκε κατόπιν μπροστά μου το άτυχο μελαχροινό παλληκάρι κι' άπομακρύνθηκε άπότοκα.

Φαίνεται πως ο αρχιοδηγός του καραβανιού μας και πατέρας της χυλοπόθητης Χαλιντέ είχαν επιτρέψει τη μονομαχία μεταξύ των δύο ύποψων, μνηστήρων της κόρης του. Γιατί κατά τα χανάματα ήχοι γοργού ταμπούριού μας τινάξαν όλους από τον ύπνο στο πόδι. Βγήκα από τη σκηνή μου και παραξενεμένος βάδισα προς το κέντρον της κατασκηνώσεως του καραβανιού.

Όλη η συνοδεία καθόταν σταυροπόδι στην άμμο κι' είχε σχηματίσει ένα φαρού κύκλο. Κοντά στο σοδαρό πατέρα της, καθόταν, ένανς σ' ένα βέρμα τίγρεως, το θαλακτικό αϊχλό της Χαλιντέ.

Την πρόσεξα καλύτερα τώρα, άτταρχη και γαλήνια, και, με την άλήθεια, δικαίωσα το πάθος των δύο έμοιρων παλληκαριών, τα όποια θα άλληλοσφαζόντουσαν μπροστά της για το χατζήρι της!

Ποτέ πιο γλυκό, πιο πλάνο και πιο ποδατικό βλέμμα δεν έλαμψε σε ύποψοφτερα μάτια. Σάν δυο γοαυμένα δοξαρία ήσαν τα φρούδια της, σαν φίλνις τα κανονικά της δόντια, και σαν μελαχροινές άφρός οι γυαλιστερές κι' όρεχτικές σάρκες της!...

Ο πατέρας της νέας σήκωσε υπλά το χέρι κι' οι δύο αντίχλοι μπήκαν με περιφάνια «ψωμένο το κεφάλι τους στη μέση του κύκλου. Πρόσεξα τον Τακζάρ. Πιο νέος και πιο άδύναμος από τον Μωχάμετ, ήταν όμως λυγρότερος, ώμορρότερος και πιο σέλετος από εκείνον.

Ατάραχα φαινομενικά τα δύο παλληκάρια, μά με φανερό το κοχλαστό πάθος τους στις λάμψεις των ματιών τους, γονάτισαν ίπποτικά—σύμφωνα με τις συνήθειες της νεοαναύχνης φυλής των—μπροστά στη Χαλιντέ, κι' ο Μωχάμετ ρώτησε βραχνά τον αντίχλο του:

— Την παρατάς, Τακζάρ;...

— Όχι, Μωχάμετ!... άπάντησε εκείνος σταθερά.

Ο αρχιοδηγός ένασχυτήπωσε τα χέρια του, κι' οι δύο αντίχλοι σήκώθηκαν όρθοι

και τράβηξαν τα χατζάρια από τις θήκες των.

Ή μονομαχία άρχισε. Ή κλαγγή των λεπιδιών, άπείσια και πένθιμη, υπερδεδυόταν τώρα μ' ένα ναυοριστικό, μελαγχολικό άπικήδειο τραγούδι, το όποιο άρχισαν να ψάλλουν οι ένοπλοι Άράβες της συνοδείας κι' οι Αίθιοπες άσθοφοροι του καραβανιού μας. Τα δύο παλληκάρια δεν τρυπνόντουσαν με τις άχτιές των χανταριών τους, άλλα χτυπόντουσαν με τις άκονισμένες κόψεις των.

Τό αιμα έθρεψε άφθονο τα κορμιά τους και τα μπουρνούζια τους, κι' ο άφρός της λύσσας άσπρίζε στις γωνίες των χυλιών τους. Μά τα άπαίδια όπλα τους άνέμιζαν άκατάπαυστα και καινούργιες βαθείες χαρακίες αλάκωναν τα πεσσοκοιμένα κορμιά τους!

Σε μιά στιγμή ο Μωχάμετ, έξάλλος, άνοπόμονος για το φονικό άποτέλεσμα που άγροπορούσε, ρίχθηκε βία άναγνόν τον Τακζάρ, με σηκωμένο το χατζάρι του. Μά εκείνος, εύλυνιστος και σέλετος, προδύποντας την κίνησι του αντίπαλου του, έσπλάσθηκε με την κοιλιά κατάμαχα. Κι' από κεί με μιά άστραπιαία κίνησι του όπλισμένου χεριού του, βύθισε όλο το χατζάρι του στην κοιλιά του Μωχάμετ και τον σόριασε στην άμμο!...

Με μισοδυσμένια μάτια ο άτυχος νέος, με τα σπλάχνα του αίματός του κρεμασμένα έξω από τη φοιτητή πληγή του, βόγγυζε όδυνήρα:

— Μά άφνήθηκε ο Προφήτης!... Έσυχα!... Μιά στενοή χάρη θέλω... Χαλιντέ!... Ν' άφήσω κοντά στα πόδια σου... την ύστατη πνοή μου!

Έγινε αινιγματικά εκείνη—σωστή Σφίγξ της έρήμου. Μερικοί μαύροι έπιασαν από τα πόδια και τις μασχάλες των έτοιμοθάνατο Μωχάμετ και τον έσυραν κοντά της.

Εκεί ο άτυχος πάσχισε να τραυλίξη τα τελευταία λόγια του έρωτός του. Ή Χαλιντέ έσκυψε λιγάκι να τ' άκούση.

Και τότε το χέρι του Μωχάμετ με πασάτεψε ύπουλα το ζωνάρι του. Ένα δικόμο κοντοφαρόδο μαχαίρι άνέμιζε έαφονικά στον άέρα. Διέγραψε ένα λαμπρό τόξο και βυθίστηκε ως τη λαβή του λαρούγγι της άνυπόπτης κοπέλας!...

Και τα δύο νεανικά κορμιά, πτώματα πεία, σωριάστηκαν μαζύ κάτω, την ίδια σχεδόν στιγμή!...

Την άλλη μέρα όταν ξεκίνησε το καραβάνι για την παρεία του, άφανε έκει στην άσπιδό φρεσκοκαινιμένους στην άμμο τάφους. Τού Μωχάμετ και της Χαλιντέ!...

Όσο για τον μισοτρελλό για το συμφορά του Τακζάρ δεν ήταν άνάμεσα στους οδηγούς μας... Τον κατάπιε η άπέραντη έρημος στους καυτερούς της κόλπους, καθώς άρχισε να πλανιέται δώ και κεί, έξάλλος, κι' άπαρηγόρητος για τον άδικο χαμό της λατρευτής του!...

ΠΙΕΡ ΦΕΡΥ

Τό λάθος της ούρας

Είνα άσφαλός άιμνιό το πάθος ένος κατοίκου της άμερικανικής πόλεως Πόρτλαντ. Θέλοντας ν' άγοράσει τσιγάρα, στήθηκε σε μία όδρα—φαίνεται πως δεν λείπει ούτε απ' την Άμερική αυτή τη πληγή—και περίμενε όποιοιδήποτε να φθάση η σειρά του. Όταν πλησίασε πιά, άντελήρη με άπειρία ότι η ούρα αυτή δεν άπέτελλε από καπνιστάς, άλλα από... φορολογούμενους, που πήγαιναν να πληρώσουν στην έφορεία, όπλα απ' το καπνοπώλειο!

Μία φορά κι' έναν καιρό κάποιος Σουλτάνος φώναζε στο παλάτι του. Ένα Χριστιανό, έναν Έβραίο κι' ένα Τούρκο και τους ρώτησε ποίος απ' τους τρεις προφήτες ο Χριστός, ο Μωυσής ή ο Μωάμεθ είναι ο μεγαλύτερος και πιο άγαπητός στο Θεό.

Ο Έβραιος κι' ο Τούρκος για να τον ευχαριστήσουν το δώλωσαν ότι ο πιο άγαπητός στο Θεό προφήτης είναι χωρίς άμφιβολία, ο Μωάμεθ.

Ο Σουλτάνος ευχαριστήθηκε, μά περίμενε ν' άκούση και τη γνώμη του Χριστιανού, ένος καμπόνηρου Μωραίτη. Αυτός άφου έκανε ένα βαθύ τεμνά, είπα:

— Τι περιεργη ούμπτωσι πολυχρονεμένη μου!

— Γιατί το λές αυτό; ρώτησε ο Σουλτάνος.

— Γιατί άκριβώς άπόψε είδα ένα τρομακτικό όνειρο που μ' έκανε να καταλάω ποίος απ' τους προφήτες είναι ο έπιλεκτός του Θεού.

— Ποίος είναι λοιπόν;

— Τώρα θα το καταλάβεις κι' έσύ πατισάχ μου. Είδα, λοιπόν, στ' όνειρό μου το Θεό να κάνει τον περίπατό του άκολουθούμενος απ' τους τρεις μεγάλους προφήτες, το Μωάμεθ, το Χριστό και τον Μωυσή...

Εκεί όμως που ο Παντοδύναμος κι' ή άκολουθία του τριγυρνούσαν έδώ κι' εκεί πλησίασαν σε μιά μεγάλη πύρινη λίμνη της Κολάσεως. Άξαρνα γλύστρησε, ο Ύψιστος κι' ή παντοφλα του έπεσε μέσα στο πύρινο ρεύμα της λίμνης κι' άρξισε να βυθίζεται.

— Λοιπόν; ρώτησε μ' ενδιαφέρον ο Σουλτάνος.

— Λοιπόν που λές, πολυχρονεμένη πατισάχ, ο Παντοδύναμος γύρισε άμέσως στον προφήτη Μωυσή και τον διάταξε να βγάλη απ' τη λίμνη την παντοφλα του.

Τρέμοντας όμως ο Μωυσής πέφτει στα πόδια του και του λέει:

— Παντοδύναμε και δικαιο Θεέ, συ γνωρίζεις καλύτερα από κάθε άλλον ότι ή φυλή στην όποια άνήκω είναι ή πιο δειλή του κόσμου... Οδοιμαί Κύριε!...

Ο Ύψιστος πειράχτηκε, άλλα δεν είπα τίποτα. Γύρισε μόνο προς το Χρίστο και διάταξε Έκείνον να βγάλη απ' τη λίμνη την παντοφλα του. Άλλά κι' ο Χριστός δικαιολογήθηκε ότι είναι πολύ άδύνατος άκόμη απ' το αίμα που έλασε πάνω στο Σταυρό.

— Λοιπόν, λοιπόν; ρώτησε με μεγαλύτερο τώρα ενδιαφέρον ο Σουλτάνος τον καμπόνηρο ρωμηό. Τι έγινε ύστερα;

— Θα σου πω, πατισάχ μου, όλη την άλήθεια. Ο άναθός και καλός Θεός δεν είπα ούτε στο Χριστό τίποτα. Γύρισε όμως και παρακάλεσε το Μωάμεθ:

— Σ' έσένα, παιδί μου έχω πιά τις έλπίδες μου. Γλύτωσε την παντοφλα μου.

— Και τι άπένινε; ρώτησε με άγνωση ο Σουλτάνος.

— Τότε ο Μωάμεθ, πολυχρονεμένη μου, χωρίς κανένα διαταγμό και χωρίς να χάση στιγμή πήδησε μέσα στη φλογμένη λίμνη για να βγάλη την παντοφλα του Θεού.

— Την έσάλας;

— Δεν έβρω Σουλτάνε μου, γιατί πάνω σ' αυτό ζύπνισα. Τώρα όμως μπορεί να καταλάβεις κι' έσύ ποίος απ' τους τρεις προφήτες είναι ο άγαπημένος του Ύψιστου.

Ο Σουλτάνος καταχάρηκε με την ιστορία του πονηρού ρωμηού και τον νέμισε δώρα. Άν όμως είχε λίγο μυαλό θα καταλάβαινε το κόλπο του τραπεζιστού Μωραίτη που τελείωσε την ιστορία του άφηνοντας τον Μωάμεθ να καίγεται μέσα στην Κόλασι!...

Ο προεστώμενος στον όπάλληλο:

— Πώς μιλάς έτσι; Έσύ είσαι ο διευθυντής έδώ μέσα ή έχω;

— Τό έρω, κύριε, πως δεν είμαι έχω ο διευθυντής...

— Άρατι. Τότε λοιπόν πως μιλάς σαν... ήλιος;...

— Πώς μιλάς έτσι; Έσύ είσαι ο διευθυντής έδώ μέσα ή έχω;

— Τό έρω, κύριε, πως δεν είμαι έχω ο διευθυντής...

— Άρατι. Τότε λοιπόν πως μιλάς σαν... ήλιος;...

— Πώς μιλάς έτσι; Έσύ είσαι ο διευθυντής έδώ μέσα ή έχω;

— Τό έρω, κύριε, πως δεν είμαι έχω ο διευθυντής...

— Άρατι. Τότε λοιπόν πως μιλάς σαν... ήλιος;...

— Πώς μιλάς έτσι; Έσύ είσαι ο διευθυντής έδώ μέσα ή έχω;

— Τό έρω, κύριε, πως δεν είμαι έχω ο διευθυντής...

Ας τονομικό

ΧΙΟΚΜΟΡ

Ο μεγαλύτερος προφήτης

Μία φορά κι' έναν καιρό κάποιος Σουλτάνος φώναζε στο παλάτι του. Ένα Χριστιανό, έναν Έβραίο κι' ένα Τούρκο και τους ρώτησε ποίος απ' τους τρεις προφήτες ο Χριστός, ο Μωυσής ή ο Μωάμεθ είναι ο μεγαλύτερος και πιο άγαπητός στο Θεό.

Ο Έβραιος κι' ο Τούρκος για να τον ευχαριστήσουν το δώλωσαν ότι ο πιο άγαπητός στο Θεό προφήτης είναι χωρίς άμφιβολία, ο Μωάμεθ.

Ο Σουλτάνος ευχαριστήθηκε, μά περίμενε ν' άκούση και τη γνώμη του Χριστιανού, ένος καμπόνηρου Μωραίτη. Αυτός άφου έκανε ένα βαθύ τεμνά, είπα:

— Τι περιεργη ούμπτωσι πολυχρονεμένη μου!

— Γιατί το λές αυτό; ρώτησε ο Σουλτάνος.

— Γιατί άκριβώς άπόψε είδα ένα τρομακτικό όνειρο που μ' έκανε να καταλάω ποίος απ' τους προφήτες είναι ο έπιλεκτός του Θεού.

— Ποίος είναι λοιπόν;

— Τώρα θα το καταλάβεις κι' έσύ πατισάχ μου. Είδα, λοιπόν, στ' όνειρό μου το Θεό να κάνει τον περίπατό του άκολουθούμενος απ' τους τρεις μεγάλους προφήτες, το Μωάμεθ, το Χριστό και τον Μωυσή...

Εκεί όμως που ο Παντοδύναμος κι' ή άκολουθία του τριγυρνούσαν έδώ κι' εκεί πλησίασαν σε μιά μεγάλη πύρινη λίμνη της Κολάσεως. Άξαρνα γλύστρησε, ο Ύψιστος κι' ή παντοφλα του έπεσε μέσα στο πύρινο ρεύμα της λίμνης κι' άρξισε να βυθίζεται.

— Λοιπόν; ρώτησε μ' ενδιαφέρον ο Σουλτάνος.

— Λοιπόν που λές, πολυχρονεμένη πατισάχ, ο Παντοδύναμος γύρισε άμέσως στον προφήτη Μωυσή και τον διάταξε να βγάλη απ' τη λίμνη την παντοφλα του.

Τρέμοντας όμως ο Μωυσής πέφτει στα πόδια του και του λέει:

— Παντοδύναμε και δικαιο Θεέ, συ γνωρίζεις καλύτερα από κάθε άλλον ότι ή φυλή στην όποια άνήκω είναι ή πιο δειλή του κόσμου... Οδοιμαί Κύριε!...

Ο Ύψιστος πειράχτηκε, άλλα δεν είπα τίποτα. Γύρισε μόνο προς το Χρίστο και διάταξε Έκείνον να βγάλη απ' τη λίμνη την παντοφλα του. Άλλά κι' ο Χριστός δικαιολογήθηκε ότι είναι πολύ άδύνατος άκόμη απ' το αίμα που έλασε πάνω στο Σταυρό.

— Λοιπόν, λοιπόν; ρώτησε με μεγαλύτερο τώρα ενδιαφέρον ο Σουλτάνος τον καμπόνηρο ρωμηό. Τι έγινε ύστερα;

— Θα σου πω, πατισάχ μου, όλη την άλήθεια. Ο άναθός και καλός Θεός δεν είπα ούτε στο Χριστό τίποτα. Γύρισε όμως και παρακάλεσε το Μωάμεθ:

— Σ' έσένα, παιδί μου έχω πιά τις έλπίδες μου. Γλύτωσε την παντοφλα μου.

— Και τι άπένινε; ρώτησε με άγνωση ο Σουλτάνος.

— Τότε ο Μωάμεθ, πολυχρονεμένη μου, χωρίς κανένα διαταγμό και χωρίς να χάση στιγμή πήδησε μέσα στη φλογμένη λίμνη για να βγάλη την παντοφλα του Θεού.

— Την έσάλας;

— Δεν έβρω Σουλτάνε μου, γιατί πάνω σ' αυτό ζύπνισα. Τώρα όμως μπορεί να καταλάβεις κι' έσύ ποίος απ' τους τρεις προφήτες είναι ο άγαπημένος του Ύψιστου.

Ο Σουλτάνος καταχάρηκε με την ιστορία του πονηρού ρωμηού και τον νέμισε δώρα. Άν όμως είχε λίγο μυαλό θα καταλάβαινε το κόλπο του τραπεζιστού Μωραίτη που τελείωσε την ιστορία του άφηνοντας τον Μωάμεθ να καίγεται μέσα στην Κόλασι!...

Ο προεστώμενος στον όπάλληλο:

— Πώς μιλάς έτσι; Έσύ είσαι ο διευθυντής έδώ μέσα ή έχω;

— Τό έρω, κύριε, πως δεν είμαι έχω ο διευθυντής...

— Άρατι. Τότε λοιπόν πως μιλάς σαν... ήλιος;...

— Πώς μιλάς έτσι; Έσύ είσαι ο διευθυντής έδώ μέσα ή έχω;

— Τό έρω, κύριε, πως δεν είμαι έχω ο διευθυντής...

— Άρατι. Τότε λοιπόν πως μιλάς σαν... ήλιος;...

— Πώς μιλάς έτσι; Έσύ είσαι ο διευθυντής έδώ μέσα ή έχω;

— Τό έρω, κύριε, πως δεν είμαι έχω ο διευθυντής...

Ας τονομικό

ΧΙΟΚΜΟΡ

Ο μεγαλύτερος προφήτης

Μία φορά κι' έναν καιρό κάποιος Σουλτάνος φώναζε στο παλάτι του. Ένα Χριστιανό, έναν Έβραίο κι' ένα Τούρκο και τους ρώτησε ποίος απ' τους τρεις προφήτες ο Χριστός, ο Μωυσής ή ο Μωάμεθ είναι ο μεγαλύτερος και πιο άγαπητός στο Θεό.

Ο Έβραιος κι' ο Τούρκος για να τον ευχαριστήσουν το δώλωσαν ότι ο πιο άγαπητός στο Θεό προφήτης είναι χωρίς άμφιβολία, ο Μωάμεθ.

Ο Σουλτάνος ευχαριστήθηκε, μά περίμενε ν' άκούση και τη γνώμη του Χριστιανού, ένος καμπόνηρου Μωραίτη. Αυτός άφου έκανε ένα βαθύ τεμνά, είπα:

— Τι περιεργη ούμπτωσι πολυχρονεμένη μου!

— Γιατί το λές αυτό; ρώτησε ο Σουλτάνος.

— Γιατί άκριβώς άπόψε είδα ένα τρομακτικό όνειρο που μ' έκανε να καταλάω ποίος απ' τους προφήτες είναι ο έπιλεκτός του Θεού.

— Ποίος είναι λοιπόν;

— Τώρα θα το καταλάβεις κι' έσύ πατισάχ μου. Είδα, λοιπόν, στ' όνειρό μου το Θεό να κάνει τον περίπατό του άκολουθούμενος απ' τους τρεις μεγάλους προφήτες, το Μωάμεθ, το Χριστό και τον Μωυσή...

Εκεί όμως που ο Παντοδύναμος κι' ή άκολουθία του τριγυρνούσαν έδώ κι' εκεί πλησίασαν σε μιά μεγάλη πύρινη λίμνη της Κολάσεως. Άξαρνα γλύστρησε, ο Ύψιστος κι' ή παντοφλα του έπεσε μέσα στο πύρινο ρεύμα της λίμνης κι' άρξισε να βυθίζεται.

— Λοιπόν; ρώτησε μ' ενδιαφέρον ο Σουλτάνος.

— Λοιπόν που λές, πολυχρονεμένη πατισάχ, ο Παντοδύναμος γύρισε άμέσως στον προφήτη Μωυσή και τον διάταξε να βγάλη απ' τη λίμνη την παντοφλα του.

Τρέμοντας όμως ο Μωυσής πέφτει στα πόδια του και του λέει:

— Παντοδύναμε και δικαιο Θεέ, συ γνωρίζεις καλύτερα από κάθε άλλον ότι ή φυλή στην όποια άνήκω είναι ή πιο δειλή του κόσμου... Οδοιμαί Κύριε!...

Ο Ύψιστος πειράχτηκε, άλλα δεν είπα τίποτα. Γύρισε μόνο προς το Χρίστο και διάταξε Έκείνον να βγάλη απ' τη λίμνη την παντοφλα του. Άλλά κι' ο Χριστός δικαιολογήθηκε ότι είναι πολύ άδύνατος άκόμη απ' το αίμα που έλασε πάνω στο Σταυρό.

— Λοιπόν, λοιπόν; ρώτησε με μεγαλύτερο τώρα ενδιαφέρον ο Σουλτάνος τον καμπόνηρο ρωμηό. Τι έγινε ύστερα;

— Θα σου πω, πατισάχ μου, όλη την άλήθεια. Ο άναθός και καλός Θεός δεν είπα ούτε στο Χριστό τίποτα. Γύρισε όμως και παρακάλεσε το Μωάμεθ:

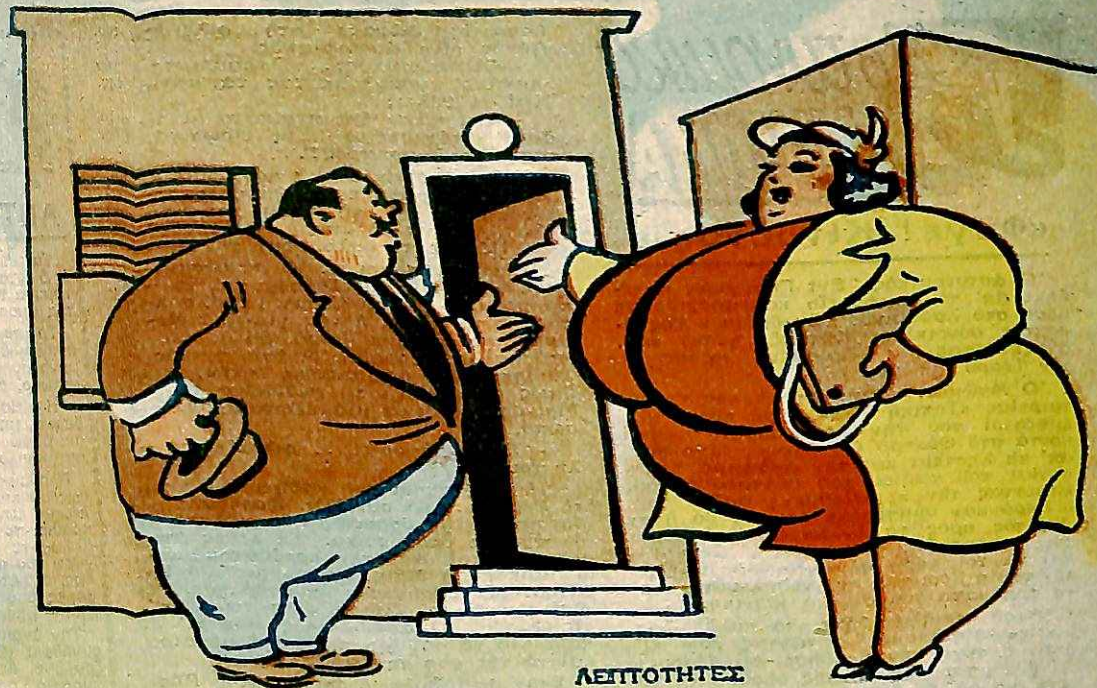
— Σ' έσένα, παιδί μου έχω πιά τις έλπίδες μου. Γλύτωσε την παντοφλα μου.

— Και τι άπένινε; ρώτησε με άγνωση ο Σουλτάνος.

— Τότε ο Μωάμε

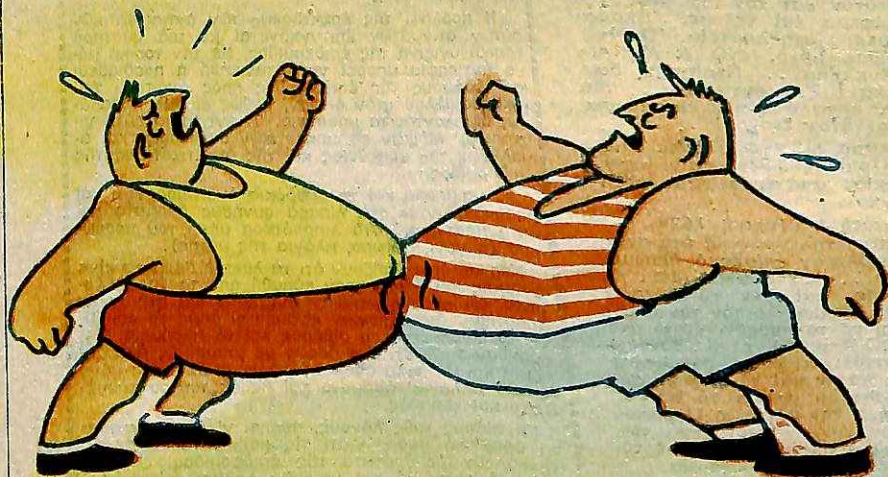

-Τὰ μάθατε; Θὰ μᾶς δώσουν
δελτίο καπνιστοῦ!

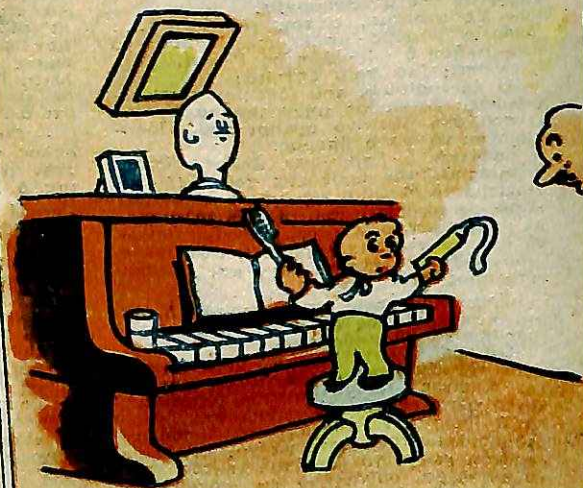

ΛΕΠΤΟΤΗΤΕΣ

- Παρακαλῶ, κυρία μου, περᾶστε...
- "Οχι, παρακαλῶ, περᾶστε σεῖς...

- Πλῆσiasε, λοιπόν, ἀνδρὲι!...

- Τί κάνεις ἐκεῖ, Τοτό;
- Καθαρίζω τὰ δόντια τοῦ πιάνου!

- Ὁ λεπτός σύζυγος τοῦ ὁποῖου ἡ γυναῖκα
δὲν ὑποφέρει τὴ μυρωδιά τοῦ πούρου.

- ἤρθα νὰ βγάλω τὸ δόντι μου...
- Κάνετε λάθος, κύριε. Ὁ γιὰτρός εἶνε στὸ ἐπάνω πάτωμα.
- Μὲ συγχωρεῖτε. Ἀκουσα τὴς φωνὲς τῆς κυρίας καὶ νόμισα...

